
TẬP 10

Hắc Nhan

THẠCH

Hắc Phan

*Thế gian như vậy, xấu xí hay xinh đẹp, nếu không có
quyền thế che chở, cũng không thể tồn tại được, nếu cố
gắng tồn tại cũng chỉ là đau khổ*

GIỚI THIỆU

‘Vân tường y thường hoa tường dung.’*

Thân làm nữ nhi, ai cũng mong mình có được dung nhan khuynh nước khuynh thành. Nàng với mỹ mạo vô song vốn nên nhận được ngàn vạn sủng ái. Thế nhưng, vạn dặm theo đuổi tình lang lại bị xem là loại lãng lơ trác táng, loại cá chậu chim lồng không chút giá trị, lại còn bị người trong lòng xem như giẻ rách.

Nhưng khi hân hạnh phúc vui vẻ, có ai nói với nàng nên làm thế nào không? Lúc nhan sắc bị hủy, hẳn có còn nhớ từng có một nữ nhân như nàng?

Nữ tử nơi thảo nguyên, yêu nồng nhiệt, yêu không kiềm chế. Các nàng đi theo tiếng gọi của con tim, dũng cảm tiến về phía trước!

Chú thích

* Vân tường y thường hoa tường dung: Nhìn mây nhớ đến xiêm áo, thấy hoa nhớ đến dung nhan (thơ Lý Bạch)

MỤC LỤC

<i>Tiết Tử</i>	3
<i>Chương 1: Trở Thành Nô Lệ</i>	5
<i>Chương 2: Quả Khúc</i>	20
<i>Chương 3: Lam Nguyệt</i>	35
<i>Chương 4: Này Mềm</i>	50
<i>Chương 5: Quan Tâm</i>	65
<i>Chương 6: Bị Thương</i>	80
<i>Chương 7: Hứa Hẹn</i>	95
<i>Chương 8: Cuối Cùng Cũng Phải Đi</i>	111
<i>Chương 9: Đi Theo</i>	126
<i>Chương 10: Nước Mắt Hoa Lê</i>	138
<i>Chương 11: Mẫu Thân</i>	151
<i>Chương 12: Duyên Định</i>	166
<i>Kết Thúc: Gió Bay</i>	181

TẾT TỬ

Ánh trắng lạnh lạnh như nước từ khung cửa sổ mở rộng lặng lẽ len vào cung điện xa hoa lộng lẫy, gió thu đêm mang theo hương thơm Dạ Hồng Linh làm mê đắm lòng người, lay động màn lụa như sương lam phát phối.

Tiếng ngáy như sấm phá hồng hoàn toàn sự yên tĩnh vốn dĩ làm lòng người an bình.

Nữ nhân khoác lên tấm áo mỏng, vén rèm ngồi dậy, không hề nhìn đến nam nhân đang ngủ say trên giường, giống như sự tồn tại của hắn đối với nàng mà nói không có một chút quan hệ nào.

Đến bên bàn trang điểm trước cửa sổ, dưới ánh sáng tràn ngập trong phòng, nàng nhìn bóng người mờ ảo trong gương đồng. Cho dù không rõ ràng như vậy cũng khó giấu đi dung mạo tuyệt sắc của người trong gương, dưới ánh trắng, ngược lại càng tạo nên vẻ đẹp thần bí.

Bàn tay thon dài thanh tú không chút tỳ vết nhẹ nhàng nâng lên, dịu dàng vuốt ve ngũ quan của người trong gương, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt vô cùng mịn màng đó. Ánh trắng sáng đột nhiên lóe lên trong gương, nhưng mà đó lại là hai hàng nước mắt chảy theo gò má phản chiếu ánh trắng.

Là gương mặt như vậy... Là gương mặt như vậy....

Bất kỳ nam nhân nào cũng muốn gương mặt này, đều muốn một chủ nhân có gương mặt như vậy.

Dưới hàng nước mắt mờ mờ hiện lên hận ý mãnh liệt cùng khuất nhục, nhớ đến những việc trải qua trong mấy năm nay, cảm giác ghê tởm bùng trào dâng. Nàng vội vàng lấy tay che miệng, kiềm nén tiếng nôn khan, tránh kinh động tới nam nhân trên giường kia.

Thoáng bình phục, một tiếng cười trào phúng dâng lên nơi khóe miệng mỹ lệ của nàng. Bàn tay thon dài thờ ơ rút ra một thanh chuỷ thủ tinh xảo được chạm khắc bằng bảo thạch và mã não trên bàn trang điểm. Đây là của nam nhân trên giường kia cho nàng!

Nụ cười nhẹ tràn ra trên khóe môi, nàng nhẹ nhàng rút thanh chuỷ thủ ra, nhìn nó phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt dưới ánh trắng. Thật sự là một vũ khí sắc bén! Có lẽ....

Sau này sẽ không còn ai muốn nàng nữa rồi.

Tiếng rên rĩ bị đè nén vang lên trong phòng, nhưng lại bị tiếng ngáy kia lấn át đi. Trên lưỡi dao bạc lấp lánh, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, từ từ nhỏ xuống đất.

Một năm này, đóa Ngọc Hoả Diễm chưa kịp nở đã tàn.

CHƯƠNG 1: TRỞ THÀNH NÔ LÊ

Nàng ôm lấy lon sữa dê nam nhân kia cho nàng, xa xa vòng qua lều trại của dân du mục, hướng về phía chiếc lều vải bố cũ nát đứng trơ trọi bên hạ lưu sông Mã Nhĩ.

Nàng mặc một chiếc áo dài bằng vải bố màu xám tro đã giặt tới mức bạc trắng, mặc dù bị vá dày đặc nhưng lại rất sạch sẽ. Diện mạo cũng được một chiếc khăn vá dày lỗ che kín, ôm chặt lấy lon gốm trong lòng, thoạt nhìn có vẻ gầy gò ốm yếu, bước chân liêu xiêu, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thảo nguyên thổi bay.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, chiếu xuống mặt sông rộng lớn phản xạ ánh sáng bạc lấp lánh. Cách đó không xa truyền đến tiếng hát lãnh lót cao vút của mục dân đang chăn thả gia súc của tộc Kỳ Kha, hoa đại điểm tuyết trên thảo nguyên như sao trên trời, toả hương thơm xen lẫn với xú khí của gia súc, theo gió bay đi.

Trời cao mây rộng, hết thảy đều an lành yên bình như vậy, nhưng mặt trời chiếu cao lại khiến đầu nàng từng đợt từng đợt choáng váng. Tuy tránh được cái nhìn khinh miệt và soi mói của tộc dân các bộ lạc, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chạy không thoát được sự truy đuổi của những đứa nhỏ có đôi mắt nhanh nhạy. Có năm sáu đứa trẻ tầm 10 tuổi vẫn cứ đuổi theo sau nàng, dùng phân bò khô và bùn cát ném vào người nàng, miệng lại nói lời sỉ nhục nàng.

Nàng dường như không cảm thấy, chỉ ôm chặt sữa dê trong lòng, duy nhất chỉ có đôi mắt lộ ra khỏi tấm khăn hơi hơi lóe lên tia sáng hi vọng.

Có lon sữa dê này, bà có lẽ sẽ khỏe lên.

Lúc đi ngang qua một người đội mũ nồi đẹp đẽ, trong nhóm lớn mục dân đang chăn gia súc gần chỗ đó đột nhiên có mục dân chạy đến sau con bò, khom lưng không nề hà dơ bản nắm lấy một cục phân bò nóng ném về phía nàng, trong miệng còn lầm bầm nói gì đó. Cũng may khoảng cách khá xa, phân bò lại nhỏ, không hề ném trúng nàng.

Lúc còn cách căn lều không xa, đám trẻ phía sau cũng bắt đầu tản đi.

Vẫn còn cách một khoảng ngắn đã có thể nghe thấy tiếng thở dốc cùng ho khan, nàng càng bước nhanh hơn.

Vén cửa lều lên, một lão nhân với mái đầu trắng bạc rối bù, gương mặt hung ác xấu xí đang nằm sấp người cố gắng với lấy lon nước. Nàng vội vàng chạy về phía trước đỡ lấy lão nhân, giúp bà nằm lại, tự mình đổ sữa dê mang về vào trong chén, bung tới trước mặt lão nhân.

“Bà ơi, đây là sữa dê tươi, bà uống một ít đi.” Nàng vừa mở miệng, giọng nói êm ái mềm mại lại vô cùng dễ nghe, phảng phất như gấm lụa thượng đẳng vậy.

“Sữa dê...” Lão nhân từ từ lấy lại hơi thở, giọng nói cũng giống như dung mạo của bà vậy, khàn khàn mà hung ác, “Lấy ở đâu?” Mặc dù chỉ có mấy chữ như vậy cũng tốn hao rất nhiều sức lực của bà.

Nữ nhân không hề đáp lời, chỉ khom lưng nâng lão nhân dậy, đem bát sữa đặt lên khoe miệng xung quanh đã hằn dấu vết của năm tháng.

Lão nhân chấn động, đôi mắt vốn đang mờ đục đột nhiên khôi phục lại sự tinh tường, cố hết sức giơ tay lên bắt lấy cổ tay nàng, cả người tức giận đến run rẩy, cả giọng nói cũng vậy, “Con lại đi... tìm cái tên chần dê người Hán... Con lại đi tìm hắn... con đã hứa với ta thế nào..”

Sự trách móc trong lời nói của lão nhân khiến nữ nhân quay đầu lại, “Con không còn cách nào khác.” Đây là lời giải thích duy nhất của nàng.

“....Ta thà... chết, cũng... không muốn.... không muốn ăn... thứ mà con dùng thân xác đổi lấy.....” Lão nhân vừa đẩy nữ nhân ra, bát sữa dê lập tức cũng bị đổ đi hơn nửa, mà tự bà vì không kịp thở một hơi, hai mắt trợn to hôn mê bất tỉnh.

Nữ nhân vội vàng đặt chén trong tay xuống, đỡ lão nhân nằm xuống.

“Bà ơi... bà ơi...” Nàng khẽ gọi, mặc dù bản thân đã cố gắng bình tĩnh nhưng giọng nói lại nghẹn ngào.

Mãi một lúc sau lão nhân mới tỉnh lại, khe khẽ thở dài. Lão nhân run rẩy đưa tay kéo xuống chiếc khăn của nữ nhân, “A La...” Bà nức nở khóc.

Phía dưới chiếc khăn là một khuôn mặt khiến người chỉ nhìn một lần không thể quên được, sự xấu xí không cách nào hình dung được khiến người kinh hãi, lại còn vô cùng khủng bố đáng sợ. Hai vết sẹo dài phảng phất như cơn ác mộng bám trên mặt nàng, khiến người ta lãng quên đi dung mạo ban đầu của chủ nhân nó nhưng lại không khỏi phỏng đoán câu chuyện kinh tâm động phách ẩn sau vết sẹo này.

“...Đừng chà đạp bản thân.... đừng... chà đạp bản thân nữa....” Lão nhân khóc rất thương tâm. Bà biết bản thân sắp chết rồi, bà sợ bà chết rồi một mình A La phải làm thế nào. Từ năm trước bà nhặt được A La bên bờ sông, đã xem nàng như nữ nhi thân sinh của mình. Bà bơ vơ cả đời, không ngờ trước khi già lại có một người bầu bạn. Mặc dù bộ dạng A La có chút dọa người, mặc dù A La không hay nói chuyện, nhưng A La có một đôi mắt ôn thuận lương thiện, quan trọng hơn là, bà đã cô đơn rất lâu rồi.

A La lặng lẽ quỳ ở một bên, trong mắt cũng chảy ra giọt nước mắt trong suốt.

Nàng chưa từng muốn chà đạp bản thân, nhưng nàng không có cách nào. Nàng từng nghĩ đến việc ra sông mò cá, nhưng thiếu chút nữa bị nước sông cuốn đi. Nàng từng thức trắng cả đêm bên ngoài, nhưng bắt không nổi một con thú; thậm chí lúc đi làm ăn mày cũng không có ai bằng lòng bỏ thí cho nàng chút nào. Những người du mục vốn đã xem nàng và bà là quái vật, ai sẽ đồng ý giúp đỡ bọn họ? Trước đây khi bà còn khỏe, còn có thể giúp người đoán mệnh hoặc trừ tà đuổi ma kiếm chút tiền sống qua ngày, bây giờ ngoài việc hái chút rau dại chút nấm, cái gì nàng cũng không làm được. Ngoài việc tìm đến tên người Hán nuôi dê tương đối tốt bụng kia, nàng thực sự không có cách nào tìm được đồ ăn có thể khiến cho sức khỏe của bà tốt hơn.

Nàng không muốn, nàng thực sự không muốn...

Tiếng khóc của bà chuyển thành tiếng thở dốc, bà thở rất gấp, không có cách nào nói tiếp được.

A La ngo ngắc ôm lấy thân thể gầy trơ xương của bà, giống như hóa đá. Cảm giác bất lực đáng sợ bao trùm khắp căn lều, cắn nuốt lấy ý chí muốn chống lại vận mệnh của con người.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nhớ rất lâu rất lâu trước đây có người từng nói với nàng thế này: ‘Không có gương mặt này, ngươi không là gì hết!’

Ngọn lửa dần dần cắn nuốt lấy thân thể già nua khô héo của bà, ngọn lửa không xét nét, bất luận là đẹp xấu, nó đều sẽ cho người phải rời khỏi thế gian một kết thúc hoàn mỹ sáng lạn nhất.

Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, ngọn gió gào thét uồn lượn bên đồng lửa, làm thế lửa càng cháy càng lớn.

A La sớm đã lau đi giọt nước mắt bi thương, đôi mắt nâu dịu dàng nhìn ngọn lửa, trong đôi mắt lóe lên tia sáng ao ước. Phân ly như vậy, có lẽ nàng sẽ cô đơn, nhưng đối với bà lại là một

kết thúc tốt đẹp. Thế gian như vậy, xấu xí hay xinh đẹp, nếu không có quyền thế che chở, cũng không thể tồn tại được, nếu cố gắng tồn tại cũng chỉ là đau khổ.

Tiếng ngựa hí từ xa truyền đến, xen lẫn với tiếng gào thét hỗn loạn.

Nàng quay đầu, nhìn thấy ở chỗ cách lều trại không xa, vô số ánh lửa phóng lên cao, dưới bầu trời trong xanh làn khói dày đặc hiện lên vô cùng nổi bật.

Bộ lạc của dân du mục này xong rồi. Khẽ thở dài, nàng thu hồi ánh mắt. Trên thảo nguyên ngày nào cũng có thể phát sinh những chuyện như vậy, kẻ mạnh thắng yếu, nàng sớm đã trở nên vô cảm rồi.

Tiếng vó ngựa đập trên cỏ truyền đến bên tai nàng, một con ngựa phi như bay về phía nàng. Nàng không hề quay lại nhìn, nàng căn bản không để ý tới. Đã từng, nàng sẽ sợ hãi, nhưng bây giờ cái gì nàng cũng không có, nàng còn sợ gì nữa.

Trong chớp mắt, gió mạnh thổi qua, một con ngựa đen còn cao hơn người lướt sát qua người nàng, mà sau khi xoay đầu, khó khăn dừng lại trước mặt nàng. Toàn thân con ngựa bóng loáng, không thấy được một cọng lông, một đôi mắt trong trẻo từ trên cao bềnh bệ nhìn xuống nàng, hơi thở ấm áp phun vào gương mặt đã được khăn che kín của nàng.

Gần như vậy?

Con ngựa uy hiếp lộ ra hàm răng trắng hếu, A La không khỏi lùi về sau mấy bước, lúc này mới đưa mắt nhìn chủ nhân của con ngựa.

Đúng là hắn! A La không nhận được lùi về sau một bước.

Nam nhân kia ngồi trên ngựa cao giống như ngồi trên tháp lớn, hình thể mặc dù cường tráng, tỉ lệ thân hình lại vô cùng hoàn mỹ, tóc dài xoa vai, tuổi tác không quá ba mươi. Đường nét gương mặt rõ ràng, anh tuấn to lớn, toàn thân tản ra khí thế bức người.

Chính là thủ lĩnh của bộ lạc Mạc Hách của người Địa Nhĩ Đồ - Tử Tra Hách Đức Mạc Hách. Một năm trước nàng và hắn từng gặp mặt nhau một lần, bởi vì ấn tượng lúc gặp thực sự khắc sâu, đến hôm nay ký ức đó vẫn còn như mới.

“Đôi mắt nai con ngơ ngác.” Giọng nói thô kệch lại có hơi lạnh lùng phun ra từ miệng hắn, ngay sau đó, ngân quang lóe lên, khăn trùm đầu của A La đã bị đẩy ra. Nàng giật mình lùi về sau một bước, lại không nhìn rõ đối phương sử dụng cái gì.

Mà hiển nhiên chấn động không chỉ có mình nàng.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách mặc dù đã quen với sóng gió, khuôn mặt bị hủy hoại của A La vẫn khiến hắn khẽ giật mình. Mặc dù sau đó hắn rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh cùng trấn định.

“Đáng tiếc!” Hắn lắc đầu thở dài, vì đôi mắt thế kia lại ở trên một gương mặt như thế mà thương tiếc không thôi. Rất rõ ràng, hắn không nhận ra A La.

Dời mắt khỏi A La, hắn liếc nhìn thi thể vẫn còn đang bốc cháy của lão bà, lại đưa mắt nhìn quanh một lượt, liền quát ngựa trở về, không hề nhìn thêm A La lấy một lần.

Mãi đến khi hắn biến mất khỏi tầm mắt, trái tim nhảy trong lồng ngực của A La mới dịu xuống, đôi chân run rẩy tựa hồ không cách nào đứng thẳng, lòng bàn tay sớm đã ướt đầm mồ hôi.

Thật lo lắng hắn sẽ nhận ra nàng!

Xem ra nàng đã đánh giá cao lực ảnh hưởng của bản thân trước đây. Lúc trước hắn chẳng thèm ngó tới nàng, lúc tất cả nam nhân đang thần hồn điên đảo vì nàng, duy chỉ có hắn vì sự thất lễ của nàng với tộc vương của hắn mà lạnh nhạt nàng.

Đột nhiên nhận ra bản thân vì hắn mà nhớ lại những chuyện đã qua, nàng không khỏi cả kinh, vội vàng thu lại tâm tình, đem những tâm niệm vốn không nên có tổng ra khỏi đầu.

Bà trước khi chết muốn nàng đi đến một nơi, đó là núi Trát Nhĩ Đặc Y nằm ở biên giới Tây Bắc đại thảo nguyên, là ngọn núi thánh mà cộng đồng các bộ tộc thảo nguyên tôn sùng. Nghe nói trên đó có một cái hồ, cái hồ có thể rửa sạch mọi nghiệp chướng ô uế ở nhân gian.

Bà không hề biết chuyện trước kia của nàng, nhưng lại phỏng phát giống như biết được tâm sự của nàng.

Đúng vậy, nàng cũng nên đi đến ngọn núi thánh một chuyến. Cho dù đường xá xa xôi, cho dù trên đường có thể sẽ có sa mạc hẻo lánh, hay nàng có thể bị bầy sói xé nát trên đường đi, nàng cũng không quan tâm. Nàng sớm nên đi rồi.

Một người có xác không hồn thì sống hay chết có gì khác nhau, chẳng thà dốc hết chút sức cuối cùng vì bản thân. Ban đầu nàng không chọn lựa kết liễu bản thân, cũng bởi vì còn có chút

hi vọng với sinh mạng. Mặc dù trải qua cả một năm khuất nhục như vậy, ngay cả tia hi vọng nhỏ nhoi này cũng sắp tắt, nhưng cuối cùng nó vẫn không có tắt.

Nàng chỉ muốn làm một nữ tử chẵn dê bình thường. Nàng không tin ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi này ông trời cũng không thành toàn cho nàng.

Ngọn lửa dần dần lụi tàn, A La quỳ sát trước đồng lửa.

Một năm nay cuộc sống mặc dù vất vả, nhưng có bà tận tâm chăm sóc, bây giờ ngay cả chỗ nương tựa duy nhất này cũng không còn, nàng lại cảm thấy mờ mịt không nơi nương tựa giống như trước đây khi chưa gặp bà. Sau này sợ rằng nàng sẽ không gặp được người đối đãi với nàng giống như bà.

Không có lời nào có thể diễn tả được nỗi bi thương tràn ngập trong lòng nàng, nàng lại không cách nào khóc được.

“A La”. Giọng nói nam nhân thô khàn cất lên phía sau lưng nàng, phá vỡ sự yên tĩnh ở đây.

Thân thể nàng cứng đờ, sau đó chậm rãi đứng dậy, lấy khăn che lại gương mặt của mình, lúc này mới quay đầu lại.

Là nam nhân đồng ý cho nàng sửa dê kia, là hán tử hạ đẳng nhất trong tộc Kỳ Kha, gầy yếu, dơ bẩn nhưng tấm lòng lại không tồi, tên là... Hách Lỗ, còn là...

Nàng trước giờ sẽ không ghi nhớ tên gọi nam nhân từng đụng đến thân thể nàng.

Râu tóc của nam nhân dơ bẩn rồi bù, trên mặt còn dính vết máu, trên người cũng vậy, cánh tay bất an buông xuống bên người vẫn còn rỉ máu. Y phục bị rách, mặc dù y phục của hắn cũng sớm rách rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra được chuyện gì xảy ra.

“Bị thương rồi?” Giọng nói và ánh mắt của A La ấm áp. Nàng không hận nam nhân trước mặt, nàng không hận ai. Nếu thật sự muốn hận, nàng cũng chỉ có thể hận trời cao sao có thể để nàng đến nơi nhân gian bị đục vọng ham muốn lấp đầy này, hận trời cao sao lại cho nàng một thân phận như vậy.

Nam nhân gật đầu, sau lại khấn trương lắc đầu, “Không có gì... bọn hắn chỉ muốn dê của ta...” Ngừng một chút, hắn mới nói: “A La, bà Vu Lan chết rồi, nàng... phải làm sao?” Không

biết vì sao, dưới cái nhìn chăm chú bình hòa âm áp của A La, hấn chung quy vẫn không tự chủ cảm thấy tự ti xấu hổ, nhưng thực tế địa vị của A La ở nơi này so với hấn còn thấp hèn hơn.

A La không trả lời, ánh mắt nhìn về đồng cỏ xanh cùng bầu trời xanh biếc phía xa xa, tâm tình không biết đã trôi tới nơi nào, mãi một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần. Nhìn thấy nam nhân vì sự trầm mặc của bản thân mà tỏ vẻ bất an, không khỏi khe khẽ thở dài trong lòng.

“Đê của ngươi không còn nữa, chủ nhân của ngươi e là sẽ không tha cho ngươi.” Nàng nhẹ nhàng nói, một tia bi thương dâng lên trong lòng. Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, cơ hồ chỉ có người ở cùng cảnh ngộ mới có thể thông cảm lẫn nhau. Nàng là một người tay trắng, mà hấn cũng vậy, hiếm thấy hấn còn muốn nàng.

Nam nhân nghe được lời của nàng, tựa hồ tới giờ khắc này mới nghĩ tới cảnh ngộ của bản thân. Hấn đầu tiên là lộ ra biểu tình chua xót, mà sau đó lại đột nhiên cười lớn, trong ánh mắt đục ngầu lóe lên ánh nước, “Không còn nữa... haha.... cái gì cũng không còn... bọn hấn muốn thế nào thì cứ vậy đi, haha....”

Không đành lòng nhìn hấn vì thống khổ lo sợ mà bộ dáng trở nên thất thường, A La quay đầu đi. Cơ hồ kẻ bất hạnh thì luôn bất hạnh, người may mắn lúc nào cũng may mắn, thế gian này có lẽ vốn dĩ không có công bằng.

Quỳ xuống lần nữa, nàng tìm tro cốt của bà trong đám tro tàn đã nguội lạnh, sau đó đặt vào trong bình sứ sớm đã chuẩn bị bên cạnh.

“A-----” Nam nhân đột nhiên phát ra tiếng kêu điên cuồng, hai tay dùng lực quơ múa lung tung, dường như muốn đuổi đi hết thảy mọi chuyện như cơn ác mộng vừa trải qua kia, “Người Địa Nhĩ Đồ đáng chết, sao các ngươi không giết ta luôn đi!” Hấn lớn tiếng gào thét, giống như con sói bị thương, nhưng trong giọng nói khàn khàn lại hàm chứa sự ghen ngào.

A La dường như không nghe thấy gì, chỉ chuyên tâm ôm lấy tro cốt của bà. Người có địa vị như bọn họ, ngoài việc phát tiết với ông trời, còn có thể làm gì nữa?

Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, không thể thích ứng thì chỉ có thể bị đào thải. Nàng như thế, hấn cũng như thế.

Tiếng vó ngựa như sấm lại một lần nữa vang lên, xé tan sự yên tĩnh giả dối nơi đại thảo nguyên, A La hoảng hốt quay đầu.

“A... Cái đám người thiên sát Địa Nhĩ Đồ, bọn họ lại tới rồi!” Nam nhân kinh hãi kêu to, đột nhiên ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

A La lại chỉ đứng yên chỗ đó, biết rằng người vĩnh viễn không thể chạy lại ngựa, nhất là ở nơi đồng trống rộng lớn không có chỗ che giấu này.

Nàng vốn không nên sợ, nhưng từ lúc biết bọn họ là người Mạc Hách của Địa Nhĩ Đồ, nàng lại không kiểm soát được mà sợ hãi. Nàng sợ cái tên Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, từ rất lâu rồi nàng đã sợ hấn. Từ lúc gặp hấn về sau, nàng thường gặp ác mộng liên quan đến hấn, khiến nàng nửa đêm bừng tỉnh.

Một tiếng thét thảm thiết kéo nàng bừng tỉnh từ cơn sợ hãi, nhìn thấy vô số binh sĩ cưỡi ngựa đến, trên ngựa áo choàng của một đại hán vạm vỡ tung bay. Một người trong số đó giơ tay lên cao, giương cung hướng về phía hấn tử chiến đang chạy trốn, dây cung bằng gân bò vẫn còn rung rung. Trong đó lại không thấy Tử Tra Hách Đức Mạc Hách.

A La đột nhiên không còn sợ nữa, thần thờ ngẩng đầu nhìn trời.

Gió thảo nguyên vẫn thổi như trước, trong gió mang theo hương thơm của hoa dại cùng xú khí của súc vật. Trời trong vắt như một mặt của một tấm gương cực lớn, lại không thể chiếu rõ máu tanh giết chóc cùng cái chết dưới mặt đất. Nó chẳng qua chỉ là một màu xanh trong vắt, trong vắt đến vô tình, cái gọi là người tranh ta đoạt, bi hoan ly hợp của nhân thế, nó không nhuộm lấy một phần.

Trên trời mây đen giăng đầy, chẳng mấy chốc sấm chớp ầm ầm, một trận mưa xối xả trút xuống. Trận mưa này đến thật đột ngột, lại là trên bình nguyên hoang dã, căn bản không thể tránh được, cho dù là chiến binh Địa Nhĩ Đồ, hay là tù binh Kỳ Kha, hoặc giả trâu ngựa dê bò, đều phải hứng lấy.

Mưa qua, trời lại quang đãng, ánh mặt trời chiếu rọi cả vùng đất, hơi nước bốc lên, trong không khí tràn đầy hơi nước ẩm ướt, y phục ướt mặc trên người vừa khó coi vừa khó chịu.

Ngay sau đó, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách truyền lệnh tạm nghỉ tại chỗ, nhưng lại không hề cho thuộc hạ thay đổi y phục ẩm ướt, duy chỉ cho phép tù nhân cởi y phục hong khô. Mà trâu ngựa súc vật không hề biết đến sự tranh đoạt của con người, cứ tự nhiên đắc ý gặm cỏ.

Cho dù vào thời điểm như vậy, A La vẫn như cũ đứng tách biệt với mọi người, một mình cuộn mình ở một chỗ. Không hề dám kéo khăn che mặt trên đầu xuống như những nữ nhân khác, càng không dám cởi y phục phơi nắng, chỉ kéo y phục ướt đầm đang dán chặt vào người ra, như vậy nước trên người mới nhỏ xuống.

Nơi bọn họ đang dừng chân là bờ sông Bạch Mộc, một nhánh của sông Mã Nhĩ, một bên là đồng cỏ mênh mông rộng lớn, một bên là đồi núi nhấp nhô rừng rậm trải dài. Sau khi được nước mưa gột rửa, bất kể là cỏ hay cây cối đều trở nên trong lành dễ chịu, dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời hồ nước phản xạ như những viên trân châu.

Chiến binh Địa Nhĩ Đồ không quá hai ba trăm người, nhưng ai ai cũng vũ dũng sắc bén, đủ sức mạnh để khổng chế lượng tù binh tương đương.

Một trận gió theo mặt sông thổi tới, cho dù mặt trời đã lên cao, A La cũng không khỏi rùng mình, ánh mắt không tự chủ tìm kiếm trong đám đại hán Địa Nhĩ Đồ phía trước mặt, cuối cùng dừng trên một người một ngựa đứng ở ven sông.

Toàn thân Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cũng đã ướt đầm, tóc dài nhiều nước, nhưng hắn không hề để ý, ngược lại vừa cho ngựa uống nước, vừa dùng vải khô lau cho ngựa, trên mặt là thần thái nhu hòa không hề hợp với tướng mạo cứng rắn như đá của hắn.

Hóa ra giữa nữ nhân mỹ lệ và ngựa, hắn đối với cái sau lại có tâm hơn.

A La thu hồi ánh mắt, trong lòng dường như hiểu rõ chút gì đó.

Nàng vốn cho rằng nam nhân đều yêu mỹ sắc và quyền thế, ngoài hai cái này ra, không có gì có thể khiến bọn họ bận tâm. Chiến tranh, trên đời này có quá nhiều chiến tranh cùng máu đổ là vì dục vọng của nam nhân mà ra, nhưng thường thường lại để cho nữ nhân chịu tiếng xấu thiên cổ. Bởi vì nhìn thấu vì thế tâm lạnh, bởi vì tuyệt vọng vì thế rời đi. Trước giờ nàng không hề biết, khi không có quyền thế và mỹ nhân, một người nam nhân lại có thể dịu dàng đến như thế, mà đối tượng lại là một con ngựa.

Nàng nghĩ đến ngậy ngốc, không hề phát hiện ra Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đối với cái nhìn chăm chăm của nàng cũng sinh ra cảm giác tương thông. Mặc dù nàng đã thu lại ánh nhìn, nhưng đôi mắt sáng quắc đó đã chuẩn xác bắt được vị trí nàng đang đứng, vừa nhìn đã nhận ra nàng. Tử Tra Hách Đức Mạc Hách nhú mày một cái, không để ý tới nữa.

Đang lúc đồn đám dân du mục căng thẳng sợ hãi mới trở thành tù binh vào một chỗ, chiến binh Địa Nhĩ Đồ nhàn nhã chăm sóc lũ ngựa. Lúc đang dùng tiếng Địa Nhĩ Đồ mà người ta không hiểu để nói chuyện với nhau, tiếng vó ngựa như thủy triều mơ hồ từ phía xa truyền đến, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Toàn bộ đều quay đầu về hướng đó.

Chỉ nhìn thấy một đoàn kỵ binh tinh nhuệ như mây đen xuất hiện trên đồng cỏ bao la xanh biếc như tấm thảm, đang như vũ bão hướng về phía bên này.

Hét to một tiếng, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách phi người lên ngựa, tất cả người Địa Nhĩ Đồ cũng ồ ạt nhảy lên lưng ngựa chuẩn bị ứng chiến. Dân du mục Kỳ Kha người nào người nấy cảm như hén, bởi vì không quân người đến là người phương nào, đối với bọn họ cũng sẽ không có lợi gì.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách dùng tiếng Địa Nhĩ Đồ hạ một chuỗi mệnh lệnh, sau đó dẫn thuộc hạ chạy về phía sau đội quân, chỉ để lại mấy chục người xua đám tù nhân và gia súc về phía rừng rậm phía trước. Vào lúc này không có ai dám phản kháng, bởi vì việc đó đồng nghĩa với việc giết chết không tha.

Thời điểm sắp vào rừng, tiếng chém giết vang lên. A La nhìn không được quay đầu lại, nhìn thấy người ngựa hai bên đã giao chiến với nhau. Người kéo đến ước chừng hơn ngàn, một màu đồng phục chiến binh vật áo nghiêng sang trái, tay áo cuộn lên làm lộ cánh tay, thắt lưng đeo giáp, ai nấy cũng đàng đàng sát khí. Người cầm đầu mặc áo giáp bạc, đầu đội mũ bạc sáng lấp lánh, phần lớn khuôn mặt đều bị che kín, chỉ để lộ chân mày và miệng, hình dáng cổ quái.

Người Địa Nhĩ Đồ không chống lại nổi trận tập kích như con sóng lớn của đôi phương, dần dần lui về phía sau.

Từ gò đất đi xuyên qua một lối nhỏ chật hẹp không bằng phẳng, A La cùng mọi người nghiêng ngã lao đảo chạy về phía trước, rốt cuộc không còn nhìn thấy cuộc chiến ngoài kia nữa.

Đó là chiến binh của tộc Kỳ Kha. Bộ tộc trên thảo nguyên vì sinh tồn, phải tranh đoạt mảnh đất nước cỏ tươi tốt, vì thế võ lực phổ biến, người người đều dũng mãnh vô cùng, người Kỳ Kha cũng như vậy. Vì thế trong cuộc chiến mà người Kỳ Kha chiếm ưu thế tuyệt đối về người, người Địa Nhĩ Đồ chỉ sợ phải chịu thiệt lớn.

Không thể nói rõ là vì lo lắng cho bên kia, A La có chút mờ mịt.

Đi không bao lâu, trước mặt xuất hiện một cái động nhỏ giữa hai ngọn núi, hai bên mọc đầy cỏ cây tươi tốt, lối vào mặc dù nhỏ hẹp, nhưng đã vào bên trong thì rộng lớn vô cùng, có thể chứa tới ngàn người. Mọi người kinh hãi chui vào trong cốc. Mà lúc này Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cũng đã dẫn đầu chiến binh Địa Nhĩ Đồ, dưới sự truy đuổi của người Kỳ Kha, ra roi thúc ngựa trốn vào trong cốc, cùng binh sĩ cả người lẫn ngựa theo phía bên kia động chạy vội ra ngoài, bỏ lại cả người lẫn vật bất được.

Ngoài việc bại trận dưới tay Diễm tộc cách đây nhiều năm, người Địa Nhĩ Đồ trước giờ chưa từng thua trận, xem ra lần này lại có ghi chép mới rồi. Mà danh tiếng của người Kỳ Kha trên thảo nguyên e rằng sau trận này lại càng tăng cao.

Chúng dân du mục không kịp phản ứng, càng không nghĩ tới đã lấy lại được tự do, chiến binh Kỳ Kha đã chạy vào như suối, truy đuổi theo sau người Địa Nhĩ Đồ.

Tiếng vó ngựa như sấm lướt qua bên người, A La không tự chủ được cùng những người du mục khác ngây ngốc nhắm mắt bịt tai ngồi xỏm tại chỗ.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, tiếng kim rơi còn có thể nghe thấy, tựa hồ trong nháy mắt tất cả chiến binh người ngựa đã vô cớ biến mất vậy.

A La sùng sốt mở mắt ra.

Không phải không có người, chỉ là tất cả đều dừng lại, xung quanh ngựa đứng san sát, kỵ sĩ ngồi ở trên cao, trong tay mặc dù vẫn cầm đao như trước nhưng không có ai dám động đậy, ai ai cũng cứng đờ như đá nhìn hai bên sườn núi.

Không biết từ lúc nào, hai bên sườn núi đã xuất hiện chi chít chiến binh Địa Nhĩ Đồ, ai ai trong tay cũng cầm đầy cung tên chĩa vào trong cốc. Mà đội kỵ binh Kỳ Kha lại bị chặn tách ra, người ở ngoài cốc rõ ràng đã bị khống chế, bằng không cũng không thể im hơi lặng tiếng như vậy.

Một tràng cười dài, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách hiên ngang xuất hiện ở đỉnh núi, một hán tử râu quai nón cường tráng đứng sừng sững bên cạnh hắn, trên gương mặt thô kệch nở nụ cười thản nhiên.

Hóa ra là vậy! A La giật mình hiểu rõ, xem ra người Địa Nhĩ Đồ sớm đã chuẩn bị, cả chuyện này chỉ sợ là một cái bẫy.

“Mời tiểu thư Thanh Lệ Na nói chuyện.” Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cất cao giọng, nói bằng ngôn ngữ thông dụng của thảo nguyên – tiếng Ma Lan.

Không có ai đáp lời hắn, chỉ thấy người mặc áo giáp bạc giơ tay lên, tất cả người Kỳ Kha lập tức nhanh như chớp tra đao vào vỏ, đồng thời hạ cung tiễn xuống. Chỉ là bọn họ nhanh, người Địa Nhĩ Đồ sớm đã chuẩn bị còn nhanh hơn nữa, trong phút chốc tên bay xuống như mưa, bắn vào chỗ hiểm của ngựa mà người Kỳ Kha đang cưỡi.

Tiếng kinh hô liên tục, giữa lúc tiếng ngựa hí rên rĩ, chiến binh Kỳ Kha theo cái khuy xuống đất của ngựa cũng ngã xuống. Phản ứng chậm thì cùng ngựa ngã xuống đất, phản ứng nhanh thì cho dù nhảy ra khỏi yên ngựa cũng có vẻ chật vật không chịu nổi.

Người mặc giáp bạc so với những người khác không biết đã đến chỗ nào, miễn cưỡng đứng vững được, tên trong tay lại không thể bắn ra.

Mặt A La trắng bệch, nhìn từng con ngựa đang còn sống trước mặt lần lượt ngã xuống, mùi máu tanh tràn ngập trong không trung, trong lòng không khỏi nhợn nhạo, không chế không được liền nôn khan một trận.

Nàng không thích chiến tranh... nàng hận thấu xương loại chiến tranh lấy đi sinh mạng như cỏ rác!

“Thế nào, tiểu thư Thanh Lệ Na, có đầu hàng hay không?” Giọng nói của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách lại một lần nữa vang lên.

A La miễn cưỡng ngược mắt nhìn, chỉ thấy Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đứng vững vàng trên đỉnh núi như cây đại thụ không hề sợ mưa gió ập tới. Sự nhu hòa trên gương mặt biến mất không dấu vết, thay vào đó là vẻ lãnh khốc và bình tĩnh khi đối mặt với chiến tranh. Hắn đứng ở đó, hai tay buông theo bên người, thần thái tự tin thông dong khiến người nảy sinh cảm giác đáng sợ vĩnh viễn không thể đánh gục được hắn.

Một chuỗi tiếng cười rõ ràng, người mặc áo giáp bạc giơ tay tháo mũ xuống, tóc dài màu nâu tung bay, một khuôn mặt mỹ lệ khiến mặt trời cũng phải ảm đạm thất sắc hiện lộ trước mặt mọi người. Trong khoảnh khắc đấy, tất cả mọi người đều phải nín thở.

“Không ngờ Mạc Hách đại nhân uy trấn đại mạc đối với tiểu nữ tử lại có hứng thú như vậy, lại không tiếc điều động quân binh tới xâm phạm khu vực quản lý của ta.” Nàng đẩy chứng nhân mà xuất hiện, vòng eo thắt tấp mảnh khảnh, hiên ngang đối diện cùng Tử Tra Hách Đức

Mạc Hách. Đôi môi mềm như cánh hoa mân côi giương lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười cao ngạo, áo giáp bạc dưới ánh nắng chiều tà lóe sáng lấp lánh, càng khiến nàng có mị lực đoạt lấy hồn phách người khác.

Vào thời khắc bị bao vây bốn phía nàng đã tự hiểu, cả chuyện này là một cái bẫy được trù tính tỉ mỉ. Vô luận là tập kích đánh cướp dân du mục, hay là do Tử Tra Hách Đức Mạc Hách tự mình dẫn ít người Địa Nhĩ Đồ đi cướp bóc đi chẳng nữa, tất cả chỉ là mồi nhử, cái mồi nhử không lo nàng sẽ không mắc câu. Người ta là có chuẩn bị mà đến, nàng là ứng biến đột ngột, cộng thêm nguồn gốc tình báo có sai lệch, cùng với dục vọng mãnh liệt nắm chắc được cơ hội đại thắng bắt người Địa Nhĩ Đồ cùng Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, khiến nàng phạm vào sai lầm khiến phe mình toàn quân bị diệt.

Nhưng cho dù là tới thời khắc này, nàng cũng sẽ không nhận thua. Vẻ đẹp của nàng có một không hai trên đại mạc thảo nguyên, vì thế nàng có lý do tin tưởng, cả ván cờ chuyên tâm bày ra này chỉ vì có được nàng. Vì thế, nàng vẫn còn tư cách đàm phán.

Thực là như thế này ư? A La nghi ngờ nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, trong ấn tượng của nàng hẳn không phải người như vậy.

Không có giải thích, trên gương mặt anh hùng của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách không hề nhìn ra được bất kỳ tâm tình dao động nào, “Tại hạ chỉ muốn mời tiểu thư hạ mình đến chỗ của Mạc Hách chúng ta vài ngày, không có ý tứ gì khác.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ, khiến người không cách nào suy đoán được ý đồ của hắn.

Thanh Lệ Na lại cười duyên đáng một lần nữa, thái độ của đối phương làm cho nàng khẳng định suy nghĩ của mình.

“Muốn mời ta đi cũng có thể,” Nàng ngừng cười, lúc nàng không cười lại cao ngạo giống như một con chim khổng tước xinh đẹp mà lãnh mạc, khiến người ta cảm thấy tự ti xấu hổ. “Nhưng ta có một điều kiện, ngươi nhất định phải đáp ứng. Bằng không ta thà tự vẫn còn hơn, cũng sẽ không để các ngươi đạt được ý nguyện.” Nàng nói kiên định quả quyết, không chừa bất kỳ đường đàm phán nào.

“Mời nói.” Mặt mũi Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cứng rắn như nham thạch, không mấy may lộ ra suy nghĩ của bản thân.

Thanh Lệ Na đột nhiên lộ ra một nụ cười kiêu diễm vô cùng, thiếu chút nữa hút hết hồn phách của những nam nhân đang nhìn nàng chằm chằm. Nhưng ánh mắt của Tử Tra Hách Đức

Mạc Hách vẫn như cũ trong veo mà lạnh lùng không dao động, từ đó có thể nhìn thấy hẳn là một người có ý chí cực kỳ kiên nghị.

Đôi mắt đẹp như suối nguồn trong vắt, như ánh trăng trên trời của Thanh Lệ Na khẽ híp lại, gợn cánh tay, roi ngựa trong tay hướng về Tử Tra Hách Đức Mạc Hách nhẹ nhàng mà kiên định, “Ta muốn ở trong trướng của ngươi, ngoài việc giữ lại những người hầu hạ ta, tất cả những người khác phải thả toàn bộ.”

Yêu cầu như vậy nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ánh mắt hâm mộ đều hướng về Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, chắc chắn nếu nàng không nói rõ ngay từ đầu, cũng không nam nhân nào có thể cự tuyệt diễm phúc như vậy.

Quả nhiên, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Lập tức, dưới sự chỉ huy của Thanh Lệ Na, tất cả chiến binh Kỳ Kha đều buông bỏ vũ khí, bị phân thành từng nhóm đưa đi. Để tỏ rõ thành ý, Thanh Lệ Na cởi bỏ áo giáp bạc đưa cho chiến binh Địa Nhĩ Đồ, trên người nàng chỉ còn mỗi bộ đồng phục võ sĩ màu trắng làm giảm bớt một phần anh khí, nhưng lại tăng thêm vẻ mềm mại đáng yêu nữ tính.

Một cuộc chiến vốn là máu chảy thành sông, dưới sự quyết định thúc thời của Thanh Lệ Na đã kịp thời hóa giải. A La cùng những người khác đứng dậy, ngửa đầu nhìn nữ nhân mỹ lệ được đưa tới bên Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, trong lòng đột nhiên dậy lên sự ngưỡng mộ. Ở đại thảo nguyên, nữ tử vừa mỹ lệ, thông minh và anh dũng không hề ít, nhưng biết lấy đại cục làm trọng như vậy lại vô cùng hiếm có. Nữ tử như vậy, nữ tử như vậy... có lẽ mới có thể khiến hấn động lòng.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi dời ánh mắt sang phía bên cạnh Thanh Lệ Na, lại không may chạm phải đôi mắt đen sáng suốt lấp lánh sâu thẳm thẳm, đầu óc trong phút chốc trống rỗng, mà sau đó hoảng hốt cúi đầu, trái tim đã bị lỡ mấy nhịp.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách không hề bận tâm nhìn một lượt mọi người trong cốc, ánh mắt giao nhau ngắn ngủi lúc này không hề tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì tới hấn.

Mặt trời đã khuất bóng sau cánh rừng bao la, ánh sáng chói mắt đã tắt, màu sắc tuyệt mỹ nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, gió thổi trên người đã bắt đầu chuyển lạnh.

“Nữ nhân kia sao vẫn cứ đeo khăn?” Thanh Lệ Na trong lúc tìm kiếm trong nhóm du mục người có thể cùng nàng bầu bạn, sau đó kỳ quái phát hiện một nữ tử từ đầu đến cuối đều che mặt đứng trợ trợ một mình bên cạnh đoàn người, có vẻ quái dị vô cùng.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách không cần nhìn cũng biết nàng đang chỉ ai, nhàn nhạt trả lời, “Khuôn mặt của nàng ta bị hủy rồi.” Hắn có bản lĩnh đã gặp qua sẽ không quên, nhưng nữ nhân này lại khiến hắn sinh ra cảm giác kỳ quái đã gặp qua nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được đã gặp ở đâu. Việc càng khiến hắn thấy kỳ quái đó là, ai lại có thể đi bắt luôn cả nữ nhân như vậy tới.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, hàng mi thanh dài của Thanh Lệ Na khẽ giương, khóe miệng hiện lên nụ cười tính toán.

Nàng không hề vĩ đại như A La nghĩ, nàng chỉ là thuận theo thời thế mà chơi một trò chơi. Thanh Lệ Na nàng từ lúc ra chiến trường đến nay chưa từng bại trận, nhưng Tử Tra Hách Đức Mạc Hách lại phá vỡ mất thành tích này của nàng, vì thế, nàng cũng muốn hắn ném thử cảm giác mất hết tất cả là gì.

CHƯƠNG 2: QUÁ KHỨ

Hoa lê trắng như tuyết bay lá tả, ngày nhàn nhạt tắt nắng.

Nàng ngồi trong căn đình bằng cỏ, phía sau là hai thị nữ tùy thân.

Nơi này mô phỏng theo vườn lê của Băng thành, là nam nhân nắm giữ quyền thế cùng chiếm đoạt nàng làm người của riêng hắn gần đây vì nàng mà xây dựng nên. Hắn nghe được nàng thích hoa lê, vì thế để có được nụ cười của nàng, đã dùng vô số sức người cùng của cải dựng nên một cái giống y hệt vườn lê của Băng thành tại ngoại ô Vương Đô này.

Thế nhưng nam nhân đó sao có thể biết được, cái nàng thích chỉ là hoa lê của Băng thành. Chỉ cần ở nơi đây, ở nơi mà người tranh ta đoạt, chiến tranh vô số, máu chảy thành sông, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không cười. Nàng sớm đã quên phải cười như thế nào rồi.

Từng cánh từng cánh hoa lê rơi xuống, vài cánh hoa bị gió thổi bay vào đình rơi trên y phục trắng thuần của nàng, nàng cũng không hề phũ đi, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Đột nhiên, xa xa truyền tới tiếng ồn ào, phá vỡ sự yên tĩnh thường ngày của vườn lê.

Nàng không hề nhúc nhích, ngồi yên như một pho tượng, thị nữ sau lưng cũng không dám quấy rầy nàng. Bên ngoài vườn lê có rất nhiều thị vệ, không hề lo nghĩ sẽ có người dám xông vào.

Vậy mà, trước mặt các nàng rốt cuộc vẫn xuất hiện một nam nhân lạ mặt, phía sau là thị vệ hoảng hốt bám gót đuổi theo.

“Ta là Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, người chính là nữ nhân Băng thành đó sao?” Hắn nói, đôi mắt sắc bén vô lễ đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Nàng nhú mào, nhẹ nhàng đứng dậy, cánh hoa trên đầu gột rửa theo nếp cong của chân váy trượt xuống. Ý bảo tất cả thị vệ đều đi xuống, tránh làm chỗ thanh tịnh này thêm hỗn loạn.

“Nơi này không phải nơi người có thể tới.” Nàng không nhanh không chậm nói. Đối với tất cả hành động vì muốn có được sự chú ý của nàng của mấy nam nhân này, nàng đã sớm coi như không có gì, cũng không mấy may sợ hãi.

Nam nhân cười lớn, sau đó đột nhiên cau mày phẫn nộ, bước nhanh tới gần nàng, lạnh lùng nói: “Người chẳng qua chỉ là nữ nhân Ba Đồ nhan sắc có phần xuất chúng một chút, lại dám ở

trước mặt tộc Vương của chúng ta ra vẻ thanh cao! Hừ! Ta không tin có ai mà người Địa Nhĩ Đồ chúng ta không thể gặp được.”

Bị khí thế liều lĩnh của hắn làm kinh hãi, mặt nàng trắng bệch lùi lại phía sau mấy bước, hai thị nữ cũng bị dọa đến luống cuống.

Đối với nàng, nam nhân cứng chiều theo đuổi còn không kịp, khi nào thì có người giống người trước mặt này.

May mắn là, lúc còn cách nàng mấy bước chân nữa thì hắn đứng lại. Khuôn mặt như con gấu ngốc nghếch vụng về trong nháy mắt trở nên kiên định như nham thạch, ánh mắt nhìn nàng đầy giễu cợt, cũng tuyệt đối không có sự kinh diễm cùng dục vọng như nàng thường thấy.

“Nữ nhân hồ đồ! Chẳng lẽ ngươi không hiểu, đắc tội với tộc Vương của chúng ta đồng nghĩa đắc tội với toàn bộ người Địa Nhĩ Đồ chúng ta sao?” Ngữ khí của hắn lãnh đạm, thái độ cũng không còn phách lối, dường như giờ phút này mới nhận ra mình đang đối mặt với một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt.

Lắc lắc đầu, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân đi so đo với một nữ nhân có chút vô vị, cũng không nói nhiều nữa, xoay người rời đi. Phút cuối cùng cũng không quên bỏ lại một câu, “Không có gương mặt này, ngươi không là gì hết!”

Không có gương mặt này, ngươi không là gì hết!

Cả kinh, A La mở to mắt, đập vào mắt là nóc lều bị ánh đèn dầu chiếu lập lòe mờ ảo, ánh đèn chập chờn phía trên. Trán hơi lạnh, nàng đưa tay lên sờ, hóa ra cả đầu đã toát mồ hôi lạnh.

Lại gặp cơn ác mộng kia rồi.

Lòng nàng khê thở dài, không nghĩ đến cả đêm trần trọc trở mình khó ngủ, thế mà chỉ mới chớp mắt một chút đã gặp giấc mộng như vậy.

Trong tai truyền đến tiếng thở nhẹ đều đặn, nàng ngồi dậy, phát hiện Thanh Lệ Na ở một bên đã ngủ say, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách lại vẫn chưa vào lều.

Theo người Địa Nhĩ Đồ cưới ngựa ba ngày, mỗi ngày phải chạy cả trăm dặm, ra khỏi đồi núi lại phải qua một sa mạc nhỏ. Người không quen cưới ngựa như nàng mỗi lần đến nơi hạ trại nghỉ ngơi, toàn thân đều đau nhức rã rời, lại phải chống đỡ phục vụ Thanh Lệ Na, đến lúc

có thể đi ngủ lại trần trọc không yên. Cho đến bây giờ nàng cũng không hiểu vì sao Thanh Lệ Na lại chọn nàng.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đêm nào cũng rất khuya mới vào lều, cũng không hề có bất kỳ hành động nào với cái diễm phúc đưa tới bên gối này. Thật không biết có phải nam nhân này có vấn đề hay không, trước kia như vậy, bây giờ cũng vậy, rốt cuộc nữ nhân như thế nào mới lọt được vào mắt hắn.

Nghĩ lung tung tới những chuyện này, A La cuộn lấy tấm thảm lông Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đưa cho nàng, vén cửa lều đi ra.

Vẫn còn vài đồng lửa trại đang cháy để các chiến sĩ gác đêm sưởi ấm. Đa số mọi người đã ngủ rồi, chỉ có vài người đang ngồi bên đồng lửa thì thầm to nhỏ.

Đêm thảo nguyên rất lạnh.

A La ngồi xuống bóng râm trước lều chủ, dựa lưng vào lều, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm chỉ chút sao. Không có trăng, từ phía xa mơ hồ truyền tới tiếng sói tru, gió đêm thổi vào người có chút lạnh. Nàng không khỏi quăn chặt tấm thảm, nghĩ tới một truyền thuyết kể về loài sói.

Vào năm tháng không rõ thời viễn cổ, sói không có hình dáng như bây giờ. Bọn chúng có thân hình cao lớn hơn người, lông mao tuyệt đẹp, có trí khôn và tuổi thọ lâu dài hơn người, còn có năng lực biến hóa thành người mà con người không lý giải được. Tên chúng là Huyền Lang.

Số lượng Huyền Lang so với người ít hơn một chút, bọn chúng xen lẫn với người, cùng người sống chung hòa bình lâu dài. Mỗi đến khi một người gọi là Thương Ngự thừa kế vương vị của tộc Huyền Lang, tất cả đều bắt đầu phát sinh biến hóa.

Thương Ngự là một quân chủ anh minh, được thần dân vô cùng kính yêu. Nhưng hắn phá vỡ tổ quy không được kết hôn của Nhân tộc và Lang tộc, yêu một nữ tử loài người tên là Bách Hoa Nô.

Có lẽ việc này ngay từ lúc bắt đầu đã định là bi kịch rồi. A La cảm nhận được một cỗ sâu đậm bí ẩn, không muốn tiếp tục nghĩ tiếp nữa.

Sự ti tiện của loài người nàng sớm đã biết, không nhất thiết phải hồi tưởng lại một lần nữa từ số phận của Lang vương thời viễn cổ.

“Không ngủ được?” Giọng nói trầm thấp của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách bỗng cất lên bên tai, cắt ngang suy nghĩ trầm tư của A La.

A La ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía hắn, lúc đối diện với đôi mắt thâm trầm trong đêm đen của hắn mới đột ngột bừng tỉnh, cuống quýt đứng dậy, nín thở cúi đầu.

Nhìn thấy bộ dáng hoảng sợ của nàng, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách lộ vẻ trầm tư, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

“Ngồi đi.” Hắn không để mình suy nghĩ nhiều, chỉ vì nữ tử như vậy chỉ cần gặp qua một lần sẽ không thể quên được. Có lẽ là vẻ mặt đã từng gặp qua của một người khác cũng nên.

Ngoài dự liệu, hắn đột nhiên cũng ngồi xuống. Bất đắc dĩ, A La đành phải ngồi xuống theo, trong lòng lại thấp thỏm bất an.

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đảo mắt nhìn thảo nguyên qua khe hở giữa các doanh trướng, rồi sau đó cũng như A La nhìn lên bầu trời giăng đầy sao. Tất cả mọi thứ trên thế gian này đều do ông trời ban tặng, hắn lúc nào cũng quý trọng, nhưng bầu trời sao trên thảo nguyên này, từ ngày hắn trở thành một chiến binh, càng không dùng tâm ngắm nhìn như bây giờ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cũng do yêu cầu phải hành quân hay chiến tranh. Một đời người, trong lúc truy đuổi thứ bản thân muốn, khi quay đầu lại thường thường sẽ mất nhiều hơn nữa.

Thở ra một hơi, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách bật cười vì cảm khái bất chợt nảy ra của mình, không hiểu một người lúc nào cũng biết mình muốn gì như hắn sao lại có mấy suy nghĩ này.

“Người không phải người Kỳ Kha.” Hắn khẳng định nói với A La, nhưng lại không nhìn nàng. Không phải hắn thần cơ diệu toán, mà trước khi đồng ý để nàng hầu hạ Thanh Lệ Na, hắn đã biết được lai lịch của nàng từ miệng của dân du mục. Một nữ nhân Ba Đồ sống cùng một thầy mo, một năm trước lưu lạc tới nơi này. Chuyện như vậy đích thực khiến hắn có chút nghi ngờ, nữ nhân Ba Đồ là nữ tử bán da bán thịt mà sống trên thảo nguyên này. Nữ tử trước mặt bất luận nói thế nào cũng không đủ tư cách làm chuyện đó, nhưng sự thật lại là như thế. Có điều suy đoán theo lẽ thường, nữ tử có dung mạo giống như nàng, nếu tiếp tục làm chuyện như vậy, không bao lâu cũng bị đói chết.

Cũng không nghĩ là hắn biết chuyện này, A La khe khẽ trả lời. “Phải,” cũng không nói tiếp. Có nhiều chuyện khó mà phủ nhận, chỉ có thể thừa nhận thôi.

Lắc lắc đầu, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách mới đưa mắt nhìn sang cái người đang cúi thấp đầu, thần thờ nhìn nữ tử yên lặng bên cạnh. Bỗng nhiên phát hiện nàng đang cuộn mình trong tấm thảm lông, nhìn qua có vẻ nhỏ nhắn gầy yếu, thân thể như vậy đối với nữ tử thảo nguyên thật sự không cách nào tưởng tượng được, khó trách chịu không nổi sự xóc nảy trên lưng ngựa lúc sáng.

“Nữ nhân thảo nguyên không nên yếu đuối như ngươi vậy.” Hấn phê bình nói. Nữ nhân Địa Nhĩ Đồ bọn họ đều dũng mãnh như nam nhân vậy, hấn cảm thấy nữ nhân nên như vậy mới đúng.

A La trầm mặc không nói, nàng sớm đã biết quy tắc sinh tồn trên đại thảo nguyên, kẻ yếu không có quyền tồn tại. Nàng có thể sống tới bây giờ, dựa vào không phải sự mạnh mẽ của bản thân, mà là hi vọng yếu ớt mỏng manh cùng sự lưu luyến không rõ nguyên nhân đối với sinh mệnh. Nhưng nàng rất vất vả..... rất cực khổ!

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách trầm mặc, đôi mắt đen cơ trí nhìn vào bầu trời thâm sâu giống như đôi mắt hấn vậy.

A La trước giờ chưa từng nghĩ đến có một ngày có thể cùng hấn ngồi cùng một chỗ, bình tâm tĩnh khí an tĩnh trong đêm khuya, trong lòng cũng không còn sợ hãi. Ấn tượng của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách trong đầu nàng là một nam nhân hung hãn vô lễ, làm cho người phải kinh sợ, nhưng hấn của hiện tại lại khiến nàng cảm thấy bình thản không chút uy hiếp. Suy nghĩ như vậy khiến nàng kinh ngạc, không hiểu tâm tình của mình vì có gì lại chuyển biến như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì cảm giác hấn mang lại cho nàng không giống như những nam nhân khác sao?

“Thật không biết làm sao ngươi có thể sống được.” Hồi lâu, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách thở dài nói, phát hiện nữ nhân yên tĩnh này so với những nữ nhân Ba Đồ hấn từng gặp qua không giống nhau, không hề khiến người ta cảm thấy nhàm chán. “Một đôi mắt ấm áp, một gương mặt bị hủy hoại....” Trong giọng nói của hấn có chút bi thương, hấn trước sau cũng không tưởng tượng ra được loại người nào mà lúc đối mặt với đôi mắt như vậy lại có thể ra tay độc ác như thế. Hủy đi dung nhan của một nữ tử cũng đồng nghĩa với việc hủy đi cuộc sống của nàng, huống hồ đối phương lại là nữ tử yếu đuối dựa vào nhan sắc mà sống.

A La không tự chủ được nhìn sang đường nét cứng rắn rõ ràng bên cạnh của hấn, trong lòng dâng lên cảm giác không cách nào nói rõ. Từ sau khi bị hủy dung, ai còn để ý đến sự tồn tại của nàng? Hấn nói như vậy, lại khiến nàng cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Đối với cái nhìn chăm chú của nàng, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cũng không cảm nhận được, cũng không quay lại nhìn nàng. Không biết nghĩ tới cái gì, khóe môi hắn bắt giắc giương lên, lộ ra nụ cười thú vị. “Nếu như nữ nhân cũng không thích nói giống như ngươi, ta có lẽ sẽ không đau đầu giống như bây giờ.”

A La ngẩn ra, trở lại thực tại. Nhớ đến đủ thứ bản thân đã trải qua, khóe mắt cảm thấy một tia chua chát. Nàng ít nói, là bởi vì phát hiện lời nói không thể nói ra tất cả mọi thứ trên thế gian này, không thể nói rõ lòng người. Mà lời có thể nói, chỉ là ngôn từ vô căn cứ không thực tế.

Thu hồi ánh mắt, vừa vặn nhìn thấy một ngôi sao lấp lánh ánh bạc, ở trong đêm đen xẹt qua, cả người nàng chấn động, vội quỳ xuống.

Tập tục của Băng thành, phạm là nhìn thấy ngôi sao từ trên trời rơi xuống, nhất định phải quỳ xuống cầu nguyện, vì giữ cho quốc thái dân an, nàng đã sớm nuôi thành thói quen.

Hành động của nàng thu hút ánh mắt của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, cảm thấy hứng thú nhìn bộ dạng thật sự chuyên chú của nàng. Dân du mục trên thảo nguyên sớm đã thấy nhiều tập tục cầu nguyện khi sao rơi, hắn cũng không kỳ quái, chỉ là không biết nàng sẽ cầu nguyện gì.

Khẩn nguyện xong, cố ý không quan tâm đến ánh mắt của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, A La ngồi về chỗ cũ. Có sự che chắn của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, chỗ ngồi của nàng cũng ấm áp hơn nhiều, càng khiến người ta dâng lên cảm giác an toàn khó hiểu, để cho cả thể xác lẫn tâm hồn của nàng đều trầm tĩnh lại, cảm giác mệt mỏi lập tức bị cuốn đi hết.

‘Ta nguyện dùng hạnh phúc cả đời của bản thân đổi lấy sự bình an vĩnh hằng cho người Băng thành.’ Trong lúc mơ hồ, bên tai nàng vang lên tiếng cầu nguyện non nớt của nữ hài tử, một chút lệ từ khóe mắt chảy xuống, thấm vào khăn che mặt.

Lúc này vừa cảm giác được ngủ rất sâu, mãi đến khi hàng ngũ xuất phát, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách mới vỗ A La tỉnh dậy. Thanh Lệ Na sớm đã rửa mặt chải đầu xong, ngồi trên lưng ngựa. Nàng từ nhỏ đã luyện cưỡi ngựa bắn cung, hành trình như vậy không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với nàng.

“Ách nô, ta bắt đầu hoài nghi ngươi không phải là nữ nhi đại thảo nguyên.” Nhìn A La đang dắt ngựa đi tới bên cạnh mình, Thanh Lệ Na có tâm tình tốt trên chọc nạng. Tình cảnh thâm cảm của A La trên lưng ngựa hai ngày nay nàng đều nhìn thấy, mãi đến bây giờ mới phát biểu ý kiến. Về phần gọi A La là ách nô, thực sự là bởi vì phát hiện A La ít nói không khác gì người câm.

A La rũ mắt xuống, hai tay bắt chéo hành lễ, đối với lời nói của Thanh Lệ Na cũng không phủ nhận. Băng thành cũng có ngựa, nhưng không phải để cưỡi mà dùng để kéo xe. Ngựa ở Băng thành và ngựa ở đây cũng khác nhau rất nhiều, lông rất dài, tính tình cũng ôn thuận hơn nhiều. Nàng lớn lên trên xe ngựa, không phải trên lưng ngựa, vì thế tính cách thiếu đi sự hào khí của nữ tử thảo nguyên, nhưng lại nhiều hơn sự ôn thuận mà bọn họ không có.

Sau khi doanh trường được thu dọn xong, đội ngũ lại chậm rãi bắt đầu đi về hướng mặt trời mọc.

Lãnh thổ của người Địa Nhĩ Đồ là đại thảo nguyên Đa Sắc Cô rộng bao la nằm giữa hồ Phác Lan và biển Lam Đô Tử, theo tốc độ di chuyển hiện tại không cần tới ba ngày đã có thể tới.

Hơn mười năm trước, người Địa Nhĩ Đồ cùng Diễm tộc tranh đoạt quyền thống trị thảo nguyên Mông Đô, nhưng vì một việc ngoài ý muốn khiến các bộ bên trong Địa Nhĩ Đồ bị lừa, cuối cùng dẫn tới bọn họ thảm bại dưới tay Diễm tộc. Người Địa Nhĩ Đồ bị trọng thương nặng, sau khi dưỡng sức vài năm, một tiếng trống thúc giục tinh thần đánh chiếm đại thảo nguyên Đa Sắc Cô, ngăn cách với lãnh thổ của Diễm tộc bởi một sa mạc nhỏ và một cái hồ lớn. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có bộ tộc nào dám chống lại họ.

A La cùng Thanh Lệ Na đi ở phía trước đội ngũ, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cùng hán tử râu quai nón đi song song, thỉnh thoảng nói vài câu. Không ít ánh mắt mọi người đều hữu ý vô ý đảo quanh trên người Thanh Lệ Na, cho thấy lực hấp dẫn đặc biệt của nàng.

Bởi vì bốn phía trống trải vô tận, cho nên quỹ đạo di chuyển của mặt trời hiện lên vô cùng rõ ràng. Lúc mặt trời mọc lên cao, phía trước xuất hiện một cái hồ nhỏ sáng như gương, hoa đại đủ màu sắc điểm xuyết trên thảm cỏ bên hồ, so với những chỗ khác tươi đẹp hơn nhiều.

Nhìn thấy A La lộ vẻ mệt mỏi không thể chịu nổi, Tử Tra Hách Đức lúc này hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ.

“Ta muốn tắm rửa.” Thanh Lệ Na tuyên bố.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây dại. Tử Tra Hách Đức kịp phản ứng đầu tiên, cảm thấy khó xử cười nói, “Tiểu thư Thanh Lệ Na, ở đây có hơn ngàn ánh mắt nam nhân đang nhìn chăm chăm, lại không có bất kỳ bình phong che chắn, nàng chắc chắn nàng muốn làm như vậy sao?” Hắn không dám bảo đảm đến lúc đó có xảy ra bạo loạn hay không.

Thanh Lệ Na cười ngạo nghễ, “Đương nhiên.” Dứt lời, ra hiệu cho Tử Tra Hách Đức đưa cho nàng một bộ cung tên. Rồi sau đó bỗng nhiên đặt mũi tên lên, xoay người bắn, một mũi tên Bạch Vũ tựa như sao rơi bắn ra, thẳng đến chiếc túi nước mà một chiến sĩ trong đoàn người đang chuẩn bị đi lấy nước.

Không nghĩ tới nàng có thể đột nhiên đả thương người, sắc mặt Tử Tra Hách Đức trong nháy mắt biến chuyển, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp. Mà tên chiến sĩ nghe thấy tiếng tên đang xé gió bay tới, lúc đang không hiểu quay đầu lại, tên đã kề thân. Không có thời gian cho hắn có bất kỳ phản ứng nào, ‘Phốc!’ một tiếng, chiếc mũ ni tròn trên đầu hắn bị tên bắn bay xuống.

Hết thấy xảy ra chỉ trong nháy mắt, đợi lúc chiến sĩ đó nhận thức được đã xảy ra chuyện gì, mũ của hắn đã yên tĩnh nằm trên thảm cỏ cách đó không xa. Sau một lúc, cảm giác sợ khiến trán hắn lấm tấm một tầng mồ hôi. Những người khác cũng vì tình huống phát sinh đột ngột này mà ngừng hô hấp.

Nhìn thấy nàng không đả thương người, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách ngầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng cũng vì hành động nằm ngoài dự liệu của nữ nhân này có chút không vui. Nếu thật để nàng đả thương người, hắn sợ khó mà ăn nói được với người trong tộc.

Thấy một mũi tên của mình uy hiếp được toàn bộ hiện trường, trên khuôn mặt mỹ lệ của Thanh Lệ Na thoáng hiện một tia đắc ý, ném cung tên lại cho Tử Tra Hách Đức, khẽ cười nói: “Mạc Hách đại nhân, phải phiền ngài trấn giữ cho bốn tiểu thư, nếu ai dám nhìn lên, mũi tên này nhất định phải hạ xuống rồi.” Nàng dùng phương thức này để cảnh cáo, cũng xem như lá gan lớn vô cùng.

Tử Tra Hách Đức cười khỏ, hạ mệnh lệnh cho toàn bộ chiến sĩ lùi về cách bờ hồ, dắt ngựa ra chắn lấy tầm nhìn của mọi người. Hắn cũng không lo Thanh Lệ Na sẽ chạy trốn, chỉ vì bộ tộc trên thảo nguyên quan trọng nhất là chữ tín. Nếu nàng không quan tâm điều này mà tự tiện bỏ trốn, việc đó đem lại tổn hại không thể đoán được với danh tiếng của nàng, dù sao nàng cũng là nhân vật có địa vị quan trọng trong tộc người Kỳ Kha.

“Ách nô, qua đây hầu hạ ta.” Thanh Lệ Na gọi A La vẫn còn đang khiếp sợ vì mũi tên của nàng, “Người cũng tắm đi, ta không thích người bên cạnh ta quá dơ.”

Một câu nói vô ý của nàng lại khiến A La đau nhói.

Dơ! A La ép mình không được nghĩ nhiều, nhưng cánh tay đang cởi áo giúp Thanh Lệ Na không cách nào không chế khẽ run. Nhìn thấy thân thể xinh đẹp trắng thuần như ngọc của Thanh Lệ Na dần dần hiện ra, nàng dời mắt sang hướng khác, trong lòng dâng lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Nữ nhân, nếu như có được dung mạo, thì nhất định phải có năng lực bảo vệ bản thân như nữ nhân trước mặt này. Bằng không, tuyệt thế tuyệt sắc chỉ sẽ là một gánh nặng bất kham.

“Người mang y phục đi giặt phơi khô rồi hãy xuống nước.” Thanh Lệ Na vừa phân phó vừa bước xuống nước, phút cuối vẫn không quên oán trách một câu, “Mấy người Địa Nhĩ Đồ này lòng dạ thật hẹp hòi, ngay cả y phục tắm thay cũng không chuẩn bị cho chúng ta.”

Lời này nàng nói lớn tiếng, các nam nhân đứng ở phía ngoài hàng ngựa nghe được rất rõ ràng, không khỏi quay mặt nhìn nhau, dờ khóc dờ cười. Hành quân đánh trận ai lại mang theo y phục của nữ nhân bên người?

Mặt trời sáng lấp lánh chiếu trên mặt hồ, cũng chiếu lên người Thanh Lệ Na đang bơi thỏa thích trong hồ. Dưới sự phụ trợ của bầu trời xanh biếc như mặt hồ, nàng giống như một thủy tinh linh thuần khiết không chút tỳ vết, mái tóc dài màu hạt dẻ trong nước trải rộng, hiện ra vẻ bóng mượt.

A La cũng không có can đảm giống như nàng, chỉ cởi áo khoác ngoài, mặc y phục mỏng cứ thế bước xuống nước.

Thanh Lệ Na nhìn thấy nhịn không được giấu cợt, “Ách nô, người đã biết qua nam nhân, sao lại vẫn xấu hổ như thế, mặc y phục như vậy có thể tắm sao?” Vừa nói vừa bơi tới, không chút khách khí lột y phục của A La ra.

“Đừng...” Không chống lại được thân thủ của Thanh Lệ Na, lời cầu xin của A La còn chưa ra khỏi miệng, bởi vì giây giũa mà trầm xuống nước, sắc một ngụm nước hồ to, toàn bộ lời nói còn lại đều bị lấp mất.

Thanh Lệ Na đạt được ý định, đắc ý cười lớn, ném y phục ẩm ướt lấy được lên lưng ngựa trên bờ hồ, lại một mình chơi đùa trong nước.

Tiếng cười nũng nịu truyền đến từ trong hồ như sóng nước thật khiến người nhàn rồi suy nghĩ lung tung, làm lòng dạ các chiến sĩ Địa Nhĩ Đồ người nào cũng chộn rộn không chịu nổi, hận không thể cứ thế xông lên nhìn cho đã mắt. Nhưng mà lực uy hiếp của mũi tên ban đầu của Thanh Lệ Na vẫn còn nguyên đó, lại thêm sự trấn áp của Tử Tra Hách Đức, ai cũng không dám cả gan biến suy nghĩ thành hành động. Ngược lại Tử Tra Hách Đức cùng đại hán Cầu Nhiêm lại nói nói cười cười, dường như không bị mỹ nữ trong hồ ảnh hưởng.

A La không dám ở trong hồ quá lâu, tắm xong, cũng không đợi y phục hoàn toàn khô liền mặc vào. Mặc dù nàng lén lút lút lút mà mặc nhưng vẫn không qua được ánh mắt của Thanh Lệ Na.

“Ồ, ách nô, không ngờ người lại có thân hình đẹp như vậy!” Thanh Lệ Na kinh ngạc nói, không khỏi cảm thấy có chút hoang đường. Thân phận như vậy lại có thân hình đẹp sánh ngang với mình, có phần lãng phí rồi.

A La hơi cảm thấy lúng túng, vội vàng mặc y phục, mặc dù không che mặt nhưng lại cúi đầu xuống thật thấp, mái tóc dài vẫn còn đang nhỏ nước trượt xuống, che lấy vết sẹo đáng sợ trên khuôn mặt.

Không được đáp lại, Thanh Lệ Na cảm thấy không thú vị, hít sâu một hơi lại trầm mình xuống nước, tiếp tục chơi đùa với nước, chẳng buồn quan tâm có phải có rất nhiều người đang đợi nàng.

A La ngồi xõm trên thảm cỏ bên hồ, ánh mắt như nước khẽ lướt qua nữ tử như thiên nga trong hồ, thảo nguyên xanh biếc rộng mênh mông phía bên kia hồ, cuối cùng dừng ở những đám mây trôi trên bầu trời trong veo.

Từ sáng sớm nàng đã bắt đầu suy nghĩ mãi tới qua sao nàng có thể quay trở về trong lều được, đáp án thực sự không khó đoán, chỉ là không thể khẳng định, vì thế trong lòng cứ mơ hồ bất an. Sao nàng có thể dưới tình huống ở bên cạnh Tử Tra Hách Đức Mạc Hách mà mơ mơ hồ hồ ngủ mất, nàng đối với hán sao có thể tin tưởng như vậy? Mà hán vì sao lại không gọi nàng dậy, đối với một nô lệ của chiến tranh mà nói, hán có phải đã quá mức tử tế không?

Tử Tra Hách Đức Mạc Hách không nên như vậy, hết thảy đêm qua khiến người cảm thấy giống như một giấc mộng không có thực. Đối với nàng mà nói, nam tử cuồng ngạo vô lễ từng uy hiếp nàng mới là Tử Tra Hách Đức của bộ tộc Mạc Hách Địa Nhĩ Đồ. Mà nam nhân đó sẽ không ôm một nữ nô đang say ngủ vào trong lều như vậy.

“Đang ngây ngốc cái gì đó, ách nô, mau lấy y phục tới cho ta.” Thanh Lệ Na thuận tay hắt nước trong hồ về phía A La đang ngơ ngác thất thần, thần sắc có vẻ không vui.

Giọt nước phản chiếu ánh mặt trời, chiếu lấp lánh như những hạt băng trên y phục đã khô của A La, lại một lần nữa làm ướt một mảng không lớn. A La lấy lại tinh thần, không hề để ý tới y phục đã bị ướt, đứng dậy cầm lấy y phục đã hong khô của Thanh Lệ Na, chậm rãi mặc lên cho mỹ nhân đang bước lên bờ.

“Kỳ quái...” Thanh Lệ Na nhân lúc A La đang thất nút y phục cho nàng, ngón tay thon mảnh lại nhin không được nâng gương mặt A La lên quan sát cẩn thận, trên gương mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. Nhưng sau khi nhìn thấy hai vết sẹo lớn dọa người trên gương mặt của A La lại vội vàng buông tay, đôi mày thanh tú không tự chủ nhíu lại, lại không nói gì nữa.

Kỳ quái, mới vừa ở trong hồ nhìn thấy vẻ thất thần của nàng, sao lại cảm thấy nàng đẹp tới mức không thể tưởng tượng nổi, ảo giác như vậy xuất hiện trên nữ nhân xấu xí khó coi này cũng không tránh khỏi có chút buồn cười.

A La không hiểu ý tứ của Thanh Lệ Na, cũng không có ý định tìm hiểu, chỉ chuyên tâm giúp nàng chỉnh trang y phục. Trở thành nô lệ thì nên làm chuyện nô lệ phải làm thôi.

Nữ nhân vừa mới tắm gội xong là đẹp nhất, hương hồ lại là đại mỹ nhân tuyệt sắc nổi tiếng khắp thảo nguyên. Vì vậy, lúc Thanh Lệ Na xuất hiện trước mặt một đám nam nhân, đừng nói người khác, ngay cả người lúc nào cũng điềm tĩnh tự chủ như Tử Tra Hách Đức Mặc Hách cũng phải giật mình trong chớp mắt.

Sớm đã quen với ánh mắt của nam nhân, Thanh Lệ Na cũng không hề để tâm, phi thân lên ngựa, cũng không nói một tiếng, liền dẫn đầu mà đi. Đám người A La nhanh chóng đi theo, người ngoài không hiểu, sợ rằng còn tưởng đám người Tử Tra Hách Đức là tùy tùng nữa.

Gió thảo nguyên thổi trên mái tóc ẩm ướt, phảng phất cũng đem hương cỏ tươi mới nhiễm lên mái tóc đen. Có lẽ là do mới tắm gội xong, A La cảm thấy tâm tình lúc nào cũng ủ dột giờ phút này cũng trở nên thoải mái hiếm có.

Mái tóc của A La cũng đen nhánh óng mượt, không kém chút nào so với mái tóc dài màu nâu nhạt của Thanh Lệ Na. Mặc dù tất cả mọi người đều biết dung nhan của nàng, nhưng lại vẫn có nhiều ánh mắt dừng trên tấm lưng của nàng. Nhưng nàng lại mờ mịt không biết.

Tử Tra Hách Đức có vẻ đăm chiêu nhìn hai nữ nhân phi ngựa trước mặt, mày rậm khề nhúu mà khó lòng nhận ra được. Hắn không thích chọc vào nữ nhân, lần này nếu không phải vì Đặc Lan Đồ, hắn quyết không làm loại chuyện vô vị như thế này.

Có những chuyện hắn không muốn đào sâu, nhưng ách nô A La kia tựa hồ lại có khí chất thu hút người dường như không tương đồng với xuất thân của nàng, mặc dù nàng biểu hiện khiêm tốn mà an tĩnh, nhưng lại khiến người không thể nào xem nhẹ. So với dung nhan tuyệt sắc và sự tự tin cao ngạo của Thanh Lệ Na, nàng giống như đoá Ngọc Hòa Diễm đứng lặng lẽ trong sơn cốc, mặc dù mộc mạc nhưng sắc màu rực rỡ của trăm hoa đua sắc cũng không thể che lấp được nàng. Lai lịch xuất thân cùng cảm giác nàng mang lại cho người khác khác biệt vô cùng, đem nàng bao trùm bên trong lớp sương mù mờ lung mà thần bí, làm cho người ta muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Tuần mã phi như bay từ từ chậm lại, Thanh Lệ Na đột nhiên quay đầu nhìn Tử Tra Hách Đức cười rạng rỡ, ghì chặt ngựa chờ hắn đuổi theo.

A La cũng chỉ dừng lại quay đầu, lại không dám đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tử Tra Hách Đức, trong lòng không khỏi kinh sợ, đôi mắt lấp lánh mướt mà như hồ điệp sống.

Hiển nhiên không ngờ tới nàng lại đột nhiên quay đầu, Tử Tra Hách Đức không hề có bất kỳ tâm lý chuẩn bị gì, trong khoảnh khắc liền thất thần, rồi sau đó có vẻ lúng túng vội vàng dời tầm mắt, nhưng trong lòng chấn động lại thật lâu không cách nào bình phục.

Không biết nên dùng ngôn ngữ thế nào để hình dung được cảm giác ánh mắt của A La mang lại cho hắn, rung động như vậy, thậm chí còn hơn cả vẻ mỹ lệ của Thanh Lệ Na mang lại cho hắn.

Là ánh trắng? Không, không phải... Hắn không khỏi tự chủ đào sâu trong đầu loại cảm giác tương đồng có thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt được. Là... ánh trắng chiếu rọi xuống hồ, vốn nên rất lạnh, rất lạnh, nhưng bất kỳ vật gì dưới sự bao phủ của ánh trắng mờ lung này, cảm giác mang đến cho người chính là so với cái ban đầu nhu hòa hơn rất nhiều. Cái lạnh dưới ánh trắng cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh, nhưng lại thấy như gió tháng hai, ấm áp dịu dàng.

Lạnh mà ấm áp? Tử Tra Hách Đức bật cười vì ý nghĩ không thể giải thích được của mình, nhưng trong lòng lại thực sự hi vọng có thể nhìn thấy ánh mắt của A La một lần nữa. Nghĩ vậy,

hắn lại không tự chủ đưa ánh mắt trở về, chỉ là A La cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm cỏ xanh dưới vó ngựa, không biết đang nghĩ gì.

“Mạc Hách đại nhân, không ngờ ngài lại có hứng thú với nữ nô của ta như vậy.” Giọng nói không vui của Thanh Lệ Na từ phía trước truyền đến, ai cũng biết nàng đang tức giận. “Nếu ngài thích, liền để nàng đêm nay hầu hạ ngài đi.”

Sau khi bày tỏ sự chủ động, cái nhận được lại là sự thờ ơ của đối phương, việc này đối với một nữ nhân mỹ lệ mà tự phụ không cần phải nói là một sự vũ nhục rất lớn, huống hồ lại vì một nữ nhân không thể so sánh với mình ở bất kỳ phương diện nào. Sự uất ức trong lòng Thanh Lệ Na không cần nghĩ cũng biết.

A La cả kinh, giật mình ngẩng đầu, sự kinh hoàng trong mắt có thể thấy được. Vừa vặn bị ánh mắt Tử Tra Hách Đức đang nhìn nàng bắt trúng.

Một cảm giác không vui từ đáy lòng dâng lên, Tử Tra Hách Đức dời tầm mắt về hướng Thanh Lệ Na sắc mặt không được tốt, nhàn nhạt nói: “Không phiền tiểu thư lo lắng.” Hắn sẽ không miễn cưỡng nữ nhân, vô luận nữ nhân này có thân phận gì. Nhưng ánh mắt của A La vẫn làm hắn không vui, dù sao với thân phận của hắn lại bị một nữ nhân Ba Đồ từ chối, tuyệt sẽ không thể khiến người thấy thoải mái.

Hiển nhiên không ngờ tới Tử Tra Hách Đức lại không nề mặt nàng như vậy, gương mặt cười của Thanh Lệ Na tức đến trắng bệch, hừ lạnh một tiếng, đột ngột quay đầu ngựa, phi băng băng như gió lốc ra ngoài.

Tử Tra Hách Đức lại xem như không có chuyện gì phát sinh, thần tình tự nhiên như tốc độ suất lĩnh thủ hạ chiến sĩ lúc trước tiếp tục lên đường. Có điều hắn lại không hề liếc mắt đến A La thêm lần nào nữa.

Sau khi chạy như điên cả một đoạn đường, thần sắc Thanh Lệ Na đã khôi phục lại bình thường, không hề gây phiền phức gì cho A La. Đến lúc dựng trại buổi tối, nàng đã cười nói vui vẻ, tựa như căn bản không hề phát sinh chuyện gì vậy. A La thầm nghĩ, có lẽ mỹ nữ tràn ngập khí khái anh hùng này không hề giống với nữ nhân bình thường lòng dạ hẹp hòi.

“Ách nô, Mạc Hách đại nhân đối với người dường như có chút không bình thường.” Vừa chải đầu, Thanh Lệ Na vừa liếc sang A La đang quỳ dưới đất trải giường cho mình, như ám chỉ

gì đó. Đêm qua Tử Tra Hách Đức cùng A La ngồi bên ngoài lều nói chuyện phiếm, rồi sau đó hắt ôm A La đang ngủ say vào trong lều, nàng đều biết. Trong lòng nàng có vô số thắc mắc, Tử Tra Hách Đức rõ ràng vì nàng mà đến, tại sao sau khi nàng đã rơi vào bàn tay hắn, hắn lại dường như càng ngày càng mất hứng thú với nàng, ngược lại đối với ách nô mà ngay cả nam nhân bình thường cũng không để vào mắt này lại tỏ vẻ hứng thú hơn.

A La sợ run lên, đứng dậy, ngọn đèn dầu bên cạnh bởi vì động tác của nàng mà nảy mạnh lên hai cái. Quay đầu lại, cái trước nhất nàng nhìn thấy không phải là Thanh Lệ Na, mà là bóng dáng của nàng phản chiếu trên màn trướng.

Thấy vẻ mặt nàng khó hiểu, Thanh Lệ Na cười mờ ám, dùng chiếc lược sừng trâu chỉ vào nàng, “Ngươi là nữ nhân Ba Đồ, sao ngay cả chuyện này cũng không hiểu? Đường đi tịch mịch, Mạc Hách đại nhân nhất định cũng sẽ muốn nữ nhân, sao ngươi không nhân cơ hội này...” Nói đến đây nàng dừng lại một chút, đoạn sau lại không nói nữa, đoán rằng A La cũng có thể hiểu được.

Nghe vậy, trong lòng A La khẽ rung mình, không, không có khả năng. Không tự chủ được, nàng chậm rãi lắc đầu, nàng sẽ không để bất kỳ nam nhân nào đụng vào thân thể của nàng. Bà rời đi để nàng thấy rõ một sự thật, đó là bán rẻ thân thể cùng tôn nghiêm cũng không nhất định có thể đạt được cái mình nên có. Nếu đã như thế, tội gì lại đi làm những chuyện như vậy.

Trên gương mặt Thanh Lệ Na hiện lên nụ cười trào phúng, lại tiếp tục chải tóc, “Ngươi thật là tên nô tài không biết tốt xấu! Cũng không phải là người sạch sẽ, giả bộ thanh cao cái gì chứ? Với sự từng trải của ngươi, chẳng lẽ không biết một khi có được sự hài lòng của Mạc Hách đại nhân, thân phận sẽ khác biệt sao?”

Tiếng nói của nàng bỗng yên tĩnh lại, trong lều cực kỳ an tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng đèn dầu cháy.

A La không hề đáp lại, chỉ yên lặng làm việc của mình. Tử Tra Hách Đức vẫn ra ngoài như ngày thường, mãi đến tận khuya mới quay trở lại.

Trải thảm lông xong, A La đứng dậy, đang tính đi lấy nước để Thanh Lệ Na rửa mặt, nhưng không ngờ lại đối mặt với Thanh Lệ Na yên lặng không một tiếng động đến phía sau mình, không khỏi giật mình một phen.

Khóe môi xinh đẹp khẽ nở một nụ cười không có ý tốt, bàn tay của Thanh Lệ Na không nhanh không chậm đưa về phía A La, trong miệng thốt ra lời nói khiến người sợ hãi, “Ách nô,

ta biết người rất ngoan, hẳn nhất định không cự tuyệt nổi người đâu.” Giọng nói vừa cất lên, ngay cả ý niệm từ chối chưa kịp nảy ra trong đầu, A La đã bị đầu ngón tay điểm ngay huyệt vị trên người. Nàng vô lực ngã xuống.

Nàng hoảng sợ trợn to hai mắt, không rõ nữ nhân trước mặt đến tột cùng là muốn làm gì.

‘Xoẹt! Xoẹt!’ Thanh Lệ Na nhẹ nhàng ôm A La, vừa gỡ đai y phục của nàng, vừa nhìn nàng chăm chăm, lắc đầu cười nói: “Đôi mắt của người đẹp đến mức khiến người phải ghen tỵ!”

Mắt thấy y phục của mình bị nàng cởi ra, A La há miệng lại không phát ra được âm thanh nào. Nàng rốt cuộc đã hiểu rõ ý đồ của Thanh lệ Na, nhưng làm sao chứ, nàng thủy chung cũng không thể tự cứu mình.

Nhắm mắt lại, A La ép buộc bản thân không nghĩ ngợi gì nữa.

Cảm giác lạnh lẽo ập đến, bàn tay bên hông buông ra, nàng té thẳng xuống tấm thảm lông. Lông mao hơi thô ráp chạm vào làn da non mềm của nàng, có chút đau. Bên tai truyền đến tiếng cười khê cùng nhạo báng của Thanh Lệ Na, “Nếu như không lấy mạng che mặt xuống, người trái lại không hơn không kém một mỹ nhân, mười phần vẹn mười.” Tiếng cười vang lên như dư âm của lục lạc, vẫn luôn quanh quẩn bên tai A La.

CHƯƠNG 3: LAM NGUYỆT

Đêm đó không hề phát sinh chuyện gì.

A La chưa bao giờ biết rằng một người nam nhân lại có khả năng tự khống chế lớn như vậy. Khi ánh mắt tràn đầy dục vọng còn có thể phát hiện ra có điều gì đó không đúng mà kịp thời dứt ra. Lúc có cả cơ hội và quyền lực như vậy, hẳn cũng không hề phóng túng dục vọng của bản thân.

Lần đầu tiên, từ đáy lòng A La sinh ra lòng tôn kính đối với Tử Tra Hách Đức Mạc Hách. Còn đối với hết thảy những gì Thanh lệ Na đã làm với nàng, nàng ngược lại cũng không để trong lòng. Trong cuộc sống hồng trần thế tục, ai mà không vì đạt được mục đích mà không từ bỏ thủ đoạn nào? Mặc dù nàng không hiểu được làm như vậy đối với Thanh Lệ Na có lợi ích gì.

Bình an vô sự trải qua hai ngày, đội kỵ mã rút cuộc cũng tới được đại thảo nguyên Đa Sắc Cô.

Đại đồng cỏ Đa Sắc Cô phì nhiêu mỹ lệ không chút kiêu ngạo, không kém gì thảo nguyên Mông Đô mà Diêm tộc đã chiếm đoạt trước đó. Hồ nước từng cái từng cái lớn nhỏ khác nhau giống như trân châu nằm tản mát trên đồng cỏ phì nhiêu mênh mông vô tận. Thảo nguyên mênh mông, màu sắc rực rỡ, hoa dại phì nhiêu cùng với rừng núi nguyên thủy rộng lớn đang vào thu ở đây tạo ra tầng tầng lớp lớp màu sắc biến hoá, tạo nên phong thái đặc biệt của đại thảo nguyên Đa Sắc Cô. Lều trại của người Địa Nhĩ Đồ phân bố nơi đây còn bao la bát ngát, còn chói mắt hơn cả bầu trời đầy sao.

Bộ Mạc Hách chiếm lĩnh phần Đông Nam của đại thảo nguyên Đa Sắc Cô. Nơi này có hồ nước xinh đẹp, sông ngòi rộng lớn, cũng có rừng cây lác đác.

Tử Tra Hách Đức suất lĩnh chiến sĩ Mạc Hách trở về, nhận được sự nghênh đón nhiệt tình của tộc nhân, tiếng hiệu sừng trâu to rõ nổi lên, báo cho dân du mục biết mà nhanh chạy về.

Thanh Lệ Na ngạo nghễ nghênh đón vô số ánh mắt kinh diễm tò mò, không có chút nào cảm thấy mất tự nhiên. A La lại trở nên trầm tĩnh hơn, làm cho người ta cơ hồ không phát hiện được sự tồn tại của nàng.

Mặt trời dần hạ xuống đường chân trời xanh biếc phía xa xa. Một tiếng động lớn náo nhiệt vang lên, phía trước doanh trường nổi lên một đồng lửa, từng con từng con dê béo tốt đã được giết mổ được đặt lên trên lửa. Vì các dũng sĩ bình an trở về, bữa tiệc tẩy trần tiếp đón được tổ chức long trọng sau khi hoàng hôn xuống hẳn.

Khi Thanh Lệ Na cùng Tử Tra Hách Đức và A La đi vào trong đám người, đã dẫn tới sự xôn xao lần thứ hai sau khi nàng xuất hiện. Vẻ đẹp của nàng quá tuyệt vời, không ai có thể coi thường, bao gồm cả Tử Tra Hách Đức. Vì vậy, dưới thân phận như thế, nàng vẫn có thể ngẩng cao đầu.

Mọi người vây quanh đồng lửa vừa múa vừa hát, ly sừng trâu đựng đầy mỹ tửu được mọi người truyền nhau uống no say. Gió đêm nhẹ thổi, không khí náo nhiệt mà lại hòa hợp.

Thanh Lệ Na nhìn thấy tình cảnh ở địa bàn không thuộc về mình cũng không có chút khiếp sợ nào, nàng thông dong tự nhiên qua lại giữa đám người, cùng mọi người nói chuyện vui vẻ. Có lẽ là bị phong thái của nàng hấp dẫn, bị vẻ đẹp của nàng đầu độc, phàm là người có địa vị đều không tự chủ hướng về phía nàng.

Thanh Lệ Na mấy ngày nay bị Tử Tra Hách Đức lạnh nhạt đương nhiên đối với con lóc thu hút của mình có phần tự đắc. Nàng từng một lần hoài nghi mị lực của mình, nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh nàng quá lo lắng, chẳng qua là Tử Tra Hách Đức không được bình thường mà thôi.

A La lại không quen với chỗ đông người, ở trong đám người chen chúc kia, nàng bị đẩy xa khỏi người Thanh Lệ Na, chỉ có thể lặng lẽ trốn bên cạnh đám người, lạnh lùng bàng quan nhìn mọi thứ phảng phất tựa như đến từ thế giới khác, đối với nàng mà nói vô cùng huyền ảo ồn ào, cũng vô cùng hư ảo. Điều đáng mừng đó là không có bất kỳ ai chú ý đến nàng.

Thân ảnh cao lớn khôi ngô của Tử Tra Hách Đức cũng rời khỏi chỗ của Thanh Lệ Na, cùng một nữ tử thân hình cao gầy khỏe đẹp sánh vai rời đi.

Thì ra trong lòng hắn đã có người. Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, A La cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một chút đau đớn không hiểu vì đâu, cúi đầu, nàng vô lực quỳ trên mặt cỏ. Nàng biết thân phận của mình, chưa bao giờ vọng tưởng điều gì, nhưng tại sao phải khổ sở?

Hoặc giả là, trước giờ nàng chưa bao giờ có quyền lựa chọn, cho nên thấy bọn họ tự do như thế, nàng không khỏi tự chủ mà ngưỡng mộ.

Thảm cỏ dài theo gió khẽ lay động, nhẹ đẩy tấm áo rộng của nàng. Tiếng động huyền ảo ồn ào cách đó không xa truyền vào tai nàng, mà nàng lại không thấy có chút liên quan gì. Bỗng trong khoảnh khắc, nàng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, không rõ bản thân tại sao lại ở chỗ này. Nàng không phải đang ở trong vườn lê Băng thành sao? Nàng không phải đang cùng Tiểu Băng Quân dạo bước trong hậu uyển ở Ngân Trang, tâm sự cùng nhau, nghe nàng ấy nói chuyện về vị thiếu niên tóc trắng kia sao?

Hết thấy giống như chuyện ngày hôm qua, nhưng nàng lại không còn tâm tình không buồn không lo đó nữa. Một mệt mỏi quá, nàng mệt mỏi quá. Chẳng qua chỉ là bốn năm ngắn ngủi, những gì nàng trải qua đã khiến nàng hối hận vì mất đi cuộc sống ưu việt từng có. Nàng thà rằng không tồn tại trên cõi đời này.

“Ngươi là ai?” Giọng nói như chuông gió, ngữ điệu Ma Lan cứng rắn vang lên bên tai A La.

A La ngẩng đầu, nhìn thấy một thiếu nữ mỹ lệ đội một cái nón nhỏ màu sắc sặc sỡ, mặc một chiếc áo ngắn tay thêu hoa văn điểm lệ và một chiếc váy quây tròn đang đứng trước mặt mình, hai tay chấp phía sau, hiếu kỳ nhìn nàng chằm chằm. Khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên đó khiến A La nhớ tới muội muội của mình.

“Thị nữ của tiểu thư Thanh Lệ Na.” Nàng không tự chủ được trả lời, sau đó từ trên đất đứng lên. Phát hiện thiếu nữ thấp hơn mình cả một khúc, nhưng lại không khiến người cảm thấy yếu đuối, ngược lại tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Thiếu nữ nghiêng nghiêng đầu, gương mặt xem thường, “Hóa ra ngươi là nữ nhân Ba Đồ kia, tất cả mọi người đều biết ngươi nha. Sao ngươi lại trốn ở chỗ này?” Không có người nào nguyện ý cùng nữ nhân Ba Đồ ở chung một chỗ, nàng cũng thế, nhưng mặt khác nàng lại vô cùng tò mò về đám người đặc biệt trên thảo nguyên này. Nàng rất muốn biết cuộc sống của các nàng ấy như thế nào.

A La lắc đầu một cái, không trả lời. Thiếu nữ trước mặt trong sáng như trăng tròn, không hề giống với vẻ dịu dàng văn tú của Tiểu Băng Quân. Cho dù là đối mặt với người có thân phận gì, muội muội luôn luôn lễ phép hiền hòa, tuyệt sẽ không lấy khẩu khí như vậy nói chuyện với người khác.

Thiếu nữ kia thấy A La không trả lời cũng không tức giận, nhú mũi lại, đầu mũi chân mang đôi giày nhỏ thô di di trên mặt cỏ, đôi mắt to sáng ngời dừng trên người A La, tràn đầy hứng thú.

“Đặc Lan Đồ sao không cùng các người quay về?” Nàng hỏi, gương mặt kiêu diễm nhỏ nhắn không chút tâm cơ dò hỏi. A La có thể thấy được nữ hài rõ ràng vô cùng đề ý.

“Đặc Lan Đồ?” A La chưa từng nghe qua cái tên này, cũng không quan tâm đó là người nào, “Không biết.” Mặc dù chưa từng có nam tử trong lòng, A La vẫn nhìn ra được sự nhớ thương của thiếu nữ, nhưng nàng vô tâm tìm hiểu.

“Sao ngươi có thể không biết? Là chủ nhân của người quyền rũ Đặc Lan Đồ, sao ngươi lại không biết?” Hiên nhiên vô cùng bất mãn với câu trả lời của A La, thiếu nữ tiến lên trước một bước, hai tay chống nạnh tức giận chất vấn. Nàng không thích thái độ của nữ nô trước mặt này, tuyệt không giống nô lệ chút nào, ngược lại so với nàng càng giống chủ nhân.

Sự tức giận ngây ngô của thiếu nữ không hề làm A La sợ, A La ôn hòa nhìn nàng, sau đó khom lưng thi lễ, trầm tĩnh rời đi. Nàng không thích dây dưa những chuyện vô vị với người, thối lui là lựa chọn tốt nhất.

Thiếu nữ kia không ngờ tới A La cứ vậy mà đi, vô cùng kinh ngạc quên cả gọi nàng lại, đến lúc phản ứng kịp thì A La đã xuyên qua đám người trở về lều lớn của Tử Tra Hách Đức.

Lều của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách tuy lớn nhưng bày biện vô cùng đơn giản, ngoài dụng cụ cần thiết ra, chỉ có vũ khí cung tiễn.

Đứng trong lều nữ mười phần nam tính, A La có chút mờ mịt. Chẳng lẽ đây là chỗ cư trú nửa đời sau của nàng hay chỉ là nơi ở tạm thời sau đó lại phiêu bạt lần nữa? Nàng không cho rằng lúc Thanh Lệ Na rời đi có thể lại mang nàng theo.

Không dám nghĩ tiếp nữa, nàng bắt đầu trải giường cho Thanh Lệ Na, mượn công việc để khiến bản thân không nghĩ tới tương lai vô vọng.

Cửa lều bị xóc lên, Thanh Lệ Na mặt lạnh đi vào, A La vội vàng tiến lên hầu hạ.

“Người đến lầu thứ hai bên tay trái, gọi Tử Tra Hách Đức về đây cho ta, nói ta không được khỏe.” Thanh Lệ Na lạnh lùng phân phó, trên gương mặt mỹ lệ là sự đố kỵ quen thuộc mà A La từng biết.

Mặc dù biết vì sao nàng tức giận, cũng biết bây giờ đi gọi Tử Tra Hách Đức cũng tương đương với đi chuốc phiền toái, nhưng A La càng biết không đi không được, chỉ đành theo lời mà đi.

Hai căn lầu cách nhau cũng không xa, vừa đi đã tới. A La nhìn thấy trên cửa lầu có thêu một con sói đang giương nanh múa vuốt, giống như lầu của Tử Tra Hách Đức, không khỏi nhớ tới trước đây có người nói với nàng người Địa Nhĩ Đồ là hậu duệ của sói, xem ra cũng không phải lời vô căn cứ.

Bên trong lầu ẩn hiện lộ ra ánh đèn, đứng ở trước lầu, A La có chút do dự. Tiếng huyền nào ồn ào cùng tiếng hát cuồng hoan vui vẻ của mọi người cách đó không xa càng tăng thêm sự yên tĩnh của nơi này.

Tiếng thở dốc mập mờ vang lên trong lầu, rõ ràng truyền vào trong tai A La, tựa hồ không ai nghĩ tới việc đè nén hoặc che giấu dục vọng.

Một tia run rẩy phát ra từ đáy lòng, A La không khỏi ôm chặt lấy mình, cảm thấy sự kháng cự trong lòng. Bởi vì từng trải qua, nàng không thích tình huống như vậy, tuyệt không thích.

“Mặc Hách đại nhân.” Đột ngột, nàng phá vỡ sự trầm tĩnh mập mờ. Không phải là muốn cắt ngang bọn họ, nàng chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Mặc dù đã đoán trước được Tử Tra Hách Đức sẽ nổi giận, nàng cũng không hối hận hành động lỗ mãng của mình.

Qua hồi lâu, trong lầu tưởng không hề có tiếng đáp lại, tiếng thở dốc vẫn như cũ, thậm chí có thể nghe được tiếng rên rỉ đè nén của nữ nhân.

Cẩn rằng, A La lấy hết dũng khí gọi lại một tiếng.

“Cút!” Tiếng hét mang theo nội khí của Tử Tra Hách Đức truyền ra ngoài. Vào thời điểm này mà bị xen ngang, bất luận là ai cũng sẽ không có tâm tình tốt, mặc dù tu dưỡng của Tử Tra Hách Đức có tốt hơn cũng sẽ không ngoại lệ.

“Đừng để ý tới nàng là được, cần gì phải tức giận.” Một giọng nữ dễ nghe trầm thấp vang lên, sau đó liền yên tĩnh trở lại. Xem ra A La đã thành công cắt ngang bọn họ.

A La có chút bối rối đứng yên tại chỗ, tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu, mới chậm chạp đi về. Không mời được Tử Tra Hách Đức quay về, Thanh Lệ Na sẽ làm gì nàng, trong lòng nàng cũng không nắm chắc. Sau lần trước Thanh Lệ Na lợi dụng nàng tới dụ dỗ Tử Tra Hách Đức xong, nàng phát hiện ra căn bản nhìn không thấu nữ nhân kia suy nghĩ cái gì, càng không cách nào dự liệu được một khắc sau nàng ta sẽ làm ra chuyện gì.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Tử Tra Hách Đức đột ngột vang lên ở phía sau, tiếp đó bả vai của nàng bị một bàn tay lớn dùng lực nắm lấy.

A La cả kinh, quay đầu lại. Tử Tra Hách Đức đã bước đến trước mặt nàng, trên người vẫn tản ra khí thế bức người, lực đạo trên tay hắn không hề nhỏ nhưng lại không hề làm đau nàng. Ở trong thời gian ngắn như vậy liền khôi phục được thái độ bình thường, có thể thấy đây là một nam nhân có lực tự không chế rất lớn.

“Tiểu thư Thanh Lệ Na không được khỏe, mời ngài quay về.” A La trả lời, bởi vì không quen đứng gần hắn như vậy, lại không thể né tránh, chân mày nàng khẽ nhíu lại.

Kinh ngạc với sự gầy gò bé nhỏ dưới bàn tay, Tử Tra Hách Đức nhất thời không kịp phản ứng với lời nói của nàng, nghi hoặc nhìn nàng hồi lâu, sau đó đột nhiên hiểu được, không khỏi vì sự phân tâm vô cớ của mình mà bật cười.

“Nàng ta thật biết chọn thời điểm.” Hắn bắt mắt lâu bầu, mặc dù biết rõ đây chỉ là cái cớ của Thanh Lệ Na, lại không thể không để ý tới. Buông A La ra, hắn dẫn đầu đi trở về. A La vội vàng theo sau.

“Chúng ta trước đây có từng gặp qua?” Liếc mắt nhìn tộc nhân vẫn còn đang ca hát nhảy múa bên đồng lửa, Tử Tra Hách Đức bất ngờ hỏi một câu. Hắn lúc nào cũng cảm thấy đã từng biết ách nô này, mà ánh mắt ách nô nhìn hắn cũng làm cho hắn có cảm giác như thế. Thế nhưng bất luận nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi đã gặp qua nàng ở đâu, hắn không muốn tiếp tục suy đoán nữa, đơn giản hỏi thẳng nàng.

Vừa nghe thấy lời ấy, A La chỉ cảm thấy tay chân lạnh băng, chẳng lẽ hắn đã nhận ra nàng sao? Không, không thể nào, hắn và nàng chỉ gặp qua một lần, mà nàng lại bị hủy dung, hắn không thể nào nhận ra nàng được. Một hồi lâu sau A La mới trấn định lại.

“Không có.” Giọng nói của nàng nghe không ra được sự dao động trong nội tâm. Thanh thanh, nhàn nhạt, giống như nước, làn nước không có gió thổi qua.

Tử Tra Hách Đức không tiếp tục hỏi nữa. Đối với hắn mà nói, gặp hay không gặp thật ra cũng không quan trọng như vậy, hắn chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

A La lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, hành động lại càng cẩn thận hơn. Cuộc sống bây giờ tuy không phải cái mình muốn nhưng nàng càng không hi vọng những chuyện xưa cũ quay lại quấy nhiễu.

Theo Tử Tra Hách Đức bước vào lều của hắn, Thanh Lệ Na đang dựa người trên giường đợi bọn họ. Nhìn thấy Tử Tra Hách Đức, nàng cũng không đứng dậy, chỉ lười biếng liếc hắn một cái, vẻ mặt hờn dỗi, thần thái rất động lòng người.

“Trở về liền bỏ lại người ta đi gặp tình nhân, chủ nhân như người không khỏi có phần thất lễ quá nha.” Lời nói của nàng hàm ẩn trách cứ, giọng nói lại cực kỳ ôn hòa, làm cho người không thể nào tức giận.

Tử Tra Hách Đức cười lễ độ mà xa cách, nhàn nhạt nói: “Ta thấy tiểu thư cùng tộc nhân của ta rất hòa hợp, so với ta càng giống chủ nhân, vậy cần gì ta ở bên cạnh quấy rầy sự cao hứng của nàng.” Chẳng biết tại sao, đối với mỹ nhân mà chúng nam nhân đồ xô chen chúc, hắn trước sau cũng không có hứng thú. Dem so ra, hắn càng muốn ở cùng một chỗ với ách nô, ít nhất ách nô sẽ không làm hắn căng thẳng thần kinh ứng đối, nhưng hiển nhiên ách nô đối với hắn sợ là không nghĩ như vậy. Nghĩ đến đây, hắn không tự chủ được nhìn về phía A La đang đứng yên một bên. Nàng đang cúi thấp đầu, tựa hồ như đang chờ phân phó của hai người.

Nhảy bén chú ý đến ánh mắt của hắn chuyển động, sắc mặt Thanh Lệ Na khẽ biến, cũng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường. “Thì ra Mạc Hách đại nhân đã có người trong lòng, khó trách không có chút hứng thú với tiểu nô của ta. Dĩ nhiên, ách nô đúng là còn kém xa.” Hóa ra hôm đó nàng lợi dụng A La dụ dỗ Tử Tra Hách Đức là bởi vì sự thâm trầm của hắn khiến nàng không cách nào nắm bắt được, càng không thể hiểu được thái độ xa cách của hắn đối với bản thân là vì nguyên nhân gì, chỉ có thể dùng A La để thăm dò tâm tư của hắn. Mà thực tế chứng minh, hắn đối với nữ nhân không phải không có hứng thú, chẳng qua so với nam nhân khác có sức khống chế nhiều hơn một chút. Về việc tại sao hắn lại tốn nhiều công sức như vậy bắt mình tới, nàng đến tận bây giờ cũng không hiểu rõ, duy nhất có thể khẳng định là tuyệt không phải bởi vì thêm muốn mỹ mạo của nàng.

Nghe được lời của nàng, Tử Tra Hách Đức không khỏi nhớ tới đêm đó, khi hắn nhìn thấy A La ngã ở trên thảm của hắn, hắn đã bị chấn động. Bởi vì nàng từng là nữ nhân Ba Đồ, lại cho rằng nàng tự nguyện dâng đến cửa, hắn không chút cố kỵ thậm chí do dự cũng không có, liền

bắt lấy nàng ôm vào trong ngực. Nếu không phải kịp thời phát hiện nàng là thân bất do kỷ, hẳn sợ rằng đã giải quyết dục vọng của mình trên người nàng. Không thể phủ nhận, A La lúc che mặt có khả năng gọi lên dục vọng của nam nhân, cũng khó trách nàng có thể làm nghề này. Nghĩ vậy, trong lòng hắn cảm thấy có chút gì đó không thoải mái, thần sắc không khỏi lạnh xuống.

“Tiểu thư muốn ta quay lại không phải để nói chuyện này chứ?” Hắn nhàn nhạt nói, đối với lời châm chọc ẩn hàm của Thanh Lệ Na không chút để ý.

Thấy vẻ mặt hắn giống như nếu không có lý do thỏa đáng liền rời đi, Thanh Lệ Na thức thời đổi chủ đề, đối với sự lạnh lùng cứng rắn của Tử Tra Hách Đức nàng sớm đã có lãnh giáo, không muốn nghiệm chứng thêm một lần nữa.

“Không phải. Là vì không được khỏe... bây giờ thấy người, đã đỡ hơn rất nhiều.” Nàng đột nhiên trở nên dịu dàng vô cùng, rõ ràng lộ ra vẻ nguyện ý thỏa hiệp.

A La kinh ngạc ngẩng đầu.

A La vén cửa lều lên, ánh mặt trời nóng rực chiếu thẳng lên người nàng.

Nàng đi lấy nước.

Ở chỗ này, nàng và Thanh Lệ Na giống nhau, được tự do hoạt động. Ở vùng đất bát ngát này, Tử Tra Hách Đức căn bản không sợ các nàng chạy trốn, mà với tình hình trước mắt xem ra các nàng cũng không cần chạy trốn.

Màu xanh biếc vô tận kéo từ dưới chân lan thẳng tới phía chân trời, tương hợp với bầu trời xanh trong veo. Vô số lều trướng phân bố trên vùng đất mỹ lệ này giống như những đóa hoa trắng nồng hậu. Cách đó không xa, hồ Thảo Đà trứ danh cao quý mà ưu nhã tĩnh lặng, nước hồ dung hợp màu xanh biếc của thảo nguyên cùng màu xanh lục của bầu trời, tản mát ra một loại mị lực thần bí mà độc đáo.

A La không tự chủ được bị hấp dẫn đi về phía hồ lớn.

“Ngươi – đứng lại!” Giọng nói của thiếu nữ tới qua đột ngột vang lên ở phía sau lưng nàng, có chút ngang ngược, lại không khiến người cảm thấy phản cảm.

A La có chút do dự, không biết có phải gọi nàng hay không, nhưng vẫn dừng chân quay đầu lại.

Thiếu nữ kia cười trên một con ngựa tuyết trắng, bộ đồ cưỡi ngựa bó sát người làm tôn lên những đường cong tuyệt mỹ thướt tha của nàng, trên gương mặt kiêu diễm như hoa ứng hồng nhàn nhạt cùng những giọt mồ hôi lấm tấm có thể thấy được, rõ ràng vừa mới cưỡi ngựa trở về.

Thấy A La dừng lại, nàng xua ngựa chậm rãi đến gần.

“Bọn họ nói ngươi rất xấu, ta muốn nhìn một chút.” Thiếu nữ nói. Dứt lời, bỗng nhiên giơ roi, cuốn đi mạng che mặt của A La.

A La né tránh không kịp chỉ có thể hoảng sợ cúi đầu xuống.

“Aaa!” Một tiếng kêu kinh hãi, thiếu nữ che lấy miệng mình, hoảng sợ tròn to mắt. Bởi vì nàng có nghĩ thế nào, cũng không ngờ được sẽ thấy một khuôn mặt như thế.

“Lam Nguyệt Nhi, muội làm cái gì thế?” Giọng nói của Tử Tra Hách Đức truyền đến ở một chỗ không xa, mơ hồ có thể nghe ra ý tứ không vui.

A La còn chưa kịp hiểu rõ, Lam Nguyệt Nhi sau khi lấy lại tinh thần, tính tình nổi lên, vùng roi không đầu không đuôi đánh về phía nàng.

A La ứng phó không kịp, theo phản xạ nâng cánh tay lên che chắn. Bị một roi quất mạnh xuống, một khắc sau nóng rát đau đớn lan tràn trên cánh tay mảnh khảnh của nàng, nhưng nàng không phát ra một chút âm thanh nào. Sau đó, nàng nhìn thấy cây roi của Lam Nguyệt Nhi xuống ---

“Lam Nguyệt Nhi, muội quá càn rỡ rồi!” Giọng nói tức giận của Tử Tra Hách Đức đến bên cạnh, một khắc sau nàng phát hiện mình đã rơi vào một lồng ngực dày rộng.

Là Tử Tra Hách Đức bảo vệ nàng.

Một tia ấm áp lặng lẽ dâng lên trong lòng A La.

“Nàng làm muội sợ.” Trên gương mặt thanh tú của Lam Nguyệt Nhi vẫn còn khiếp sợ lẫn tức giận, chiếc roi kia lại không dám đánh ra. “Đại huynh, sao huynh lại có thể vì một tên nô lệ mà tức giận với muội?”

Cảm giác được thân thể gầy gò trong ngực, lại nghe thấy lời nói làm nũng như thế của Lam Nguyệt Nhi, Tử Tra Hách Đức càng cảm thấy tức giận, giọng nói lại rất bình tĩnh, “Muội đã quên ta từng nói gì rồi sao?”

Lam Nguyệt không khỏi ngậm miệng không nói. Tử Tra Hách Đức sớm có nghiêm lệnh, không được tùy ý đánh chửi nô lệ, người nào vi phạm nghiêm trị không tha. Biết chính mình gây họa, ánh mắt cầu cứu của nàng nhìn về phía Tử Tra Hách Đức.

“Mạc Hách, chàng có phải nên buông.... nô lệ của chàng ra trước.” Giọng nữ trầm thấp truyền đến tai A La, là nữ tử đêm đó ở cùng Tử Tra Hách Đức. Thì ra bọn họ cùng nhau đến, chỉ là nữ tử kia vẫn thờ ơ lạnh nhạt mà thôi.

Thân thể A La cứng đờ, vào lúc Tử Tra Hách Đức nghe vậy buông tay, nàng cũng thuận thể thối lui ra khỏi cái ôm của hắn, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía nữ tử không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh.

Nữ tử kia cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người giao nhau, nữ tử lộ ra ý cười thân thiện. Nhưng trong mắt nàng ẩn chứa sự kinh sợ bị A La nhạy bén bắt được.

Đây là một nữ nhân rất có sức hút, thân hình cao gầy cân xứng, làn da ngăm đen, bộ đồng phục võ sĩ ôm chặt thân dưới tỏa ra sức sống tràn đầy. Mặc dù không rạng rỡ như Thanh Lệ Na, nhưng một đôi mắt thanh tú sáng rực xinh đẹp, vừa đẹp vừa đen láy, tỏa ra sự phong tình mê người rất khác biệt. Mái tóc đen nhánh bện thành hai bím thả dài ở trước ngực, ngoại trừ chuôi đồ trang sức bằng xương tô điểm bên tóc mai ra không còn trang sức quý giá đặc biệt khác, nhưng lại khiến người vừa gặp khó quên.

Cũng chỉ có nữ tử như vậy mới thích hợp với hắn.

A La thu hồi ánh mắt, xem nhẹ sự đau đớn trên cánh tay cùng sự chua xót không sao nói rõ dấy lên trong lòng, khom lưng thi lễ một cái, muốn rời đi. Nàng không muốn dây dưa với sự việc mà nàng không hề để tâm, cũng không nghĩ tới sẽ muốn ai bị trừng phạt, vì vậy tốt nhất là rời đi.

“Ách nô, đi đâu?” Tử Tra Hách Đức có chút kỳ quái, gọi nàng lại. Nàng chẳng lẽ không muốn lấy lại công đạo cho mình?

A La ngừng lại một chút, ánh mắt dừng lại trên ngọn sóng trên hồ Thảo Đà mênh mông xanh biếc, có rất nhiều con chim nước đang tự do tự tại bay lượn săn mồi trên mặt hồ. “Lấy nước.”

Giọng nàng rất ôn hòa, không có bất kỳ sự ngang ngược hay tức giận nào, nhưng cũng không có sự hèn mọn mà nô lệ nên có.

“Như thế nào? Không phải có người đưa tới sao?” Nữ tử kia kinh ngạc nói, không hiểu nhìn về phía Tử Tra Hách Đức, theo lý không ai dám không đổ nước vào lều lớn của hắn.

“Có.” A La biết, nhưng nàng muốn đến bên hồ, muốn đi xem chim nước một chút, muốn nhìn sự tự do của bọn chúng một chút. Tự do, cho dù chỉ nhìn cũng sẽ khiến người cảm thấy tuyệt đẹp. “Ta chỉ muốn tự mình đi lấy.” Tâm tư của nàng sẽ không có người hiểu.

Nhìn vẻ mặt không tập trung của nàng, lông mày Tử Tra Hách Đức không tự chủ nhíu lại. Nét mặt của nàng khiến cho hắn mất đi tâm tình muốn xử lý Lam Nguyệt Nhi, nếu như có thể, hắn càng muốn biết trong lòng nàng đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

“Linh Mộc, Lam Nguyệt Nhi giao cho nàng, nên làm thế nào nàng nên hiểu rõ.” Miệng tuy nói như vậy, nhưng ai cũng hiểu hắn cố ý tha cho Lam Nguyệt Nhi, bằng không quyết sẽ không tùy ý giao phó một câu như vậy.

Linh Mộc thông tuệ, vừa nghe đã hiểu, cũng không nhiều lời, liền kéo Lam Nguyệt cả mặt không vui mà lại không dám nhõng nhẽo cùng ngựa của nàng đi, để lại Tử Tra Hách Đức cùng nữ nô của hắn.

“Người bị thương rồi.” Nhìn về phía A La lại lần nữa che mặt, Tử Tra Hách Đức chậm rãi nói. Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao phải lưu lại, đối với một tên nô lệ, hắn có phải đã bỏ ra quá nhiều sự quan tâm. Mà nữ tử gây yếu mà kỳ lạ thế này, thực sự rất khó để khiến người không lưu tâm.

“Ừm.” A La không nghĩ tới còn có người quan tâm nàng, có chút bất ngờ, dừng một chút mới nghĩ đến phải nói chút gì đó. “Không sao cả.” Nàng không còn để tâm đến nỗi đau trên cánh tay nữa, chỉ là muốn đi đến bên hồ sợ rằng không có khả năng rồi.

Nàng có chút tiếc nuối nhìn về hồ lớn mỹ lệ mình mong muốn mà không thể thành kia, sau đó mới quay đầu đi.

Vết roi kia giống như vết sẹo trên mặt nàng vậy, trên da thịt trắng nõn như ngọc làm nổi bật vẻ dị thường khiến người sợ hãi.

Dưới ánh trăng, A La thả mình chậm chậm vào hồ nước lạnh như băng, chỉ nhìn thoáng qua vết máu sùng đỏ trên cánh tay kia, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Thảo nguyên đêm khuya vô cùng rộng lớn mà vắng lặng, mọi người đều đã ngủ. Nàng đau đến không ngủ được, lại cảm thấy thân thể dính đầy mồ hôi bụi bẩn, vì vậy lặng lẽ đứng dậy đi đến bờ hồ bên cánh rừng thưa này.

Ban đêm rất lạnh, với thân thể của nàng vốn không thích hợp vào hồ tắm rửa ở thời điểm này, nhưng ngoại trừ lúc này, nàng không tìm được cơ hội tốt hơn.

Không khí rất tốt, có hương hoa, không có xú khí của súc vật dưới ánh nắng chói chang. Nàng cắn chặt hàm răng chống lại cái lạnh lẽo đang làm xương cốt của nàng run rẩy. Nàng là người Băng thành, không có lý do sợ lạnh.

“Nữ nhân ngu xuẩn!” Một tiếng thở dài trầm thấp bỗng nhiên vang lên trong đêm yên tĩnh, một khắc sau, một bóng đen như con chim lớn từ trong rừng bay ra, đem nữ tử tay chân lạnh cóng trong hồ ôm ra ngoài.

“Muốn chết cũng không cần phải dùng phương thức này.” Qua loa trùm y phục lên người A La, Tử Tra Hách Đức tức giận nói.

Rất nhanh trên khu đất trống trong rừng nổi lên một đống lửa, hắn quay người lại kéo lấy nữ nhân đang lạnh đến run cầm cập cùng y phục hơi ẩm ướt của nàng vào trong lòng, ngồi gần đống lửa.

Hắn ở chỗ của Linh Mộc, bởi vì cảm thấy khác thường nên ra ngoài xem một chút, không ngờ tới lại phát hiện ra nữ nhân ngu ngốc này giữa đêm khuya lạnh lại ra hồ tắm. Đừng nói là nàng, ngay cả phụ nhân khỏe mạnh nhất trong tộc cũng không dám làm như thế, nàng không khỏi có chút dửng dưng.

Ôm trong ngực thân thể nữ nhân lạnh băng mà gầy yếu, suy nghĩ của Tử Tra Hách Đức lại bay đến chỗ khác. Hắn biết nữ nhân này không có loại năng lực khiến hắn phải cảnh giác, vậy thì là người nào? Là cố ý hay vô ý?

Tiếng nhánh cây gãy cắt đứt trầm tư của hắn, hắn cũng không thấy bất ngờ, biết là có người có ý phát ra tín hiệu, bày tỏ không có địch ý, để tránh phát sinh hiểu lầm không cần thiết.

Giương mắt, hắn nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục thợ săn đi ra khỏi khu rừng hướng về phía đồng lửa. Dưới ánh trăng, hắn có thể nhìn thấy gương mặt tuần lã thanh tú cùng thân hình thon dài của nam tử.

Không phải hắn! Tử Tra Hách Đức rất bình tĩnh, cũng đã khẳng định phán đoán của mình, đây chỉ là một thợ săn bình thường.

“Thật xin lỗi, nhìn thấy ở đây có ánh lửa, cho nên muốn đến sưởi chút ít. Hi vọng không quấy rầy hai người.” Thợ săn trẻ tuổi kia tới gần hơn, mở miệng nói. Giọng nói không ngờ lại dễ nghe, rõ ràng của nam tử mà lại ẩn hàm sự êm ái của nữ tử, nếu chỉ nghe giọng nói rất khó để người phân biệt được nam nữ.

Chỉ liếc mắt một cái liền đối với một người sinh ra thiện cảm, Tử Tra Hách Đức rất ít có loại kinh nghiệm này, nhưng người thợ săn này lại làm cho hắn cảm nhận được. “Không có. Nếu không ngại, sao tiểu huynh đệ không ở nơi này nghỉ ngơi một chút.” Hắn chủ động mời.

Thợ săn trẻ tuổi liếc nhìn A La trong ngực Tử Tra Hách Đức, hơi do dự, rồi sau đó gật đầu cảm ơn.

“Ta còn có một người bạn đồng hành, không biết có thể ở cùng hay không?” Không lập tức ngồi xuống, thợ săn chần chừ hỏi ý tứ của chủ nhân.

Trong lòng Tử Tra Hách Đức khẽ động, hiểu rõ bạn đồng hành của thợ săn mới là người khiến hắn cảnh giác. Đó lại là người như thế nào a? Hắn đáp lại đồng thời đã bắt đầu phỏng đoán nhân vật thần bí chưa xuất hiện kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Tử Lang, ra đi.” Thợ săn quay đầu về phía rừng cây loang lổ thâm sâu khẽ hô một tiếng.

Tử Lang! Tử Tra Hách Đức nghe được lời của hắn, cả kinh, hóa ra là sói, nhưng tại sao bản thân không ngửi thấy được mùi của sói?

Một trận gió thổi qua, mùi xạ hương nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Một con sói to lớn vô cùng yên lặng không chút tiếng động xuất hiện đối diện trước đồng lửa. Với sự trấn định của Tử Tra Hách Đức cũng thiếu chút nữa cả kinh đứng lên. Hình thể con sói cực lớn, độ cao không kém Tử Tra Hách Đức bao nhiêu, một thân lông mao tím dài hoa mỹ, trong gió đêm khẽ động.

“Thật xin lỗi, vị bằng hữu này của ta có chút, có chút...” Về mặt thợ săn có chút lúng túng, hiển nhiên là vì Tử Lang dọa người mà cảm thấy có chút ngại ngùng.

Tử Tra Hách Đức rất nhanh lấy lại tinh thần khẽ mỉm cười, thật sâu đối diện với ánh mắt lãnh đạm cao ngạo của con sói lớn lông tím, “Không sao, mời ngồi, con sói cao quý như vậy.... rất hiếm thấy!” Hắn nói thật lòng.

“Vâng...” Thợ săn không biết nói gì cho phải, ậm ờ đáp lời, liền ngồi xuống bên cạnh đồng lửa. Mà Tử Lang kia lại vô cùng hiền lành dựa vào người hắn, vì hắn che chắn gió đêm rét lạnh, chẳng qua là một đôi mắt đen như mực cơ trí mà đến cả loài người cũng không có được lại hồ hững nhìn lên trăng tròn trên trời, giống như nghĩ đến cái gì.

Vội vã thu hồi ánh mắt từ trên người sói, Tử Tra Hách Đức cảm thấy thân thể trong lòng mình bắt đầu ấm áp lại, không khỏi cúi đầu. A La vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng lại không còn run rẩy, đôi môi cũng dần dần hồng nhuận.

Thợ săn kia tựa hồ không phải người thích nói chuyện, sau khi ngồi xuống liền dựa vào Tử Lang lim dim, chỉ là thỉnh thoảng tỉnh dậy lại cho thêm củi vào lửa. Thanh tĩnh chỉ có Tử Tra Hách Đức và con sói kia, nhưng không ai phát ra âm thanh gì.

Cảm giác ấm áp từ tứ chi tràn ra tới phủ tạng, A La chậm rãi thở đều, cả người chấn động, mở mắt ra, không muốn nhưng lại lọt vào đôi mắt đen sâu thẳm hơn cả bầu trời, sau một lúc mới hồi phục lại tinh thần.

“Mặc Hách đại nhân!” Nàng hoảng hốt muốn thoát ra khỏi cái ôm của hắn, trong khoảng thời gian ngắn lại không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

Tử Tra Hách Đức cũng không ngăn cản, nhìn vẻ mặt hoảng hốt của nàng, đột nhiên sinh ra cảm giác buồn cười.

Động tĩnh bên này làm người thợ săn tỉnh dậy, hắn ngồi thẳng người, tò mò nhìn tình cảnh trước mặt, không hề ngủ nữa. Mà con sói kia lại vẫn không coi ai ra gì nhìn lên bầu trời đêm, tựa hồ hết thảy phát sinh chung quanh không liên quan gì đến nó.

“Mặc y phục vào.” Nhìn thấy áo khoác của A La bởi vì nàng đứng dậy mà rơi ra, mơ hồ hiện ra thân thể uyển chuyển, Tử Tra Hách Đức khó khăn tránh mắt đi, thấp giọng nhắc nhở. A La đối mặt với hắn, vì thế người thợ săn kia tạm thời không nhìn thấy gì, nhưng nếu A La

hơi xoay người lại nhất định là cảnh xuân lộ ra hết. Hắn không hi vọng nhìn thấy tình huống như vậy phát sinh.

A La ngẩn ra, sau đó bỗng nhiên phản ứng kịp, không khỏi nóng bừng mặt, cuống quýt nắm lấy vạt áo của mình quấn chặt lại. Xoay lưng lại, chuẩn bị thất đại lung, không ngờ lại phát hiện còn có người khác ở đây. Hơn nữa là một người với ....

“Thương Ngự!” Nàng thất thanh nói, rồi sau đó im bặt. Làm sao có thể, đó chỉ là một truyền thuyết, không thể nào có thật, là trùng hợp thôi.

“Cái gì?” Ngoài Tử Tra Hách Đức ra, hai người khách không mời mà đến kia không có chút phản ứng gì với lời nói của nàng, hiển nhiên cho rằng nàng độc thoại.

A La then thùng cúi đầu, không biết nên xoay về phía nào, đối với câu hỏi của Tử Tra Hách Đức mơ hồ không đáp lại, khiến cho người đang nhìn nàng cũng cảm thấy khẩn trương.

Lắc lắc đầu, Tử Tra Hách Đức đột nhiên đưa tay kéo nàng đến trước mặt mình, không để ý tới sự kháng cự của nàng, giúp nàng một tay sửa sang lại y phục. Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khiếp sợ của A La, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười. Sự thật là, ngay cả chính hắn cũng không giải thích được, tại sao hắn lại cố ý làm ra động tác ái muội đối với A La trước mặt người khác như vậy.

CHƯƠNG 4: NGÀY MÃM

Huyền Lang Vương Khiêu Thương Ngự có một thân lông mao dài màu tím tựa như con sói trước mặt này.

A La nhớ tới vô số câu chuyện mà mẫu thân đã kể cho nàng và Tiểu Băng Quân lúc nhỏ, ánh mắt không làm sao rời khỏi được Tử Lang ở phía đối diện đồng lửa. Thần thái ngửa mặt nhìn trời của con sói kia kỳ thực cực kỳ giống người, một người từng ở đỉnh quyền lực, cao quý mà lãnh mạc.

Bách Hoa Nô là nữ tử loài người yếu đuối, khi nàng gặp gỡ Thương Ngự, nàng đã có được hạnh phúc mà tất cả nữ nhân đều mơ ước, hạnh phúc đến mức nàng hoài nghi sự may mắn của bản thân. Trái tim của một nữ nhân một khi đã hoài nghi thì vĩnh viễn sẽ không thể nào trở lại bình thường. Cuối cùng có một ngày, nàng phát hiện ra nam nhân đối với nàng ngàn vạn sủng ái, có quyền thế bề bầy thiên hạ lại là một ‘Quái vật’ khiến người sợ hãi, một quái vật mà cứ đến khi trăng tròn sẽ biến thành một con sói thật to.

Chuyện như vậy thực sự khiến nàng như muốn phát điên, nàng lại không cách nào chịu được sự đụng chạm của Thương Ngự, thậm chí bắt đầu thống hận hết thảy những thứ hấn dành cho nàng.

“Tiểu huynh đệ từ đâu tới?” Giọng nói của Tử Tra Hách Đức cắt đứt mạch suy nghĩ của A La, kéo nàng thoát ra khỏi cảm xúc không mấy vui vẻ.

Nàng nhìn về phía người thợ săn trẻ tuổi.

“Trên núi.” Thợ săn ngắn gọn đáp lời hấn, dưới ánh lửa chiều rọi, trên mặt hấn thoáng hiện một tia u ám, có vẻ nghĩ đến chuyện đã trải qua không mấy vui vẻ.

Lần đầu tiên A La nghe hấn nói chuyện, ngoại trừ giọng nói ra, càng khiến người ấn tượng sâu sắc đó là giọng Ma Lan đặc khẩu âm vùng núi của hấn.

“Là núi Trát Nhĩ Đặc Y phải không?” Nàng nhin không được buột miệng hỏi, mặc dù hi vọng xa vời nhưng nàng vẫn không thể nào bỏ qua khao khát của bản thân. Có lẽ sẽ có một ngày... có một ngày, nàng có thể có được tự do...

A La chủ động tiếp lời khiến Tử Tra Hách Đức kinh ngạc vô cùng, lại có chút gì đó không vui. Hấn tựa hồ không quá thích nàng biểu hiện có hứng thú với người khác, đặc biệt là... nam

nhân. Tâm tính như vậy khiến hắn cảm thấy hoang đường mà buồn cười. Hắn không có khả năng có cảm giác gì với nữ nhân trước mặt này, mặc dù lúc nhìn thấy thân thể của nàng hắn cũng có chút kích thích, nhưng hắn tin tưởng mỗi người nam nhân bình thường đều có loại kích thích như vậy. Hắn không có khả năng có bất kỳ ý nghĩ gì với nữ nhân Ba Đồ bị hủy dung này.

“Không phải, là núi lớn nằm ở phía Đông mặt trời mọc.” Đối với A La che kín mặt, thợ săn có vẻ tương đối ôn hòa, không hề thấy sự khinh miệt thường thấy trên mặt kẻ khác.

“Vậy sao?” A La có chút mất mát cúi đầu xuống, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhìn nàng một cái, Tử Tra Hách Đức rất muốn bản thân không đi truy vấn ý đồ câu hỏi của nàng, nhưng vào giây phút gương mặt nghiêng tịch mịch gầy yếu rơi vào trong tầm mắt, hắn lập tức quên đi quyết tâm của mình. “Ta đã từng đi núi Trát Nhĩ Đặc Y.” Hắn thốt ra, không biết vì sao bản thân lại muốn nói lời này, nhưng trực giác nói cho hắn, nàng sẽ cảm thấy hứng thú.

“Người...” A La bất ngờ ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một tia sáng lạ thường, nhưng rất nhanh liền biến mất không chút dấu vết. Chỉ vì nàng đột nhiên ý thức được ai đang nói chuyện với mình.

Mặc dù chỉ xảy ra trong nháy mắt, Tử Tra Hách Đức vẫn như cũ bị thần thái thoáng qua trong ánh mắt A La làm rung động. Một loại cảm giác khác thường ở trong lòng hắn lặng lẽ nảy nở.

“Ừm.” Hắn khẽ mỉm cười, đột nhiên sinh ra xúc động muốn ôm nữ nhân trước mặt vào trong lòng, thế nhưng chỉ là trong tưởng tượng, trước giờ hắn luôn dùng lý trí để khống chế dục vọng. “Nơi đó trong chu vi mây trăm dặm không hề có bóng người, là một mảnh đất hoang, cảnh trí mặc dù mỹ lệ nhưng lại không thích hợp cho người ở.” Chậm rãi, hắn tự thuật lại cho A La tất cả những gì mắt thấy về núi Trát Nhĩ Đặc Y. Đối với hắn mà nói, không có nơi nào có thể đáng yêu bằng đại thảo nguyên.

A La nhạy cảm nhận ra được biến hóa trong ánh mắt Tử Tra Hách Đức nhìn mình, nàng không được tự nhiên tránh mắt đi, nhưng không thể không đáp lại. “Nghe nói trên đó có một cái hồ?” Nàng khẽ hỏi, hy vọng có thể có được xác nhận từ miệng hắn.

Nghe thấy lời của nàng, Tử Tra Hách Đức thấy buồn cười, “Hồ trên kia không chỉ có một, lớn nhỏ có đến trăm cái, ngươi nói là cái nào?”

“Ta...” A La cứng họng, không hề nghĩ tới sẽ là đáp án như vậy. Nếu hồ thật sự có nhiều như hần nói như vậy, vậy bà bảo nàng đi tìm là cái nào?

Nhìn thấy sự mờ mịt không biết làm sao trong mắt nàng, trong lòng Tử Tra Hách Đức mềm nhũn, quyết định đưa ra một số lựa chọn cho nàng. “Theo lời đồn hồ đẹp nhất là hồ A Sắt, thần bí nhất là hồ Triết Linh, những hồ khác cũng rất đặc sắc. Trong lúc vô tình ta chỉ đến một cái hồ nhỏ vô danh, chỉ sợ không phải cái ngươi nói.”

Triết Linh! A La khẽ run lên, Triết Linh không phải là Thánh nữ trong truyền thuyết sao?

“Hồ Triết Linh...” Nàng hơi do dự, mới lấy dũng khí hỏi tiếp, “Là nơi nào trên núi Trát Nhĩ Đặc Y?” Chuyển biến nhỏ trong thái độ của Tử Tra Hách Đức đối với nàng làm nàng cảm thấy bất an, nhưng ngẫm lại bộ dáng của mình hiện tại nàng cũng không còn lo lắng nữa.

Trên mặt Tử Tra Hách Đức lộ vẻ suy tư, dưới ánh lửa chiều rọi đôi mắt lóe lên tia u ám nhưng cơ trí, qua rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Hồ Triết Linh cụ thể ở nơi nào không hề có ai biết nhưng truyền thuyết liên quan đến nó lại rất nhiều. Truyền thuyết nói nước hồ trong suốt như ngọc, lúc thì mây quần sương lượn, sóng cuộn ngập trời, lúc thì đóng băng ngàn dặm, không chút gợn sóng. Thuyết nói tiên nữ Triết Linh khi đó trú ở giữa hồ, thân thể thuần khiết nhẹ lên cao. Thuyết nói hồ chính là do nước mắt của ngọc nữ tạo thành, vô cùng thuần khiết thanh tịnh, có thể gột sạch trăm tội ác, rửa sạch vạ ô uế trên người.” Nói đến đây, hần đột nhiên nở nụ cười, “Tất cả chỉ là truyền thuyết mà thôi, làm gì thần kỳ như vậy.”

Cuộc nói chuyện của bọn họ thu hút sự hứng thú của người thợ săn, hần không nhịn được chen vào nói: “Sao có thể có loại hồ như vậy, sợ là con người nghe nhầm đồn bậy thôi. Nếu như làm việc ác, chỉ cần đến hồ đó tắm một cái liền có thể rũ bỏ mọi trách nhiệm, như vậy có phần không công bằng với người chịu tổn thương rồi.”

Hần tựa hồ như có cảm giác mà bộc phát, trên mặt ả hiện ưu thương. Mà tay hần trong lúc nói chuyện cũng đồng thời vuốt ve lông mao của Tử Lang bên cạnh, giống như những lời này là của Tử Lang nói. Tử Lang thu hồi ánh mắt đang nhìn trắng, ôn hòa nhìn về phía chủ nhân nó.

A La trầm mặc, vì quan điểm của hai người về hồ Triết Linh mà trong lòng trở nên lạnh giá. Tử Tra Hách Đức lại vì thấy thợ săn cùng ý kiến với hần mà cực kỳ vui vẻ. Chỉ vì xung quanh hần, mỗi người đều khư khư xem hồ Triết Linh là hồ thánh tới tể bái, cho rằng nó thật

sự có sức mạnh thần kỳ gì đó. Mà hẳn trước giờ lại không tin vào những chuyện hư ảo như vậy.

“Đúng vậy, một người nên chịu trách nhiệm cho tất cả những việc mình đã làm, mà không phải hi vọng đầy cho một cái hồ.” Hấn nói, thiện cảm đối với thợ săn càng tăng lên, “Không biết xung hô với tiểu huynh đệ thế nào?” Hiếm khi gặp được người hợp ý, hẳn có ý định kết giao nên thành tâm hỏi.

Thợ săn kia tựa hồ không có tâm tư gì, nghe thấy Tử Tra Hách Đức hỏi liền không do dự trả lời. “Ta gọi là Hồng Liễu.” Cũng không nhớ tới việc phải hỏi tên tuổi lai lịch của đối phương.

Người không màng thế sự như vậy lần đầu tiên Tử Tra Hách Đức gặp được nên cũng không để ý, chủ động tự giới thiệu, “Tại hạ là Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, người Địa Nhĩ Đồ, đang sống ở doanh địa phía trước. Tiểu huynh đệ sao không đến đó nghỉ chân?”

Hấn chân thành mời, ai ngờ Hồng Liễu kia lại không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu cự tuyệt, “Thật sự không cần, ta cùng Tử Lang không quen ở chung với người. Trời sáng chúng ta phải đến chỗ khác.” Hấn nói gượng gạo, ngay cả khéo léo khước từ cũng không có, tựa hồ căn bản cũng không để ý có đắc tội với người hay không.

A La có chút ngạc nhiên, hơi lo lắng nhìn về phía Tử Tra Hách Đức, sợ hẳn sẽ vì mất mặt mà tức giận. Không biết nói thế nào, nàng không hi vọng hai người xảy ra xung đột.

Ai ngờ Tử Tra Hách Đức trời sinh tính rộng lượng, nghe vậy chỉ mỉm cười, không nhiều lời nữa, ngược lại ánh mắt thân thiết phát ra từ đáy lòng A La làm hẳn cảm thấy không vui. Hấn sẽ không tự cho rằng ánh mắt đó là vì hẳn.

Trong nháy mắt bốn phía lại an tĩnh trở lại, không ai còn hứng thú nói chuyện, vì thế tiếng gió đêm rít qua ngọn cây và tiếng củi đốt tách tách nghe hết sức rõ ràng. Ánh trăng cực kỳ sáng biểu thị thời tiết ngày mai sẽ tốt.

Ánh ban mai chưa hiện ra, Hồng Liễu và Tử Lang của hẳn đã đứng dậy rời đi. Tóc và y phục của A La cũng đã sớm khô, Tử Tra Hách Đức lại không nói với nàng một câu. Cảm giác rất kỳ quái, A La cảm nhận được hẳn đang giận nàng. Về phần tại sao, nàng lại không nghĩ ra.

Yên lặng đi theo hần trở về lều lớn, Thanh Lệ Na chưa thức dậy, nằm quay mặt vào trong, hô hấp đều đặn, tựa hồ đang say giấc nồng. Nhưng Tử Tra Hách Đức biết nàng chỉ giả vờ, dù sao với tu vi võ công của nàng không thể không biết bọn họ trở về. Nàng chỉ là tránh chất vấn chuyện không khôn ngoan của bọn họ.

Thanh Lệ Na là nữ nhân hiểu rất rõ bản thân phải làm gì, nàng tuyệt đối sẽ không lãng phí tâm tư của bản thân lên người không thể uy hiếp gì đến nàng. Nàng cũng sẽ không nhận sai đối thủ cạnh tranh, cho nên đến giờ A La cũng không lọt vào mắt nàng. Nàng tin rằng, không một nam nhân nào lại có dụng tâm với nữ nhân Ba Đồ.

Tiếng vó ngựa phá vỡ bình minh yên tĩnh, tiếng chó sủa và trâu bò ồm ồm vang lên hỗn độn, đánh thức tộc dân bộ Mạc Hách từ buổi sáng sương mù.

Tử Tra Hách Đức đang lúc thay y phục chuẩn bị đi cưới ngựa thì nghe thấy tiếng người, sau đó khẽ cười, thì thào tự nói: “Đến nhanh thật!” Dường như biết được người đến là ai, vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh như thường.

A La kinh ngạc nhìn về phía hần nhưng không suy đoán được bất kỳ tin tức gì từ gương mặt hần. Cảm nhận được sự chăm chú của nàng, thần sắc Tử Tra Hách Đức khôi phục lại vẻ lãnh mạc từ buổi sáng trở về lều đến giờ.

“Ách nô, pha trà, hôm nay có khách quý đến thăm.” Hần treo lại cung tên vừa mới lấy xuống, đồng thời lãnh đạm phân phó.

Sự xa cách cố ý của hần giống như một cái gai nhỏ đâm vào lòng A La, gương mặt dưới tấm mạng che của nàng dần dần mất đi huyết sắc, hoặc đây chính là cái nàng muốn, hay chính là lòng tham của nữ nhân khiến nàng bất giác mong chờ gì đó.

“Vâng.” Nàng đáp lại, tinh thần có chút hoảng hốt chuẩn bị ra hồ lấy nước.

Ngay lúc nàng giơ tay muốn vén màn lên, ánh mặt trời lại nhanh hơn tiến vào lều trước một bước.

“Cẩn thận!” Tiếng quát lớn của Tử Tra Hách Đức đồng thời vang lên, A La có chút mờ mịt bị một lực mạnh mẽ kéo nàng vào lòng ngực từng cho nàng ấm áp, không hề phát hiện bản thân xém chút nữa bị một bóng hình to lớn lỗ mãng như một cơn gió lao vào trong lều đụng phải.

Sắc mặt thay đổi của Tử Tra Hách Đức trong chốc lát hồi phục lại bình thường, dường như không có việc gì buồn nữ nhân đang bị hấn giữ chặt trong khuỷu tay ra. Hấn không vui nhìn người vừa mới tới, “Cuối cùng cũng chịu trở về rồi, Đặc Lan Đồ?”

Người lỗ mãng đi vào đích thị như một cột sắt, là nam nhân có bờ vai rộng lớn chắc nịch. Gương mặt chữ điền cùng với bộ râu dài từ quai hàm, vẻ phong trần, tóc ngắn dựng đứng như nhím, cả người nhìn qua giống như pho tượng đúc từ đá thô, thô ráp mà cứng rắn. Dung mạo không coi là đẹp nhưng vẫn toát ra sự cường hãn hào hùng khiến người có thiện cảm. Hấn là Đặc Lan Đồ Mạc Hách, là huynh đệ cùng cha khác mẹ của Tử Tra Hách Đức Mạc Hách.

“Huynh cường bức nàng?” Đặc Lan Đồ vừa nhìn thấy Thanh Lệ Na vì sự xâm nhập của hấn mà ngồi dậy từ trên giường, đang dùng tay che miệng ngáp dài. Đang lúc bị động tác ưu nhã của nàng làm cho thần hồn điên đảo, cảm giác đồ kỳ mãnh liệt xông tới tận não, khiến hấn quên mất giọng nói có chút trào phúng của Tử Tra Hách Đức, gần như phát cuồng gầm thét với huynh trưởng của mình.

Nhìn bộ dạng khản trương của hấn, Tử Tra Hách Đức không biết nên khóc hay nên cười.

“Đây là câu đầu tiên mà đệ nói với đại ca lâu ngày không gặp đó hả?” Hấn không nhanh không chậm trêu chọc, khoe mắt chú ý tới A La đang cầm bình gốm đi ra ngoài lều.

Đặc Lan Đồ cơ bản không nghe vô được lời khác, trong lòng hấn chỉ duy nhất lóe lên một ý nghĩ là nữ tử mà hấn điên cuồng say đắm truy đuổi lại bị huynh trưởng đoạt lấy dễ như trở bàn tay. Nếu là người khác hấn còn dùng vũ lực đoạt lại, nhưng đây lại là đại ca của hấn!

Đau khổ cùng ghen ty khiến gương mặt không được xem là anh tuấn của hấn trở nên vặn vẹo.

“Huynh có ép buộc nàng không?” Hấn rất để ý điểm này. Nếu như huynh trưởng dùng thủ đoạn không quang minh chính đại đạt được Thanh Lệ Na, hấn quyết không nhượng bộ.

Thanh Lệ Na nhìn một màn này, lần đầu tiên phát hiện đây là tên thô lỗ suốt ngày quanh quẩn bên nàng mà nàng không thèm để ý, thật ra có chút thú vị. Nàng sẽ không có lòng tốt chỉ vì hấn thích nàng mà nàng càng thích nhìn thấy nam nhân tranh giành vì mình, việc đó khiến nàng cảm thấy bản thân rất quan trọng. Nàng đã lâu lắm rồi không có cảm giác quan trọng.

Tử Tra Hách Đức liếc nhìn nữ nhân đang lười biếng nằm trên thảm lông, tính bång quan không quan tâm, khoe môi hiện lên một tia cười đậm mạc.

“Ta không có hứng thú với nàng ta, chỉ vì muốn đệ trở về mà thôi... Di mẫu nhớ đệ.” Hắc chậm rãi giải thích, không thích nhìn thấy bộ dạng một nam nhân vì nữ nhân mà ghen tuông đến mất cả lý trí, biểu hiện của Đặc Lan Đồ khiến hắc cực kỳ thất vọng.

Sự thật là, mẫu thân của Đặc Lan Đồ cho rằng việc Đặc Lan Đồ rời đi là vì Tử Tra Hách Đức tranh đoạt quyền lực mà dùng thủ đoạn bức hắc bỏ đi. Vì thế, bà đã dọn khỏi nơi tộc nhân sinh sống, một mình chuyển tới chân núi xa xôi, dẫn đến những chuyện đồn đại nhảm nhí dấy lên.

Vì trấn an mọi người, Tử Tra Hách Đức không thể không sử dụng kế sách như vậy, dù Đặc Lan Đồ chủ động trở về.

Giọng điệu khinh thường của Tử Tra Hách Đức khiến Thanh Lệ Na thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, Đặc Lan Đồ mặc dù có chút bán tín bán nghi nhưng lại không tự chủ được thở ra nhẹ nhõm.

“Môi như?” Thanh Lệ Na không chút để ý đến ánh mắt ngưỡng mộ say đắm của Đặc Lan Đồ, vừa đứng dậy phủ thêm ngoại y, vừa lạnh lùng nhìn Tử Tra Hách Đức. Nàng sống gần 18 năm trời, chưa từng chịu vũ nhục như vậy từ nam nhân, điều này khiến một người trời sinh cao ngạo như nàng không thể chịu được. “Không tưởng tượng được tiểu nữ tử lại có sức ảnh hưởng như vậy, Mạc Hách đại nhân đánh giá cao ta quá rồi.”

Tử Tra Hách Đức khẽ mỉm cười, không nói gì. Mục đích của hắc đã đạt được, liền không cần phải giải thích bất kỳ điều gì cho những việc không quan trọng đã làm, hướng chỉ đó còn là sự thật. Còn Thanh Lệ Na, để Đặc Lan Đồ thu dọn tàn cục là được.

Quả nhiên, Đặc Lan Đồ đặc biệt nhạy cảm với sự tức giận của người thương, căn bản không đợi Tử Tra Hách Đức giải thích, hắc đã đi nhanh đến gần Thanh Lệ Na, định vỗ về nàng.

Tiếng bước chân nhỏ vang lên phía ngoài lều, trong lòng Tử Tra Hách Đức khẽ nhúc nhích. Cửa lều bị nhắc lên, A La ôm bình nước xuất hiện ở cửa, ánh ban mai theo phía sau nàng chiếu vào.

Tử Tra Hách Đức nhắm mắt, trong khoảnh khắc, hắc cảm thấy nữ tử bị ánh mặt trời vây quanh kia giống như sứ giả của thần Mặt Trời, toàn thân tản ra khí chất thần thánh thuần khiết vô cùng. Nhưng hết thảy cảm giác kỳ lạ giống như một giấc mộng mỹ lệ, lúc cửa lều buông xuống, ánh mặt trời bị ngăn cách lập tức mất đi. A La vẫn là nữ tử yếu đuối mang theo nét u buồn.

Thở ra một hơi, Tử Tra Hách Đức buồn bực vì cảm giác vô có của mình.

“Đệ tốt nhất nên đi gặp di mẫu một chuyến.” Hấn nhàn nhạt đề nghị với Đặc Lan Đồ đang chuẩn bị lấy lòng Thanh Lệ Na, ánh mắt lại không tự chủ theo sát bóng dáng bận rộn của A La.

Lướt nhìn A La vừa bước vào, Đặc Lan Đồ không để ý gì, “Đệ sẽ đi.” Hấn nói, sau đó có chút kỳ vọng nhìn Thanh Lệ Na hỏi: “Không biết tiểu thư Thanh Lệ Na có nguyện ý cùng tại hạ đi hay không?” Hấn hỏi như vậy, không thể nghi ngờ chính là đang thỉnh cầu Thanh Lệ Na, chỉ cần Thanh Lệ Na đáp ứng, thế càng biểu hiện cơ hội chinh phục nàng của hấn càng tăng cao. Hấn vẫn luôn theo đuổi nàng, chỉ là trước giờ chưa từng có cơ hội như hiện tại để hấn có thể biểu đạt tâm ý của bản thân mà thôi.

A La đã nhóm lửa, đang đổ nước vào ấm trà chuẩn bị đặt lên bếp. Nàng biết có người đang nhìn nàng, mà không chỉ một người, nhưng nàng chỉ có thể chọn lựa giả vờ không biết. Nàng không muốn bị liên lụy đến bất kỳ phiền phức nào.

Thanh Lệ Na lạnh lùng nhìn A La. Nàng không ngờ tới bản thân lại có thể đổ kỵ với một nữ nhân Ba Đồ xấu xí, nhưng đến giờ phút này, nàng không thể không nhìn thẳng vào ánh mắt Tử Tra Hách Đức khi nhìn A La. Cho dù tâm tính hấn thế nào, ít nhất cho đến bây giờ, sự chú ý của hấn đối với nàng ta đã vượt qua chính mình, mà với tình huống trước mắt xem ra, bản thân có thể thu hút hứng thú của hấn là cực kỳ nhỏ.

Nàng không cam lòng!

“Vì sao ta phải đi cùng ngươi?” Khẩu khí của nàng không vui nói, dưới chân lại lặng lẽ đến gần A La.

Tựa hồ cảm giác được địch ý của nàng, A La kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng nàng.

Tử Tra Hách Đức nhíu mày, hai chân tựa như có ý thức, liền một bước trước Thanh Lệ Na đến bên cạnh A La, ngăn cách hai nữ nhân. Ngay cả bản thân hấn cũng không rõ vì sao mình muốn làm vậy, hấn chỉ biết, chỉ có như vậy hấn mới không cảm thấy bất an.

Đặc Lan Đồ bị trách móc cũng không hề chú ý đến không khí kỳ lạ bên trong lều, tự tôn của hấn đã chịu đả kích nghiêm trọng, vì thế sắc mặt của hấn xem ra có phần trắng bệch.

“Vậy ta đi đây...” Hấn khẽ lúng túng lăm bằm một câu, xoay người chật vật tính rời đi.

“Chờ một chút!” Hung hăng trừng mắt nhìn A La phía sau lưng Tử Tra Hách Đức, Thanh Lệ Na trong chớp mắt lại cười tươi như hoa, “Đi thì đi, có gì ghê gớm đâu.” Tâm tư của nàng chuyển biến rất nhanh, khiến người khó ứng phó kịp.

Đặc Lan Đồ ngược lại mừng rỡ, lập tức vui vẻ cáo biệt Tử Tra Hách Đức, dưới sự bầu bạn của Thanh Lệ Na rời khỏi lều của Tử Tra Hách Đức.

Trong lều lớn đột nhiên trở nên an tĩnh làm tiếng cỏ khô cháy tách tách trở nên rõ ràng lạ thường. A La nhìn nước vẫn chưa sôi rồi sau đó nghi hoặc nhìn về phía Tử Tra Hách Đức đột nhiên không biết tại sao lại đến gần mình, ngỡ ngàng bất giác thấy bản thân may mắn thoát khỏi sự tức giận của Thanh Lệ Na.

Tử Tra Hách Đức nhìn đôi mắt trong sáng đen láy của nàng, không có ý vì nàng giải thích nghi hoặc.

“Ồ trong lều không cần che mặt.” Hắn nói, bất ngờ đưa tay kéo khăn che mặt của A La xuống. Đối với gương mặt đáng sợ của nàng, thần sắc của hắn không hề có chút biến hóa.

A La hoảng hốt cúi đầu xuống, mặc cho mái tóc dài như gấm rũ xuống, che đi gương mặt không muốn cho người thấy. Không hiểu hắn vì sao lại muốn làm vậy, mặt hồ trong lòng nàng bắt đầu dậy sóng.

“Sẽ dọa người sợ.” Nàng tránh mặt đi, thấp giọng giải thích.

Ánh mắt không tài nào rời khỏi được mái tóc đen dài sáng bóng của nàng, Tử Tra Hách Đức ngồi xuống trên cái đệm lót gần đồng lửa. “Người Địa Nhĩ Đồ không có nhát gan như vậy.” Hắn có vẻ không vui. Nếu một gương mặt có thể dọa sợ người Địa Nhĩ Đồ bọn họ thì người Địa Nhĩ Đồ cũng không thể có địa vị trên thảo nguyên như hiện nay.

A La cũng không nói thêm gì, ánh mắt lơ đãng nhìn ấm nước phía trên ngọn lửa. Hắn không muốn nàng che nàng liền không che, cũng không có gì quan trọng. Chỉ là nàng không rõ, tại sao hắn lại muốn quản những chuyện nhỏ như vậy. Theo lý, việc này không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

“Mặt của ngươi là bị ai hủy?” Tử Tra Hách Đức đột nhiên hỏi, vấn đề này hắn thắc mắc đã lâu. Đối với việc riêng của người khác, hắn vẫn không quá để ý, nhưng không biết vì sao, A

La lại giống như một khối nam châm thu hút hấn, khiến hấn không tự chủ được muốn tìm hiểu tất cả những chuyện phát sinh với nàng.

A La nghe vậy toàn thân chấn động, trên mặt dần dần mất đi huyết sắc, đôi môi không cách nào không chế được khẽ run.

Sao nàng có thể nói cho hấn, những vết sẹo khủng khiếp này là chính nàng khắc lên. Sao nàng có thể nói cho hấn biết, vì để trốn chạy số mệnh đã định, nàng phải trả giá thảm khốc thế nào.

Cứng ngắc lắc đầu, nàng không nói gì.

Không biết có phải ảo giác không, Từ Tra Hách Đức phát hiện, A La vốn đơn bạc gầy yếu ở thời khắc này tựa hồ càng trở nên gầy yếu hơn.

“Nước sôi rồi.” Hấn nói. Hơi nóng trong ấm bốc lên phá vỡ bầu không khí đang ngưng trọng.

Nhìn A La có chút bối rối bỏ lá trà vào trong ấm, Từ Tra Hách Đức phát hiện bản thân lại dâng lên cảm xúc muốn một lần nữa ôm nàng. Nhưng hấn biết nếu hấn thực sự làm vậy, hấn sợ về sau sẽ hối hận. Không chế được dục vọng của bản thân, hấn chuyên chú nhìn A La bỏ sữa dê và đường vào trong ấm trà, sau đó đập lửa, dùng độ nóng còn sót lại để vị trà và sữa ngọt hòa vào một chỗ.

Không phải là lần đầu tiên hấn chú ý tới, A La có một đôi bàn tay thon dài thanh tú hiếm thấy cùng với động tác tao nhã trong những lúc lơ đãng không mấy phù hợp với thân phận của nàng. Mặc dù hành động châm trà vào chén cũng không khiến người phải chú ý, lúc nàng làm lại là chuyện khiến người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Tiếp lấy chén trà A La dâng lên bằng hai tay, hấn đột nhiên cảm nhận được sự thỏa mãn mà trước giờ chưa từng có. Không thể nói rõ vì sao, hấn rất thích nhìn bộ dáng nàng chuyên tâm pha trà cho hấn.

“Thanh Lệ Na có khả năng rất sớm sẽ rời đi”, hấn nói, “Ngươi... nếu cảm thấy cô đơn, ta có thể gọi thêm một nữ nô tới.” Hấn vốn dự tính sẽ để nàng tự mình chọn lựa theo Thanh Lệ Na rời đi hoặc ở lại, không ngờ lời nói ra tới miệng lại thay đổi thành như vậy. Nói xong, hấn mới thấy rõ chính mình căn bản không muốn cho nàng cơ hội lựa chọn.

A La sớm đã không mong ước xa vời tự do, nghe vậy cũng không có gì bất ngờ.

“Ta không sợ cô đơn.” Nàng khẽ nói. Khi đã coi cô đơn thành thói quen, nàng đã không còn cố gắng chạy trốn nó nữa.

Nghe được câu trả lời giống như chấp nhận số mệnh của nàng, trái tim Tử Tra Hách Đức giống như bị cái gì đâm vào, phảng phất tựa hồ rất đau, lại lờ mờ không chân thật.

Hắn đột nhiên tức giận, ừng ực uống một hơi cạn chén trà nóng, sau đó đưa chén cho A La vẫn đang ở một bên kính cẩn. “Thêm nữa.” Giọng nói của hắn lạnh lùng, hắn không thích cảm xúc của mình chỉ vì sự xuất hiện của một nữ nhân mà không thể khống chế được, như vậy khiến hắn không biết phải làm thế nào.

A La thuận theo lời hắn rót đầy trà, trong lòng lại vì sự tức giận đột ngột của hắn mà kinh ngạc không thôi. Sau đó, nàng đột nhiên mở miệng hỏi một vấn đề vốn không nên hỏi.

“Đại nhân có phải không nhớ rời xa tiểu thư Thanh Lệ Na?” Nàng hỏi, mặc dù trước giờ chưa từng phát hiện ra hai người có bất kỳ âm mưu nào, nhưng một nữ tử xuất sắc mỹ lệ như vậy, là nam nhân chắc có lẽ ai cũng không đành lòng. Nhưng mà, nàng nghĩ tới Linh Mộc, sau đó lại nghĩ tới bản thân, đột nhiên cảm thấy có chút hui quạnh. Bất luận trước đây là Thu Thần Vô Luyến với dung mạo tuyệt sắc yêu kiều, nhưng hiện tại vẫn là A La địa vị thấp kém, bộ dáng xấu xí, ở trong lòng hắn đều chỉ là một nữ nhân không quan trọng. Có lẽ nàng không nên có loại suy nghĩ này, nhưng mà nàng lại không có biện pháp không nghĩ đến, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao lại để ý đến tâm tư của hắn.

Không ngờ rằng một A La dường như lúc nào cũng không màng đến chuyện gì trong lòng lại quan tâm đến cảm xúc của hắn, Tử Tra Hách Đức ngẩn người, tâm tình trong nháy mắt vô cớ tốt lên rất nhiều, “Nhìn ta nói chuyện.” Trên mặt hắn lộ ra ý cười, ngữ khí dịu dàng ra lệnh.

A La lúng túng, sau đó mới từ từ quay đầu lại. Nàng vốn đã quen nhưng tại giây phút này, nàng thậm chí có chút sợ hãi, sợ hắn nhìn thấy gương mặt của mình. Ở trước mặt hắn, nàng lại trở nên tự ti như vậy!

Có lẽ ánh mắt nàng quá mức mỹ lệ, có lẽ thần thái của nàng quá mức thanh tao, hoặc giả là vẻ thanh lạnh như nước của nàng thu hút người, tóm lại, Tử Tra Hách Đức phát hiện dường như không có cách nào nhớ đến sự kinh hãi lần đầu nhìn thấy dung mạo của nàng. Nhìn nàng, hắn giống như nhìn thấy một hồ nước sâu rộng mà thần bí, vô cớ bị hấp dẫn.

“Ta đã gặp qua nữ nhân còn đẹp hơn nàng ta.” Hắn trả lời phán đoán ban đầu của A La, đôi mắt không khỏi tự chủ lướt qua đôi mắt tràn đầy mê hoặc của nàng. “Nữ nhân Băng thành Thu

Thần Vô Luyến, vẻ đẹp của nàng...” Nói đến đây hắn đột nhiên dừng lại, dường như đang tìm từ hình dung thích hợp.

A La cứng đờ, cơ hồ muốn ngừng thở. Nàng không nghĩ tới hắn vẫn còn nhớ, càng không ngờ chỉ một lần đó nàng vẫn lọt vào mắt hắn.

“Ngoại trừ dung mạo, bất quá cũng chỉ là một nữ nhân tồi tệ mà thôi!” Không nghĩ tới Tử Tra Hách Đức lại đổi giọng, lời nói phê bình thốt ra.

A La sững sốt, sau đó cảm thấy dở khóc dở cười, hóa ra bất luận là một năm trước hay là bây giờ, thái độ của hắn với nàng đều vẫn không đổi.

“Có lẽ... các nàng cũng mệt mỏi với dung mạo của mình không chừng.” Nàng thử giải thích cho nữ tử xinh đẹp, dung mạo là thừa hưởng của phụ mẫu, không lẽ vì vậy mà các nàng phải chịu đựng thành kiến hay sao?

Tử Tra Hách Đức nhìn biểu tình chân thật của nàng, nở nụ cười, “Cũng không chắc,” hắn nói, “Cơ hồ tất cả nữ tử đều xem dung mạo mỹ lệ là tài sản trân quý nhất, sao có thể nói là chịu đựng mệt mỏi chứ?”

“Trân quý nhất.” A La cảm thấy mờ mịt, cái trân quý nhất đối với nữ tử rốt cuộc là cái gì? Cả một năm nay nàng vẫn luôn tự hỏi mình câu hỏi này.

Là sự mỹ lệ? Là tôn nghiêm? Là sự trong trắng? Là tâm? Hay là tự do?

Bất luận là cái nào nàng tựa hồ đều không có, cái duy nhất nàng có được chính là chiếm giữ sinh mệnh của thân thể tàn tạ này. Đây là thứ mà tất cả các sinh vật còn sống đều có, khi mất đi cái quan trọng nhất của cuộc đời, còn tác dụng gì nữa?

Sự trở về của Đặc Lan Đồ giống như một cơn bão nổi lên ở bộ tộc Mạc Hách, phá tan sự yên tĩnh bên ngoài hầu như không còn gì. Tất cả mọi người đều biết rõ tình cảm ái mộ của Đặc Lan Đồ đối với Thanh Lệ Na, tất cả mọi người đều cho rằng Thanh Lệ Na là nữ nhân của Tử Tra Hách Đức, vì vậy việc tranh giành quyền vị của hai huynh đệ lại có thêm việc tranh giành nữ nhân.

Không có ai muốn giải thích chuyện này, Đặc Lan Đồ bị tình ái làm cho mù mịt đầu óc, không nghĩ đến việc giải thích. Tử Tra Hách Đức lại chưa từng muốn giải thích, người hiểu

hắn thì không cần lời giải thích của hắn, người không hiểu thì có giải thích cũng vô dụng. Nếu như làm bất kỳ việc gì cũng phải giải thích lý do, như vậy không phải mệt chết sao.

“Ta muốn mang ách nô đi.” Lúc Đặc Lan Đồ đang nói thao thao, Thanh Lệ Na không đòi co phiến hà, biết rõ rằng bản thân trong một thời gian ngắn không thể nào nắm được trái tim Tử Tra Hách Đức, vì thế quyết định tạm thời rời khỏi lều lớn của Tử Tra Hách Đức chuyển đến ở một lều riêng. Nhưng trước khi đi đây là yêu cầu của nàng.

A La chân động, không tự chủ được nhìn về phía Tử Tra Hách Đức. Ngay cả chính nàng cũng không hiểu, trong lòng đột nhiên dâng lên sự luyến tiếc vô cớ.

“Nàng ta vốn là của nàng...” Đặc Lan Đồ không chút do dự đáp lại. Ở trong lòng hắn, chỉ cần Thanh Lệ Na đồng ý rời khỏi lều của đại ca, cho dù nàng muốn hái sao trên trời, hắn cũng sẽ tìm mọi cách lấy cho nàng, huống hồ chỉ là một nữ nô hèn mọn vẫn luôn hầu hạ nàng.

“Không được.” Không đợi Đặc Lan Đồ nói hết, Tử Tra Hách Đức lạnh lùng ngắt lời hắn. “A La là nữ nô của ta, không được phép của ta không ai có thể mang nàng đi.” Không nhìn A La, Tử Tra Hách Đức nói không chút khách khí hay thương lượng gì. Ngay giờ phút này, hắn sẽ không tùy ý để Thanh Lệ Na gọi A La là ách nô nữa. Đồng thời cũng biểu lộ quyết tâm của hắn, mặc kệ là A La có đồng ý hay không hắn cũng không để nàng đi.

“Đại ca?” Đặc Lan Đồ có chút khó hiểu, không hiểu một đại ca trước giờ không cần nô lệ vì sao đột nhiên lại đi tranh một nữ nô với nữ nhân khác.

A La nghe vậy thì nhẹ nhõm thở ra một hơi, một chút xúc động nổi lên hốc mắt, nàng chậm rãi cúi đầu.

Ý cười trên mặt Thanh Lệ Na hiện lên, nàng không ngờ Tử Tra Hách Đức lại thật sự muốn tranh A La với nàng. “Ách nô ban đầu là Mạc Hách đại nhân giữ lại để hầu hạ bốn tiểu thư, đại nhân chẳng lẽ đã quên rồi?”

Tử Tra Hách Đức khẽ cười, liếc mắt nhìn A La đang cúi thấp đầu đợi người khác quyết định vận mệnh của mình, một tia thương xót nổi lên trong lòng. “Ban đầu nàng là khách của ta, bây giờ nàng đã là khách của Đặc Lan Đồ, để nữ nô của hắn hầu hạ nàng đi.” Hắn thật sự có chút qua cầu rút ván, nhưng hắn không cho rằng Thanh Lệ Na có bất kỳ tư cách gì mang A La từ bên cạnh hắn đi. A La là của hắn.

Lời nói không chút khách khí của hắn khiến cho Thanh Lệ Na có chút không nén giận được. Đặc Lan Đồ ngược lại ngạc nhiên với thái độ của Tử Tra Hách Đức, lại không có cách nào truy cứu, chỉ có thể khẩn trương hòa giải, “Đúng rồi, tiểu thư bây giờ là khách của Đặc Lan Đồ ta, đương nhiên là sẽ do nữ nô của ta hầu hạ nàng. Nàng không cần lo lắng, nữ nô của ta không hề thua kém so với nữ nô của đại ca.”

Thanh Lệ Na không hề vì lời nói của hắn mà thấy thoải mái hơn chút nào, đôi mi thanh tú nhíu lại, biểu hiện tâm tình nàng đang vô cùng không tốt.

“Người lại vì một nữ nô không quan trọng gì mà mạo phạm ta?” Nàng lạnh lùng chất vấn, khẩu khí tràn đầy mỉa mai, “Mạc Hách đại nhân, tương truyền nói ngài là người lý trí, biết phân rõ thiệt hơn, bây giờ xem ra lời đồn không đúng rồi.” Lời nàng nói cũng không phải không có đạo lý, bởi vì bỏ qua sự mỹ lệ có một không hai trên thảo nguyên của nàng, nàng lại còn là một trong tam đại quân sư đứng đầu chiến sự của tộc Kỳ Kha, đắc tội với nàng, không nghi ngờ gì chính là trở mặt với cả bộ tộc Kỳ Kha. Điều này vô cùng bất lợi cho một bộ tộc đang trên đường phát triển mạnh mẽ.

Đặc Lan Đồ nhìn thấy hai người ầm ĩ cứng ngắc có chút khó xử. Một người là đại ca hắn tôn trọng nhất, một người là nữ nhân hắn yêu nhất, hắn giúp ai cũng không được.

Tử Tra Hách Đức không chút để ý đến sự tức giận của Thanh Lệ Na, khéo môi nở nụ cười nhẹ nói: “Không nhọc tiểu thư lo lắng. Đặc Lan Đồ, lại còn không đưa khách quý của đệ đi tham quan lều đệ tỉ mỉ bài trí cho nàng.”

Đặc Lan Đồ được điểm tỉnh, khẩn trương nói: “Đúng, đúng, chỗ kia cũng cách một khoảng, tiểu thư Lệ Na, chúng ta đi thôi. Đến đó nàng xem còn cần gì nữa, ta sẽ cho người lập tức chuẩn bị.” Hắn thật sự không hiểu đại ca vì sao lại vì một nữ nô xấu xí chọc giận Thanh Lệ Na xinh đẹp, nhưng hắn vẫn luôn tôn trọng quyết định của đại ca, hướng hồ đại ca lại cho hắn một cơ hội tốt đẹp để tiếp cận người thương như vậy, hắn còn gì để nói nữa.

Thanh Lệ Na không nhiều lời nữa, môi hồng nhếch lên, lạnh lùng hừ nhẹ, xoay người rời khỏi lều lớn của Tử Tra Hách Đức. Đặc Lan Đồ mang ý xin lỗi nhìn huynh trưởng, sau đó vội vàng đuổi theo.

A La này giờ vẫn không hề phát ra tiếng nào chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng cho rằng không có ai sẽ giống như bà giữ nàng lại. Nàng thậm chí không biết Tử Tra Hách Đức vì sao lại vì nàng mà trở mặt với Thanh Lệ Na. Trên người nàng đã sớm không còn gì để người ham muốn

nữa, nhưng nam nhân này lại một mực bảo hộ nàng, có lẽ không phải hữu ý, nhưng đã đủ khiến nàng sinh lòng cảm kích. Khi ánh mắt tán thưởng và kinh ngạc không còn nữa, sự bảo vệ như vậy khiến người khó lòng xem nhẹ.

Tử Tra Hách Đức bị ánh mắt trong vắt hiện rõ cảm xúc của nàng làm tim đập nhanh, không khỏi nhe răng cười, thần sắc giữa lúc đó lại mang theo sự ngại ngùng hiếm thấy. Vội ho một tiếng, lần đầu tiên hấn giải thích hành động của mình.

“Nàng rất biết pha trà...” Hấn hàm hồ nói, sau đó phát hiện lý do này đến cả bản thân hấn cũng không thấy thuyết phục, vì thế đột nhiên im lặng, có chút không tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Không muốn hấn khó xử, A La khéo hiểu lòng người ừ một tiếng, sau đó xoay người lấy ấm nước vén cửa lều đi ra ngoài. Nếu như hấn thích uống trà nàng pha, vậy sau này lúc nàng pha trà cho hấn sẽ càng chú tâm hơn vậy.

Nhìn cửa lều vẫn còn lay động, Tử Tra Hách Đức bần thần một hồi, đột nhiên nở nụ cười. Hấn biết A La không trách hấn giữ nàng lại, mà quan trọng hơn là, sau này hấn có thể thường xuyên ngắm nhìn cảnh nàng chuyên tâm pha trà cho hấn. Hấn biết đây là một sở thích quái lạ, nhưng hấn không quan tâm.

CHƯƠNG 5: QUAN TÂM

Tập tục của người Địa Nhĩ Đồ có chút kỳ quái, quan hệ nam nữ trước khi kết hôn tùy tiện đến mức khiến người ta không nói nên lời. Mặc kệ là nam hay nữ đều có thể đồng thời có một hoặc vài tình nhân, chỉ cần đôi bên đều đồng ý thì không ai có thể quản. Nhưng sau cùng chỉ có thể cùng một người kết thành phu thê, hơn nữa sau khi kết hôn tuyệt không được phép xảy ra chuyện không chung thủy, nếu không sẽ bị tộc quy nghiêm trị. Bởi vậy nếu như đến chết vẫn không tìm được người thích hợp, căn bản không có nhiều người đồng ý với quy định của bộ tộc rằng 30 tuổi là kỳ hạn sau cùng để thành thân.

Trong chuyện tình cảm nam nữ Tử Tra Hách Đức cũng được xem là rất khác chế rồi. Với thân phận cùng địa vị và mị lực vốn có của hắn, lại chỉ có một tình nhân là Linh Mộc, điều này đối với người Địa Nhĩ Đồ có cùng điều kiện khác mà nói căn bản không thể làm được. Nếu như không có gì bất ngờ, e là Linh Mộc chính là thê tử được chọn duy nhất của hắn.

Sự xuất hiện của Thanh Lệ Na từng khiến tộc nhân nảy sinh phỏng đoán, nhưng rất nhanh sau đó khi Đặc Lan Đồ quay về lại biến thành hư không. Tử Tra Hách Đức và Linh Mộc là một đôi môn đăng hộ đối nhất trong tộc.

A La vốn không quan tâm đến những chuyện này, nhưng nàng vẫn đang ở trong lều lớn của Tử Tra Hách Đức, nghĩ không muốn biết cũng không có khả năng. Chỉ là Linh Mộc lại không giống những nữ nhân khác lúc nào cũng quần quít bên cạnh tình nhân, nàng giống Tử Tra Hách Đức biết khống chế lý trí bản thân, chỉ thỉnh thoảng sẽ chủ động tìm đến Tử Tra Hách Đức cùng nhau cưỡi ngựa săn bắn. Linh Mộc cũng dành sự tôn trọng tương xứng đối với A La, không có chút xem thường.

A La chưa từng nghĩ tới tại nơi Tử Tra Hách Đức từng làm nàng e ngại lại khiến nàng có được sự bình yên và an ổn nàng luôn mong muốn, chỉ là những ngày tháng như vậy lại khiến nàng mơ hồ bất an. Không thể giải thích vì sao, nàng vẫn luôn cảm thấy may mắn không dễ dàng đến với nàng như vậy. Nàng đã trải nghiệm quá nhiều, vì thế không muốn tin vận mệnh sẽ đối xử tử tế với nàng.

“Cùng đi cưỡi ngựa đi.” Linh Mộc đi lại gần, trên người mặc trang phục màu xanh da trời cộng thêm áo ngoài cộc tay bằng da bạch hổ, thắt lưng đeo dao, đôi chân dài dưới chiếc quần dài làm bằng da cùng đôi giày cao phụ trợ lộ ra vẻ cân xứng mà rắn chắc. Mái tóc dài của nàng

tết thành một bím tóc vừa dài vừa to buông xuống trước ngực, làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp mà lại hoạt bát thiện cảm.

Lời mời của nàng là nói với A La, từ đôi mắt nhiệt tình mà thân thiện của nàng có thể thấy được sự thành tâm của nàng.

Sau khi A La có chút kinh ngạc thì lại vừa lo vừa mừng mà thất thố, rũ mắt xuống, nàng không dám đối diện với đôi mắt tràn đầy sức sống nhiệt huyết của Linh Mộc. “Ta.. không có ngựa...” Lời nói cự tuyệt dịu dàng thốt ra từ miệng nàng, mà nguyên nhân căn bản nhất là, nàng không cho rằng lúc hai người họ đi hẹn hò lại thích nàng ở bên cạnh làm kỳ đà cản mũi.

Ai ngờ Linh Mộc lại không hiểu, ngược lại có chút trách cứ nhìn Tử Tra Hách Đức đang lấy bao đựng tên, “Mạc Hách, nô lệ của chàng sao lại không có ngựa?” Do thủ lĩnh bộ tộc sinh ra, nô lệ của hắn có quyền được trang bị ngựa.

Tử Tra Hách Đức quay người lại nhìn thấy A La cúi đầu khép mi, vừa treo bao đựng tên lên, vừa cười nói: “Trong đám ngựa của ta tùy ý chọn một con là được. Vấn đề là A La không có y phục thích hợp, mặc đồ rộng như vậy chỉ sợ muốn giục ngựa phi nhanh cũng không phải cách hay.”

A La nghe vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, biết là mình không thích hợp đi.

“Nàng tuy gầy nhưng dáng dấp cũng không khác ta lắm, áo ngắn của ta chắc nàng có thể mặc.” Linh Mộc bất ngờ khẳng định, nói xong cũng không chờ A La có chút phản ứng gì, xoay người ra khỏi lều trưởng, quay về lều của mình đi lấy y phục thích hợp.

A La kinh ngạc ngẩng đầu lên vừa vận nhìn thấy bộ dạng tươi cười có chút hứng thú của Tử Tra Hách Đức.

“Nữ nhân Địa Nhĩ Đồ nhất định phải biết cưỡi ngựa và săn thú.” Hắn nói, hiển nhiên không chấp việc bé xé to của Linh Mộc.

“Nhưng ta không phải...” A La cố gắng biện giải cho bản thân. Nàng không thích cưỡi ngựa, cũng không thích cảnh săn thú đầy máu tanh.

“Nàng thuộc về ta, cũng xem như nửa người Địa Nhĩ Đồ.” Tử Tra Hách Đức cũng không để cho nàng nói hết. Nghe thấy câu phủ nhận của nàng, hắn cảm thấy vô có không vui, thậm chí có chút hờn giận.

Thuộc về hấn? A La giật mình. Không rõ lời nói như vậy đối với hấn mà nói có hàm ý thế nào, nhưng mà nàng, trong lòng có chút hoảng hốt cùng với niềm hân hoan khó tả. Thuộc về hấn, đúng vậy, nàng rất nguyện ý thuộc về hấn, nhưng không phải là nữ nhân có dính líu tình cảm với hấn, mà là một nô lệ nhỏ bé. Bởi vì hấn của hiện tại sẽ không bắt nạt nàng, bởi vì cho dù là làm một nô lệ cũng sẽ có được sự bảo hộ và tôn trọng của hấn. Nếu như hấn thật sự nghĩ như vậy, có lẽ nàng rất nhanh có thể đạt được bình an mà bản thân tha thiết mong ước.

Linh Mộc đi rất nhanh, không lâu sau đã cầm hai bộ áo ngắn quay trở về.

“Tạm mặc trước đi, qua vài ngày nữa sẽ cho người đo lại rồi chỉnh sửa.” Nàng nói, lại giục A La nhanh chóng thay đồ, sau đó chọn ngựa.

A La cũng không còn do dự, sau khi nói cảm ơn thì tiếp nhận y phục, tùy ý cầm lấy một bộ đi thay. Linh Mộc nghĩ rất chu đáo, vẫn chuẩn bị thêm cho nàng hai tấm khăn che mặt cùng màu với y phục.

Cởi ra trường bào rộng cũ nát, A La khiến người trước mặt sáng cả mắt: cổ áo rộng vạt nghiêng màu xanh tím cùng tay áo ngắn hẹp, vạt áo chỉ đến đầu gối hai bên cạnh xẻ tà, đai lưng phía trên eo thêu màu xanh ngọc tương đồng, cùng với quần dài cùng màu với thắt lưng, phía dưới được túm lại nhét trong đôi giày da dê nhỏ. Mái tóc dài phía sau của nàng được tết lại thành một búi tóc thấp, trên mặt được che bằng một tấm mạng màu xanh tím. Bộ y phục này mặc trên người nàng có hơi rộng một chút nhưng hiển nhiên vẫn để lộ dáng người thướt tha không muốn người khác nhìn thấy của nàng.

Linh Mộc hiển nhiên không ngờ tới lại có tương phản lớn như vậy, nhìn thấy A La từ mảnh đất trống đến trước mặt bọn họ lại kinh ngạc không nói nên lời.

Tử Tra Hách Đức ban đầu ngăn người, sau đó có vẻ suy nghĩ sâu xa. Ở chung cũng hơn tháng, mặc dù cũng đã nhìn thấy thân thể A La, nhưng hấn trước giờ cũng chưa có chấn động giống như bây giờ. A La sau khi thay y phục khiến hấn nhớ đến một người, một nữ nhân mà hấn tựa hồ sắp quên mất – là sủng phi của quốc vương nước Ma Lan, cũng chính là nữ nhân Băng thành, Thu Thần Vô Luyến. Chỉ là một người mỹ mạo khuynh nước khuynh thành, một người lại xấu xí đến dọa người, chắc là không có liên quan... nhưng nếu như trên mặt A La không có những vết sẹo này.....

“Thế nào, không ngờ nô lệ của mình lại xinh đẹp đến như vậy?” Linh Mộc phục hồi lại tinh thần trước, đẩy vai Tử Tra Hách Đức cười trêu nói.

A La then thùng cúi đầu xuống, biết là tình huống trước mắt là cái mà bản thân không muốn thấy nhất. Nàng không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, vĩnh viễn không muốn nữa. Mà sự giáo dục nhận được từ nhỏ đã trở thành một phần cơ thể nàng, khiến người khác mà thay đổi, hơn nữa ngoài dung mạo của nàng ra, những thứ gây chú ý người khác nhất của nàng chính là nét đặc trưng riêng, căn bản không thể che giấu được.

Tử Tra Hách Đức nghe cười, cũng không vì bản thân mà giải thích gì, giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì, dẫn đầu đi ra lều lớn.

“Đi chọn một con ngựa.”

Giọng nói hùng hậu của hắn từ bên ngoài truyền vào, giống như ánh mặt trời chiếu vào khi vén lều lên.

Trời không mây, cực kỳ xanh.

A La biết thời tiết đẹp như vậy sẽ không kéo dài bao lâu, mùa đông trên đại thảo nguyên có khả năng sau một trận mưa phùn sẽ kéo đến.

Nàng trước giờ không quen cưỡi ngựa, chỉ chạy nhanh một đoạn đã phải thở hổn hển, bị hai người bọn họ bỏ xa. Nàng ngược lại vui vẻ thoải mái, không cần phải thấy hình ảnh thê lương của con thú lúc bị mũi tên nhọn bắn trúng. Trái tim nàng rất yếu đuối --- đã từng vô cùng yếu đuối, nếu như vẫn còn là Luyến Nhi của Băng thành, nhất định sẽ không cho bọn họ vì tìm thấy vui thú mà đi giết hại sinh linh khác. Nhưng, nàng không phải Luyến Nhi, nàng là A La, là một nữ nhân hiểu rõ dục vọng và sự lạnh lùng của con người, là nữ nhân ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được.

Tựa hồ như cũng lay động tâm tư lười biếng của chủ nhân, con ngựa từ từ dừng lại. A La nhìn về phía xa thấy hai người kia đã thành một chấm đen nhỏ, do dự một hồi mới trượt xuống ngựa.

Một màu xanh tím đột ngột rơi vào tầm mắt nàng, nàng khẽ ngán người rồi sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống.

Đó là một đóa Ngọc Hỏa Diễm hiếm thấy ở chốn bình nguyên trống không, đang nở rộ run rẩy trong gió xào xạc.

Nhìn nó, trái tim lâu ngày chưa từng dao động của A La nổi sóng lăn tăn, giống như được gió xuân thổi qua. Ngón tay thon dài của nàng bắt giắc xoa lên cánh hoa mịn màng.

Tại phía Bắc Trường Thành lạnh khủng khiếp thế này làm sao có thể sinh ra loài hoa mềm mại như vậy? Cũng không phải tới mùa nó nở rộ, nó sao chịu đựng được gió lạnh thổi tới?

Về đau xót không chút lý do lặng lẽ dâng lên trong lòng nàng, nàng vô cớ cảm thấy chua xót cho đoá hoa. Nàng cứ như vậy ngẩn ngơ rơi lệ.

Nàng rất nhớ nhà, rất nhớ Tiểu Băng Quân. Tiểu Băng Quân ở nơi khiến người ta lạnh giá kia có còn thích cười như trước? Bây giờ không còn có mình cùng nàng tâm sự, nàng có cô đơn hay không? Vườn lê không có chủ nhân, còn có người thật sự chăm sóc chúng hay không? Những gốc lê đỏ, những gốc lê đỏ... không có người nói chuyện cùng chúng nó, chúng nó nhất định sẽ rất cô đơn.

Có lẽ kiếp này nàng không thể quay về nữa rồi...

Thấy nàng không theo kịp, Tử Tra Hách Đức quay ngược trở lại tìm nàng. Từ xa nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy của nàng đang ngồi xổm bên cạnh ngựa, mày rậm hẩn hơi nhíu lại.

Nàng không nên mảnh mai như vậy! Hẩn có chút không vui nghĩ, mà sau đó nháy xuống ngựa, lặng lẽ tiến đến gần bóng dáng đó. Hẩn muốn biết cái gì hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Đến phía sau nàng lại ngoài ý muốn phát hiện nàng đang thì thảo nói gì đó, hẩn không khỏi tập trung lắng nghe.

“Sao ngươi lại có thể nở rộ không kiêng dè như vậy? Ngươi không sợ sẽ gây chú ý cho người khác sao...?” Giọng nói dịu dàng như mộng, tựa hồ chỉ chút sơ sẩy sẽ bị gió cuốn đi mất. “...Chẳng lẽ ngươi không biết quá mức mỹ lệ sẽ không được dung thứ trên đời này sao?”

Ngữ khí của nàng cực kỳ bình thản, lại khó nén sự thê lương và đau buồn khi nhìn đời. Tử Tra Hách Đức nhìn thấy được ngón tay nhỏ nhắn trắng ngọc của nàng cùng đoá hoa tím xanh tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp. Nhắm mắt lại, hẩn vẫn không cách nào quên được giọng nói của nàng cùng đôi tay có sức ảnh hưởng tới chính mình.

Mờ mắt ra, ánh mắt hẩn trở nên nóng bỏng mà cấp thiết. “A La...” Hẩn gọi, vốn muốn mượn chuyện này để xóa bỏ đi cảm giác như mộng không chân thật kia, lại đang nghe thấy chính giọng nói không biết từ khi nào lại trở nên trầm khàn của mình triệt để vỡ vụn, có lẽ hẩn không nên xem nhẹ cảm giác của bản thân.....

Thân thể A La cứng đờ, không nghĩ tới Tử Tra Hách Đức sẽ quay lại, càng không biết hắn đến đây từ lúc nào, hơn nữa hết thầy bản thân vừa làm lúc này....

Giơ tay lên lặng lẽ lau đi nước mắt vương trên mi, nàng chậm rãi đứng lên, xoay người. “Mạc Hách đại nhân...” Nàng đáp lời, không biết nên giải thích như thế nào, chỉ trầm mặc không nói.

Về mặt Tử Tra Hách Đức cực kỳ nghiêm túc, hai mắt không chớp gắt gao chiếm lấy đôi mắt nâu lộ ra ngoài chiếc mạng che mặt kia. Sau khi được nước mắt gột rửa tựa hồ như hòa tan đi sự lạnh lẽo cùng tâm tình vững vàng của hắn, chỉ còn lại sự trong sáng ôn thuận như nai tơ lúc mới gặp lần đầu kia.

Sau đó, hắn thấy đôi mắt mỹ lệ kia lộ ra vẻ kinh hoàng, ngẩn ra bỗng phát hiện trên tay mình chẳng biết từ lúc nào đã giữ lấy tấm mạng che mặt mỏng của nàng.

“Mạc Hách...” A La không biết làm sao, muốn tránh đi đụng chạm bất thành linh của hắn lại phát hiện bản thân lại khần trương cứng ngắc đến không nhúc nhích nổi, chỉ ra tiếng nhắc nhở. Nhưng giọng nói run rẩy của nàng đột nhiên ngừng lại khi ngón tay thô ráp của hắn đang xoa lên làn môi mềm của nàng dưới lớp mạng che mặt.

“Làm nữ nhân của ta.” Khẩu khí của Tử Tra Hách Đức không phải là cầu xin mà là tuyên bố. Nói xong câu đó hắn đột nhiên cảm thấy sự thoải mái trước giờ không có. Trong lúc giật mình hắn hiểu được, những ngày qua cảm xúc của hắn thất thường chính là như vậy. Hắn muốn nữ nhân trước mắt này!

Nghe được lời của hắn, một nỗi sợ hãi quen thuộc lâu ngày dâng lên từ đáy lòng A La, sắc mặt nàng trở nên trắng xanh, đã từng có người nói như vậy với nàng mà không chỉ là một người. Nhưng mà quyền thuộc về ai của nàng là dùng sinh mạng đổi lấy, không ai có thể chân chính có được nàng cả đời cả kiếp.

“Nàng đang sợ hãi?” Cảm giác dưới tay mình run run, Tử Tra Hách Đức kinh ngạc. Trong ấn tượng của hắn từ trước đến nay, nữ nhân vây quanh hắn đều khát khao hắn nói những lời này, cho dù là Linh Mộc kiều ngạo tự tin cũng không ngoại lệ. Hắn làm sao cũng không thể tưởng tượng ra được những lời lại làm người ta sợ hãi.

“Đại nhân, A La từng là nữ nhân Ba Đồ.” Tay hắn rời khỏi môi nàng, A La mới thoáng tỉnh táo lại, sự ôn thuận trong đôi mắt thu lại, thay vào đó là sự phòng bị xa cách. Nàng muốn dùng

quá khứ của mình để khiến hắn mất đi suy nghĩ xúc động nhất thời, không hi vọng hắn bị cuốn vào vận mệnh xấu của mình.

Tử Tra Hách Đức ngưng trọng, vẻ mặt lạnh lùng, “Vậy thì sao?” Làm sao hắn lại không biết, chỉ là không thích nàng nhắc đến mà thôi. Hắn sẽ không xem thường nữ nhân Ba Đồ, nếu không ban đầu sẽ không đồng ý nàng và Thanh Lệ Na cùng vào ở trong lều của hắn, lại càng sẽ không lưu lại nàng lúc Thanh Lệ Na rời đi. Hắn là một người biết chính mình đang làm gì.

“Nô tỳ không xứng hầu hạ đại nhân.” Trong nháy mắt, A La thu lại vẻ lãnh đạm trên người mình, trở nên khúm núm. Nàng thà rằng hắn xem thường nàng, cũng không muốn thay đổi mối quan hệ của hai người.

Miệng Tử Tra Hách Đức bất giác nhếch lên, cảm giác bị A La vội vàng từ chối khiến mình bị chọc giận. Không nhiều lời nữa, hắn vươn tay ra bắt ngờ ôm lấy eo A La quăng lên lưng ngựa, chính mình cũng theo sau nhảy lên. Cũng không hề dùng lực một chút nào, con ngựa đen bên dưới đã phóng như bay, con ngựa của A La rất linh thông cũng đã chạy theo phía sau bọn họ.

A La không chút phòng bị, cả kinh đến mặt mày thất sắc, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra nam nhân phía sau đang tức giận, chỉ vì cánh tay cứng rắn kia đang giữ chặt lấy eo nàng tới mức căng nghẽn, tựa hồ khiến nàng không thở nổi. Nàng biết điều không dám lên tiếng nữa, chọc giận người khác không phải là điều nàng nên làm.

Ngựa phi như bay, rừng cây thưa thớt cùng trảng cỏ dài xanh biếc như sóng lướt qua nhanh trước mắt. Con ngựa hoang cùng linh dương đang nhàn nhã gặm cỏ trên cánh đồng bát ngát, đối với người và ngựa chạy phẳng phẳng qua bên người chỉ hiểu kỳ nhìn kỹ mà không có chút e sợ.

Mãi vẫn không thấy Linh Mộc.

Phía trước xuất hiện rừng cây rậm rạp, xanh muốt trải dài tới nơi xa.

“Yu....” Tử Tra Hách Đức ghì chặt ngựa, nhíu mày nhìn xung quanh. Hắn cùng Linh Mộc ước định gặp nhau ở chỗ này, sao lại không thấy bóng dáng nàng đâu?

“Đại nhân, nhờ người....” Cảm nhận được sự tức giận của hắn tựa hồ đã tiêu tan, A La muốn nhân cơ hội để hắn buông nàng ra.

“Im miệng!” Tử Tra Hách Đức không đợi nàng nói xong, lạnh giọng cắt ngang. Hắn trước giờ không làm khó người khác, nhưng đối với A La hắn lại không cách nào bình tĩnh mà đối đãi. Nàng là một nữ nô, là một nữ nhân Ba Đồ, là một nữ tử dung mạo bị phá hủy, bất luận ở điểm nào cũng đều đủ cho hắn tránh xa. Nhưng mà, nữ tử như vậy lại vô số lần ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, cũng là nữ tử như vậy lúc nào cũng hữu ý vô ý truyền đến thông điệp cự tuyệt cho hắn. “Nữ nhân ngốc!” Hắn thì thầm mắng một câu vì A La không biết thức thời. Nhưng chính đáy lòng hắn lại biết, nếu như nàng thật sự giống như những nữ nhân khác thời thời khắc khắc đều muốn tiếp cận hắn, hắn chưa chắc đã quan tâm nàng.

Cơn tức giận bất thành linh của hắn làm trong lòng A La mơ hồ bất an, không khỏi trầm mặc. Cảm nhận được lồng ngực dày rộng ấm áp phía sau mình nhấp nhô theo hơi thở, nàng không được tự nhiên khẽ cắn môi dưới, cơ thể trở nên cứng ngắc. May là Tử Tra Hách Đức chỉ ôm lấy nàng, cũng không hề làm bất kỳ hành động không đúng gì, điều này khiến nàng dễ chịu đôi chút.

Không ai nói gì nữa.

Gió nhẹ, trời xanh, hoa cỏ xanh mướt, rừng rậm, hai người một ngựa đứng dưới vùng trời xanh biếc rộng lớn lại trở nên nhỏ bé như thế, lại an ổn yên bình như thế.

Thật lâu sau.

“Xuống ngựa!” Tử Tra Hách Đức khẽ quát một tiếng, sau đó bé A La nhảy xuống lưng ngựa. “Chúng ta ở chỗ này đợi Linh Mộc.” Buông A La ra, hắn nói. Hắn đã mất hứng thú đi săn thú. Về phần Linh Mộc hắn không chút lo lắng, hắn biết rất rõ, trong lãnh địa của bộ tộc Mạc Hách, không có ai to gan hay có bản lĩnh dám trêu chọc Linh Mộc.

Thảm cỏ dưới chân dập dềnh trong gió, mặt trời đã không còn giống như một tháng trước, nóng rất thiêu đốt người. Bởi vì đi xa khỏi bộ lạc, nơi này không người chặn thả, trong không khí không có mùi khai của trâu bò, có vẻ tươi mát mà tinh thuần.

Tử Tra Hách Đức hiên ngang mà đứng, hai mắt tràn đầy trí tuệ dừng ở thảo nguyên rộng lớn bát ngát, trong đôi mắt ẩn hiện tình cảm cháy rực nồng đậm. Đến nơi này đã hơn mười năm, hắn vẫn như cũ say đắm nơi này, không có lúc nào không cảm kích ơn trời đã ban, cho người Địa Nhĩ Đồ bọn họ có được mảnh đất này.

A La đứng sau lưng hắn, ánh mắt không tự chủ được rơi vào bờ vai rộng lớn rắn chắc tựa hồ có thể gánh vác mọi thứ của hắn, trong lòng có chút mờ mịt. Nàng chưa bao giờ nghĩ, sẽ có một ngày nàng lại khát khao dựa vào bóng lưng một nam nhân.

Đột nhiên trong lúc đó nàng cảm thấy rất mệt mỏi.

“Trước năm 16 ta vẫn luôn ở đại mạc phương Bắc cần cỗi. Nơi đó ngoài cát chỉ có cát.” Từ Tra Hách Đức thân nhiên nói, không hề quay đầu, nhưng A La biết hắn đang nói chuyện với nàng, không khỏi chuyên chú lắng nghe.

“Ở nơi đó, nước là tài sản trân quý mà xa xỉ. Vì tranh giành nguồn nước, các tộc phải tàn sát lẫn nhau...” Nhìn phương xa, chân mây Từ Tra Hách Đức không khỏi nhíu lại. Hiển nhiên những hồi ức này hắn không làm người ta thấy thoải mái. “Vì tài nguyên khan hiếm nên cho dù là bộ tộc cường đại hung hãn nhất thì người dân của nó cũng phải sống trong sự nghèo khó.”

Nghe đến đó, A La nhin không được tiến lên phía trước, khẽ đến gần hắn một chút. Có lẽ lúc nhỏ nàng với hắn đều mong muốn hạnh phúc.

“Mỗi ngày đều phải đấu tranh bên bờ sinh tử, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến người Địa Nhĩ Đồ chúng ta dũng mãnh vô cùng.” Nói tới đây, Từ Tra Hách Đức ngừng lại, hắn nghĩ đến Linh Mộc, nghĩ đến Thanh Lệ Na. Đây là hai nữ tử có năng lực thích ứng nhất đối với thảo nguyên đại mạc, bất luận là dung mạo hay tài năng và kiến thức sẵn có của bản thân đều gấp ngàn lần vạn lần A La. Nếu như với sở thích trước giờ của hắn, trước mặt hai nữ tử này, A La yếu đuối có lẽ không lọt được vào mắt hắn. Hắn trước giờ không coi trọng người ngay cả bản thân mình cũng bảo vệ không được. “Nhu nhược đối với chúng ta mà nói, chỉ có nghĩa là bị cướp đi quyền được hưởng thụ sinh mệnh của mình mình.”

Hắn quay đầu nhìn về phía A La, biểu tình cực kỳ nhu hòa.

“Lúc đó, chúng ta chưa từng nghĩ tới có thể sống trên một vùng đất bao la màu mỡ như thảo nguyên dưới chân này. Nhưng mà...” Hắn dừng một chút, đưa tay tháo xuống mạng che mặt của A La, yên lặng nhìn mặt nàng, mắt của nàng. “Nàng hắn là nữ nhân mỹ lệ.” Hắn đột nhiên chuyển đề tài khiến A La kinh ngạc trong nháy mắt.

“Nàng làm cho ta nhớ tới một người.” Hắn nói. Không đề ý tới sự kháng cự của A La, ôm nàng vào trong lòng, mặc dù vẫn là ép buộc nhưng lực khống chế của hắn lúc này khá ôn hòa mà lại làm người ta khó mà thoát được.

Đặt cảm của mình trên đỉnh đầu A La, cảm giác được thân thể nhỏ mảnh mềm mại đang run rẩy trong lòng mình, hắn phát hiện chính mình lại cực kỳ thích cảm giác này, cực kỳ thích cảm giác che chở nàng dưới đôi cánh của mình.

A La chỉ thử giẫy giụa một lát sau đó liền không nhúc nhích nữa, sớm biết là vô ích rồi. Mặc dù không phản cảm với cái ôm của hắn, nhưng với sự cường ngạnh của nam nhân nàng vẫn cảm thấy chưa thích ứng được. Có lẽ nàng càng nguyện ý ở phía sau nhìn hắn. Sau đó, nàng nghe được giọng nói hùng hậu của hắn vang lên trên đỉnh đầu.

“Người cả đời này ta tôn trọng nhất chính là tộc vương đương nhiệm của tộc Địa Nhĩ Đồ. Là ông đưa người Địa Nhĩ Đồ chúng ta ra khỏi sa mạc chết chóc đó, vì sự lãnh đạo kiệt xuất của ông chúng ta mới có được vùng đất màu mỡ như mơ ước này.” Hắn chậm rãi nói, trong mũi người được hương thơm như có như không, lại không biết nghĩ đến nơi nào, chỉ là khuôn mặt chìm đắm vào chuyện cũ.

“Nhưng mà...” Không biết nghĩ tới cái gì, giọng nói của hắn liền biến chuyển trở nên nghiêm khắc, thậm chí có chút bất mãn. “Là một nhân vật anh hùng như vậy, vậy mà lại thần hồn điên đảo vì một nữ nhân chưa gặp qua lấy một lần...”

Hắn không nói gì thêm nữa, hiển nhiên tộc vương vẫn có một địa vị rất cao trong lòng của hắn, khiến cho hắn không muốn nói điều không hay sau lưng ông.

Trong lòng A La dâng lên một dự cảm không tốt, chỉ cảm thấy nữ nhân hắn nhắc tới kia là Thu Thần Vô Luyến trước đây. “Sao có thể...” Nàng không tự chủ được lên tiếng lại đúng lúc phát hiện, vội vàng im miệng nhưng đã quá muộn.

Tuy chỉ là ba chữ vô cùng ngắn ngủn nhưng Tử Tra Hách Đức lại nghe thấy rõ, vì nàng có phản ứng với lời mình nói tâm tình liền trở nên thật tốt.

“Chỉ vì một bức họa của một tên nịnh bợ dâng lên...” Hắn chỉ sơ lược nói đại khái một câu, cũng không tính nói tỉ mỉ hơn.

“Nàng làm ta nhớ tới nữ nhân kia.” Hắn nói tiếp. Nhớ tới cuộc gặp gỡ ở vườn lê, nhớ tới nữ nhân mềm mại trầm tĩnh kia. Mấy năm nay hắn chưa từng nghĩ tới người mà chẳng có chút quan trọng gì trong sinh mệnh của hắn, nhưng A La lại vô cớ làm hắn nhớ tới nữ nhân hắn chẳng thèm ngó tới kia. Điều này làm cho hắn sinh ra một cảm giác cực kỳ cổ quái. “Bằng thành Thu Thần Vô Luyến – nàng là nữ nhân của Ma Lan Vương.” Nói đến đây hắn không

khỏi thở dài, đột nhiên phát hiện, chỉ cần đơn độc ở chung với A La, hắn sẽ nhịn không được suy nghĩ tới những chuyện mà trước đây hắn không muốn nghĩ.

Lòng bàn tay A La bắt đầu đổ mồ hôi, một cảm giác mát từ đáy lòng dâng lên, nghe khẩu khí của hắn cực kỳ rõ ràng không phản đối gì Thu Thần Vô Luyến.

Nàng không nên tựa vào hắn quá gần.

“Ngài... buông ta ra đi.” Nàng nhẹ nhàng lại kiên định nói, không dùng xưng hô xa cách, giống như thỉnh cầu, lại càng lạnh nhạt khiến tim người băng giá. Nàng trước giờ không thuộc về bất luận kẻ nào, trước kia không sau này cũng không.

Tử Tra Hách Đức nghe vậy ngẩn ra, hiểu rõ ý tứ của A La. Sự kiêu ngạo bẩm sinh cùng tự tôn không cho phép hắn tiếp tục lấy mạnh hiếp yếu, hắn không phải Đặc Lan Đồ, lại càng không phải tộc vương của bọn hắn là một nam nhân điên cuồng vì một nữ nhân.

Cúi đầu hôn nhẹ lên trán A La, hắn mỉm cười buông nàng ra, không tiếp tục tức giận nữa. Sự không khống chế được ban đầu ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy bất ngờ, khiến hắn cảnh giác hơn, hắn không nên phạm cùng sai lầm vì một nữ nhân như Đặc Lan Đồ. Cũng may những hồi ức đã qua khiến hắn bình tĩnh trở lại.

“Yên tâm, người Địa Nhĩ Đồ sẽ không ép buộc nữ nhân.” Hắn nói, “Một ngày nào đó, ta sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của ta.” Trong giọng nói nhẹ nhàng băng quơ để lộ ra sự tự tin chắc chắn đạt được lại không khiến người khác cảm thấy phản cảm.

A La khẽ kinh ngạc, bởi vì cảm kích nên ánh mắt cũng trở nên nhu hòa ngay chính nàng cũng không phát hiện ra. Ngực Tử Tra Hách Đức rung động, đột nhiên có chút hối hận về lời hắn vừa nói ra khỏi miệng.

“Nàng là một nữ nhân kỳ quái.” Hắn cố gắng ép mình mở to mắt, ánh mắt nhìn xa xa phía chân trời trong xanh, để cho cảnh trí đẹp để lắng đọng lại tâm tình của mình.

A La không trả lời, chỉ cảm thấy khóe mắt chua chát, có chút mờ mịt cúi đầu xuống. Không phải kỳ quái, mà là bất đắc dĩ. Từ thời khắc nàng sinh ra kia đã bị tước đoạt quyền lựa chọn được sống cho chính mình.

“Nam nhân trong thiên hạ đều bạc tình, trên đời này căn bản không có gì quyền luyến đến bạc đầu. Huống chi nữ tử vương tộc Băng thành chúng ta lại lấy sắc hầu người, mà trên đời này cái dễ dàng thay đổi nhất chính là dung nhan của nữ tử. Chúng ta đối mặt đều là nhân vật

có thể hô mưa gọi gió, mỗi người không biết có bao nhiêu nữ tử mỹ lệ đang chờ bọn hán sủng ái. Cho nên con phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên động tình với nam nhân bên cạnh, nếu không sinh mệnh của con sẽ tràn ngập thống khổ.”

Lời mẫu thân nói đột nhiên vang lên bên tai, trái tim A La trong nháy mắt trở nên hiu quạnh.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến phá vỡ sự trầm mặc khiến người nghệt thở, A La cùng Tử Tra Hách Đức đồng thời theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Linh Mộc tư thế oai hùng hiên ngang đang cưỡi con ngựa trắng của nàng men theo bờ rừng phía Nam mà tới. Mãi tới lúc đến gần bọn họ mới phát hiện trên lưng ngựa của nàng còn mang theo một người. Người này mặt hướng xuống lưng ngựa, mái tóc hỗn độn che mặt không nhìn rõ dung mạo. Nhưng theo hình thể cùng y phục mà xem hẳn là nam nhân, còn là nam nhân trẻ tuổi.

Linh Mộc ghì mạnh dừng ngựa lại ở trước mặt hai người, từ trên nhảy xuống.

“Ta đi cho ngựa uống nước, ở bờ hồ nhặt được người này. Vẫn còn thở nhưng bị nội thương nghiêm trọng.” Ít ỏi có mấy câu, Linh Mộc giải thích lai lịch của người trên lưng ngựa.

Tử Tra Hách Đức tiến lên xem xét thương thế của người nọ, lại nhắc tóc của hắn lên để nhìn. Mà bất ngờ ngoài ý muốn nhìn thấy một gương mặt tuấn mỹ âm nhu, mặc dù hai mắt nhắm nghiền thoi thóp nhưng từ trong xương tủy vẫn tản mát ra một mị lực yêu dị mê dẫn người.

“Không phải là người trên thảo nguyên.” Tử Tra Hách Đức nhàn nhạt nói. “Có lẽ là người Hán ở phía Nam.” Hắn phỏng đoán như thế.

Linh Mộc gật đầu đồng ý suy đoán của hắn, hỏi. “Có cứu hay không?” Dân tộc trên thảo nguyên đều không thích người Hán cho nên nàng mới hỏi câu này.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, “Nàng đã quyết định rồi không phải sao?” Hắn hiểu Linh Mộc, nếu không muốn cứu ngay từ đầu sẽ không để ý tới, đừng nói là bỏ dở nửa chừng.

Nhìn thấy ánh mắt ngằm trao đổi của hai người, A La đột nhiên cảm thấy sự tồn tại của mình có vẻ dư thừa mà đột ngột. Một tia chua chát nổi lên trong lòng, nàng có chút thất thố tránh mắt đi.

Nàng không nên theo chân bọn họ tới.

Mặt trời sắp lặn, trong lều từ từ tối sầm lại. A La một mình ngồi xõm bên cạnh bếp lửa, nhìn ngọn lửa tí tách bùng cháy từ rễ cỏ, có vẻ hơi thất thần.

Buổi tối hắn sẽ không trở lại, hắn cùng Linh Mộc đi tìm vu y cứu nam nhân bị thương kia, để cho nàng trở về trước. Có lẽ... hắn sẽ đến chỗ Linh Mộc.

Việc kia kỳ thật cũng không liên quan gì đến nàng...

Nhưng mà hắn vì sao lại nói với nàng những lời này? Phải biết rằng bây giờ nàng đã không còn mỹ mạo khiến người thêm muốn, cũng không có xuất thân cao quý, nàng chỉ là một nữ nhân Ba Đồ thấp hèn có dung mạo đáng sợ. Hắn rốt cuộc muốn gì ở nàng? Hắn còn có thể đạt được gì ở nàng?

Với thân phận cùng năng lực của hắn, nghĩ lại sẽ không có gì hắn không chiếm được. Mà lại nhàm chán đến muốn sỉ nhục nàng? Hơn nữa, hắn không phải người như vậy.

Lắc lắc đầu, nàng không cho mình nghĩ tiếp. Bất luận sự thật là gì, việc kia đều không còn quan hệ với nàng, trong sinh mệnh của nàng không có tình yêu. Nàng sớm đã không còn là thiếu nữ thuần khiết không tỳ vết không hiểu thế sự, sẽ không có bất luận ảo tưởng cùng khao khát đối với tình yêu. Hắn đối với nàng chỉ là chủ sở hữu tự do của nàng, không còn gì khác.

Nước sôi rồi.

Nàng lấy trà từ hũ trà bên cạnh, sau đó mở ấm trà ra, cho thêm nước vào nồi. Từ đêm hôm đó, Tử Tra Hách Đức không cho phép nàng nửa đêm đến hồ tắm rửa nữa, trái lại cho nàng nấu nước tắm trong lều của mình. Nhưng vì sự tồn tại của hắn, nàng vẫn không dám đụng vào nước. Tối nay đã có một cơ hội vô cùng tốt, nếu như bỏ qua lại không biết phải đợi đến khi nào.

Lúc nấu nước, nàng rót cho mình một ly trà không có sữa và đường, sau đó ngồi cạnh bếp lửa chậm rãi uống.

Hắn nói nàng nấu trà ngon, trong lòng nàng biết đó cũng không phải là thật. So với trà nàng từng uống, trà thô của người Địa Nhĩ Đồ làm người ta khó mà nuốt xuống, nhưng đây lại là đồ uống chủ yếu không thể thiếu hằng ngày của bọn họ. Có lẽ sinh hoạt trên sa mạc đã tạo thành thói quen như vậy cho bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng biết ơn với những gì mình có.

Uống một ngụm trà đắng chát, A La không tự chủ được thưởng thức vị chát nồng đậm tinh tế kia, có lẽ loại đồ thứ phẩm thô ráp như vậy mới nuôi dưỡng nên một bộ tộc Địa Nhĩ Đồ dũng

mãnh, mà cũng chỉ có bộ tộc như vậy mới không chịu sự khi dễ của bộ tộc khác, không cần nữ sắc che chở để kéo dài hơi tàn của mình. Áo gấm mỹ vị thì sao, sống an nhàn sung sướng thì thế nào, vinh hoa phú quý thì sao, dưới điều kiện phải đánh mất đi tôn nghiêm cùng tự do thì có gì đáng lưu luyến.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên bắt đầu hoài nghi toàn bộ những gì mình đã làm. Vì cái gì mà các thế hệ từ trước đến nay, nữ tử Băng tộc phải dựa vào nhan sắc của mình để bảo vệ hòa bình yên ổn cho chính tộc của mình? Là vì tộc trưởng các đời Băng tộc đều là nữ, không có biện pháp nào khác bảo vệ chính người dân của tộc mình, hay là vì thói quen? Chỉ là bọn họ hi vọng có thể đạt được sự bình an vĩnh cửu mà sau khi các nàng phải trả giá toàn bộ vì cái này, bọn họ làm sao thực sự có được bình an?

Hít sâu một hơi, nàng nâng chén trà thô lên, nhìn nước trà sắc vàng lấp nhẹ trong chén cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Từ đầu đến cuối nàng chưa bao giờ hoài nghi tất cả những gì mình làm cho tộc nhân, nhưng khi nàng thấy Thanh Lệ Na chỉ huy binh tể trên chiến trường, Linh Mộc tư khí hào hùng không thua đáng mấy râu nàng mới nghĩ đến, cho dù là nữ nhân cũng có thể không dựa vào dung mạo mà sinh tồn trên đời. Chỉ là... nàng cười khổ, ngửa đầu đổ toàn bộ nước trà vào trong miệng mình. Đây là lần đầu tiên nàng uống trà như vậy, bởi vì không quen nên bị ho khan, nhưng ngược lại nàng cảm giác được niềm vui sướng chưa bao giờ có.

Chỉ là, nàng vẫn không có năng lực bảo vệ chính mình, không có năng lực giành lấy cuộc sống mình muốn. Không phải là không muốn, mà là không có năng lực. Hết thấy những gì nàng đã học qua, trên thảo nguyên rộng lớn này cơ bản là không dùng được.

Lau đi vết nước trên khóe miệng, nàng vẫn có chút thờ dốt, nhìn hơi nước trong nồi đang bắt đầu bốc lên, nàng đột nhiên rất muốn cười to. Biết rõ còn có cách khác để sống, biết rõ không nhất định phải làm như vậy nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác. Cái gì qua đã qua rồi, nàng có thể không nghĩ nữa, nhưng tương lai, tương lai của nàng vẫn ở trong tay kẻ khác. Như vậy, sinh tồn của nàng rốt cuộc vì cái gì? Nếu như không cho nàng tự quyết định, vậy tại sao lại giao cho nàng sinh mệnh giả dối này?

Bà kêu nàng đi Thánh Sơn. Nếu coi như Thánh hồ có thể thật sự tẩy rửa toàn bộ ô uế do bản, có thể cho nàng một lần nữa làm người, nàng có thể làm thế nào? Nàng vẫn như cũ dựa vào người khác mà sinh tồn.

Một cảm giác bất lực sâu thẳm tựa hồ nuốt lấy A La, nàng chỉ cảm thấy phía trước một mảnh đen tối, nhìn không thấy đường đi. Nếu như có thể... nếu như có thể...

Nàng nhắm mắt lại, không dám nghĩ tiếp. Đã dừng cảm lựa chọn bỏ đi cuộc sống trước kia, nàng không có lý do gì vào lúc này lại bỏ cuộc.

Nước trong nồi bắt đầu sôi sùng sục, đúng lúc kéo A La từ trong suy nghĩ tuyệt vọng thoát ra ngoài. Nàng rút bớt củi trong bếp ra, đập tắt lửa sau đó dùng muôi gỗ múc nước nóng bỏ vào trong thùng gỗ lớn.

Lúc bản thân đang đắm chìm trong sương trắng tràn ngập, nàng đột nhiên cảm thấy hết thảy đều không còn quan trọng. Đã rất lâu rồi không có cảm giác được ngập trong nước ấm, mặc dù là vị trí nhỏ hẹp như vậy, nàng vẫn cảm nhận được sự sung sướng phát ra từ đáy lòng. Cảm giác như vậy, cho dù là trong bể nước rộng lớn xa hoa trước kia nàng cũng chưa từng có.

Có lẽ, nàng có chút thấu hiểu, cả đời người không nhất định phải có cái gì. Có được cũng không nhất định vui vẻ, mà nếu như không có cũng không nhất định là không vui. Chỉ là nàng vẫn không hiểu mà thôi. Hoặc là, nàng căn bản không có cơ hội hiểu được.

Nhắm mắt lại, nàng ngửa đầu dựa vào mép thùng gỗ, vốn định lẳng lặng hiểu tường tận cảm thụ khó có này, nhưng trong đầu lại hiện ra bóng dáng Tử Tra Hách Đức cùng lời nói buổi chiều của hắn làm cho cả người nàng căng cứng lại.

Nhíu mày, nàng vô duyên vô cớ lại không thể chần chừ, còn bắt đầu lo lắng Tử Tra Hách Đức sẽ thay đổi chủ ý đột ngột trở về. Không phải là chưa bị hắn nhìn qua thân thể, nhưng vẫn sẽ thấy xấu hổ.

Bất giác, động tác tắm rửa của nàng nhanh hơn.

CHƯƠNG 6: BỊ TẤN CÔNG

Sau một trận tuyết nhỏ, đại thảo nguyên đã chính thức bước vào mùa đông. Tất cả khách nhân ở bộ tộc Mạc Hách đều không có cách nào rời đi, phải đợi đến mùa xuân năm sau khi tuyết tan mới có thể khởi hành. Thanh Lệ Na như vậy, mà nam nhân được Linh Mộc cứu về cũng như thế.

Thời gian này, số lần Linh Mộc tới ngày càng ít, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều có vẻ không chút yên lòng. Tử Tra Hách Đức tựa hồ cũng không để trong lòng, ngược lại A La vốn thờ ơ lạnh nhạt lại có chút khó hiểu.

Bởi vì tuyết rơi nhiều, thời gian Tử Tra Hách Đức ở trong lều cũng tương đối nhiều. Nhưng hẳn quả thật như lời hắn đã nói, không hề cưỡng bách A La, càng không làm ra bất kỳ hành vi nào quá đáng với nàng, giống như ngày đó chỉ là tâm huyết hắn dâng trào, cũng không phải là thật. Yên tâm rất nhiều nhưng A La mơ hồ như có mất mát.

Một ngày, trời hơi quang đãng, Tử Tra Hách Đức bị ngột ngạt lâu ngày cùng với một nhóm chiến sĩ Mạc Hách tổ chức một cuộc săn thú quy mô lớn trên đất tuyết. Thanh Lệ Na, Lam Nguyệt, Linh Mộc cùng nhiều nữ tử khác cũng tham gia.

Tử Tra Hách Đức vốn định kêu A La cùng đi, nhưng nghĩ đến thân thể suy nhược của nàng chỉ sợ chịu không nổi khí trời rét lạnh nên cuối cùng quyết định để cho nàng ở lại trong lều.

Thời gian săn bắn lần này so với trước dài hơn, tổng cộng hết bảy tám ngày. A La một mình ngây ngốc ở trong lều, trong lúc buồn chán cũng sẽ đem ít đồ ra thêu thùa. Trước đó vài ngày có người dâng tặng một tấm da dê thượng hạng, nàng tính thừa dịp Tử Tra Hách Đức ra ngoài nhanh chóng may cho hắn một cái áo choàng.

Ngoài mình ra, kỳ thực nàng chưa từng may y phục cho ai, nhưng hiện tại thân là nô lệ, tránh không được phải làm một số chuyện trước giờ chưa từng làm. Thật ra nàng cũng không ngại, chỉ cần không trải qua cuộc sống trước kia, kêu nàng làm cái gì cũng được.

Ở trong lều của Tử Tra Hách Đức những ngày này, tuy là địa vị thấp hèn, nhưng nàng lại cảm thấy sự yên bình hiếm có trong mấy năm qua, điều này làm cho nàng không khỏi từ đáy lòng cảm kích Tử Tra Hách Đức, người nam nhân Địa Nhĩ Đồ đã từng làm nàng sợ hãi này.

Bản thân khi đó vì sao lại sợ hấn? A La dừng kim trên tay lại, nhìn ngọn lửa cháy mạnh trong bếp lửa, hơi hơi xuất thần.

Đơn giản là vì thần thái hung ác của hấn lúc đó sao? Dù sao lúc đó hấn cũng không có ý tổn thương nàng. Bây giờ nghĩ lại, bản thân bắt quá lại cũng là người nhìn mặt mà bắt hình dong thôi.

Lắc lắc đầu, nàng thở dài, tiếp tục công việc chưa xong.

Nhìn áo choàng sắp hoàn thành, A La nhin không được tưởng tượng tới bộ dáng hấn lúc mặc vào khi đó. Thân hình hấn cao lớn cường tráng, cũng không biết có thích hợp hay không. Dừng một lúc, nàng đem cái kim có chút không bén gãi gãi lên mái tóc rồi mới tiếp tục.

Bờ vai hấn rộng lớn chắc chắn giống như có thể gánh vác toàn bộ, khiến người nhin không được muốn dựa vào, để cho hấn đem một phần sinh mệnh của chính mình đeo lên lưng...

Nàng mờ mịt bất giác nghĩ đến những chuyện trước giờ không cho phép bản thân nghĩ đến, không ngờ tiếng kèn đột nhiên vang lên thức tỉnh nàng. Nhận thức được những suy nghĩ lúc nãy của mình, nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tiếng kèn từng tiếng từng tiếng vang khắp thảo nguyên nơi bộ tộc Mạc Hách sinh sống, tiếng chó sủa cùng tiếng chim ung vang lên từ vùng đất mênh mông xa xa truyền đến.

Bọn họ trở về rồi! Tinh thần A La không khỏi rung lên, nàng đứng dậy.

Lúc nàng đeo mạng che mặt, vén cửa lều lên đi ra, những người ở lại đều đã sớm chui ra khỏi lều của mình, vừa vui vẻ chạy về phía nhóm thợ săn trở về, vừa cao giọng hưng phấn suy đoán thu hoạch của lần này. Đám trẻ con còn cười cả con ngựa nhỏ của mình phi như bay đến nghênh đón.

A La ngần ngừ cũng không tự chủ được đi sát theo sau đám người.

Đi một hồi, nàng đột nhiên phát hiện bên cạnh có thêm một người, là nam nhân Linh Mộc cứu kia. Nàng kinh ngạc nhìn nam tử dung nhan tuấn mỹ có chút tà mị, hấn khẽ cười với nàng sau đó vượt qua nàng đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng hấn, A La phút chốc dừng bước lại, nhú mi suy xét.

Nàng đi làm gì? Nàng dựa vào cái gì mà đi nghênh đón hấn? Nàng chẳng qua chỉ là một nô lệ mà thôi, nào phải nhiệt tình đến như vậy. Nghĩ đến đây, nàng mờ mịt cảm thấy mắt mát nhìn bóng người ở phía xa xa, rồi sau đó dứt khoát xoay người.

Trở lại lều, A La vừa mới đặt nước lên bếp lửa, một trận tiếng bước chân hỗn độn từ xa lại gần, trong lúc nàng chưa kịp phản ứng gì thì một đám người tràn vào. Nàng cảm thấy hơi bất an nhìn qua.

Tử Tra Hách Đức được Đặc Lan Đồ, Linh Mộc hai bên trái phải dìu đi ở đằng trước, đám người Thanh Lệ Na, Lam Nguyệt ở phía sau, sắc mặt người nào người nấy tối sầm lại.

Đã xảy ra chuyện gì? A La im lặng đi nhanh tới, lo lắng nhìn gương mặt trắng xanh của Tử Tra Hách Đức, tim đập thành thịch.

Tử Tra Hách Đức ngồi xuống bên giường, nhìn mọi người xung quanh một cái, mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ hơi mệt chút thôi, trở về đi.” Giọng của hấn khàn khàn yếu ớt A La chưa từng nghe qua, nàng đột nhiên cảm thấy dưới chân không còn chút sức lực.

“Ta muốn ở lại chăm sóc ngài.” Thanh Lệ Na đột nhiên đi nhanh tới một bước, vội vàng nói, tựa hồ muốn bù đắp gì đó.

Nhìn nàng một cái, Đặc Lan Đồ trầm giọng nói: “Đệ cũng ở lại.”

Linh Mộc không nói gì, cũng không tính rời đi.

Tử Tra Hách Đức nhú nhú mày, nhìn thấy A La đang im lặng ở bên ngoài đám người, thờ dãi nói: “Đã không có gì trở ngại, có A La chăm sóc là được rồi. Hiện tại ta muốn nghỉ ngơi, các người ngày mai hãy trở lại.” Nói xong nhắm mắt nằm xuống. Ngữ khí của hấn cũng không có chút thương lượng, đám người Linh Mộc cũng biết tính nết của hấn cũng không dám tiếp tục cố chấp. Thanh Lệ Na lại kiên trì lạ thường.

“Người là do ta mới bị thương, ta không thể cứ vậy mà rời đi.” Nàng nhú mi nói, lại nhìn A La đang không biết làm sao, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia địch ý, không vui nói: “Hơn nữa ta lo lắng ách nô không biết chăm sóc người...”

“Đủ rồi.” Tử Tra Hách Đức mở mắt ra, cắt ngang lời nàng, có chút không kiên nhẫn. “Đặc Lan Đồ, đưa khách của đệ đi, ta mệt rồi.” Trong giọng nói của hấn mệt mỏi khiến cho lòng A La không khỏi căng thẳng, đối với Thanh Lệ Na đột nhiên có chút bất mãn. Loại bất mãn này

liền khiến một người trước giờ không bao giờ muốn mọi người chú ý như nàng xúc động đẩy mọi người ra, đi đến bên người Tử Tra Hách Đức, nhẹ nhàng đắp chăn lông thú cho hắn.

Đặc Lan Đồ có chút xấu hổ nhìn Thanh Lệ Na, vì sự không khách khí trong lời nói của huynh trưởng mà âm thầm toát mồ hôi, nhưng khiến người ta ngạc nhiên là Thanh Lệ Na lần này vậy mà không tức giận. Lúc đầu nàng hơi ngẩn ra, sau đó lộ ra nụ cười yếu ớt. “Người không vui sao? Được rồi, ta nghe lời người rồi khỏi đây là được.” Nói xong, quả nhiên không tiếp tục dây dưa, chỉ chờ theo mọi người cùng nhau rời đi.

Đặc Lan Đồ biết rõ là không nên, nhưng bởi sự dịu dàng và quan tâm hiềm thấy của nàng dành cho huynh trưởng mà lại nhịn không được dâng lên sự ghen tỵ dữ dội. Mà loại tâm tình này hẳn không chút nào che giấu biểu lộ ra ngoài. Chỉ là Thanh Lệ Na không để ý đến chút nào.

“A La, đại nhân bị thương ở ngực, người cần thận một chút.” Trước khi đi, Linh Mộc dặn dò. A La đáp lại, nhìn bọn họ rời đi, cảm thấy được chân tay mình có chút lạnh lẽo.

Vết thương của hắn... hắn là không nghiêm trọng chứ.

Lều lớn lại khôi phục sự an tĩnh trước đó, nhịp tim của A La đã rất lâu rồi mới đập hỗn loạn như thế, bàn tay trắng nõn khăn trương nắm lấy vạt áo của mình, nàng yên lặng đi đến bên giường Tử Tra Hách Đức dường như đang thiếp đi.

Tử Tra Hách Đức từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt mệt mỏi mà trắng xanh, lông mày rậm như kiếm sắc nhíu chặt, tựa hồ đang chịu đựng đau đớn cực lớn.

Tại sao có thể như vậy? Lúc hắn rời đi hăng hái như vậy, giống như không gì có thể chinh phục được hắn, sao chỉ ngần ngại vài ngày đã...

Hắn giống như rất đau, đại phu đâu, bọn họ vì sao lại không gọi đại phu tới?

A La kích động xoay người muốn chạy đi tìm vu y trong tộc.

“Nàng đi đâu?” Giọng nói Tử Tra Hách Đức đột nhiên vang lên ở phía sau, ngăn bước chân vội vàng của nàng lại.

A La hoảng sợ, nhìn lại, thấy Tử Tra Hách Đức cố sức chống người ngồi dậy. Nàng khăn trương chạy tới giúp hắn.

“Người sao rồi? Có phải rất đau không? Chờ ta một chút, ta đi gọi đại phu.” Đờ lấy hần, nàng lo lắng hỏi, giọng nói chưa dứt liền muốn chạy ra ngoài.

Tử Tra Hách Đức bắt được tay nàng, cậ mạnh cười nói: “Khi nào thì lại trở nên vội vàng hoang mang rối loạn như vậy rồi, không giống A La mà ta quen biết. Cũng không phải thương tổn đáng ngại gì, vu y sớm đã xem qua.” Trong ấn tượng của hần, A La vẫn luôn là bộ dáng không nóng không lạnh, vội vàng xao động như bây giờ vẫn là lần đầu nhìn thấy, không khỏi cảm thấy thú vị.

“Thật sao? Nhưng mà...” A La bán tin bán nghi quay lại, cảm giác được bàn tay lớn của hần đang cầm tay mình dường như đang run nhẹ nhẹ, rốt cuộc vẫn có chút lo lắng.

“Không có nhưng mà gì hết, miệng vết thương của ta đã rách ra rồi. Nơi này có dược, nàng đi lấy chút nước rửa cho ta, sau đó bôi thuốc là được rồi.” Tử Tra Hách Đức cắt lời nàng, không nhanh không chậm phân phó, khẩu khí bình tĩnh giống như nói người khác vậy.

Rách ra rồi! Trái tim A La giống như bị cái gì đâm vào, vội vàng ậm ờ đáp lời, nhẹ nhàng rút tay ra, quay lưng lại, bước chân có chút lảo đảo đi tới bên cạnh bếp lửa. Rồi khỏi tầm mắt của Tử Tra Hách Đức, nàng căng thẳng cắn môi, cố nén nước mắt đau lòng. Nàng không thích bộ dạng hần bị thương, tuyệt không thích chút nào.

Mức nước, bùng nước, A La vẫn cúi thấp đầu, cũng không liếc nhìn Tử Tra Hách Đức một cái.

“Đã nói ở trong lều không cần mang mạng che mặt, cũng không phải chưa thấy qua bộ dạng của nàng.” Lúc A La cời ngoại bào cho hần, Tử Tra Hách Đức tương đối gắng sức giờ tay kéo xuống mạng che mặt của nàng.

A La cúi mắt xuống, không có bất kỳ phản ứng gì.

Dưới ngoại bào là hộ giáp bằng da, cẩn thận từng chút cởi ra nhuyển giáp làm người mặc vào không thấy thoải mái này, lộ ra áo bên trong màu trắng. Mà lúc này, trên màu sắc đơn thuần vốn rất sạch sẽ kia, bên phía ngực phải lại thấm ra vết máu hồng ảm ướt.

Lông mày của A La không khỏi gắt gao nhú lại, trước mắt đã có chút mơ hồ, tay nắm lấy y phục của hần bắt đầu nhẹ nhàng run lên. Nàng rất muốn hỏi hần làm sao mà bị thương, vu y đã nói như thế nào, nhưng mà nàng không dám mở miệng. Nàng sợ nàng vừa mở miệng ra sẽ không khống chế nổi chính mình.

Tử Tra Hách Đức vẫn nhìn mặt nàng, cực kỳ nhạy cảm cảm nhận được cảm xúc dao động của nàng, nhưng vẫn chưa nói gì.

Cởi đi lớp y phục cuối cùng, A La nhìn thấy lớp vải băng bó tầng tầng lớp lớp thấm máu trong ngực hần. Hít sâu một hơi, nàng cố gắng để cho chính mình bình tĩnh trở lại, để tránh cho tay run không nghe sai khiến, ngược lại làm hần đau đớn thêm.

“Không phải là lần đầu bị thương, nhưng phải nói lần bị thương này là oan uổng nhất.” Cảm giác được sự khẩn trương của nàng, Tử Tra Hách Đức tự giễu để làm phân tán sự chú ý của nàng. Nhìn theo lớp băng quấn từng lớp được gỡ xuống, sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng xanh. Bị thương đến nay đây là lần đầu hần lo lắng, không phải cho chính mình mà cho nàng, thực sự sợ nàng sẽ đột nhiên té xỉu.

Hai mắt A La chú tâm vào động tác trên tay, mắt điếc tai ngơ đối với lời hần nói, phải mất nhiều công sức mới hoàn toàn gỡ hết băng vải xuống. Lúc miệng vết thương bị rách hoàn toàn lộ ra, nàng không khỏi thở hốc vì kinh ngạc, yết hầu không khống chế nổi phát ra âm thanh nghẹn ngào.

Nhìn thấy miệng vết thương đáng sợ dài ước chừng cỡ bốn tấc vẫn còn đang rỉ máu, mùi máu tươi ập vào, A La cắn chặt răng khom lưng cúi xuống vắt khăn tính lau sạch cho hần để bôi thuốc. Ai ngờ vừa mới khom người xuống nước mắt đã rơi lã chã vào trong chậu gỗ.

Nàng chưa bao giờ biết, vết thương trên người người khác so với vết thương trên người mình càng làm người ta thêm khó chịu. Nàng ghét trên người hần có vết thương.

Mặc dù mắt đã nhắm lệ mơ hồ, động tác của nàng lại mềm nhẹ tới không thể mềm nhẹ hơn, sợ không cẩn thận lại làm cho đau đớn của hần càng tăng thêm.

Nghe được tiếng nước nở kiềem nén của nàng, Tử Tra Hách Đức nheo mắt lại, bỗng dưng vươn tay trái ra nâng cằm của nàng lên, không nghĩ lại thấy một gương mặt toàn là nước mắt.

“Khóc?” Hần nghi hoặc như sương mù, “Sợ máu sao? Vậy nàng qua kia đi, ta tự làm, chờ một lúc giúp ta băng bó là được rồi.” Hần không nghĩ tới lá gan nữ nô của mình lại nhỏ như vậy, có điều trước giờ nàng vẫn như thế cũng không có gì lạ.

A La lắc đầu, dùng tay áo loạn xạ lau nước mắt, lại tiếp tục lau rửa cho hần. “Nếu... đau... thì người nói một tiếng....” Nàng rút cuộc mở miệng, lại nghẹn ngào không thốt nên lời, đành phải im lặng.

Nghe vậy, Tử Tra Hách Đức không cho là đúng cười cười, cũng không trả lời. Cả đời hắn trải qua vô số chiến tranh, bị thương vô số lần không thể đếm nổi, nếu như ngay cả vết thương nhỏ thế này cũng hô to gọi nhỏ, hắn cũng không cần phải lên chiến trường nữa rồi. Có điều... nàng nói như vậy... trong đầu hắn chợt lóe lên, mơ hồ hiểu được nguyên nhân thực sự nàng khóc sụt sùi, tâm tình không khỏi cực kỳ vui mừng.

“Nàng vì ta bị thương mới khóc sao?” Hắn cầm tay nàng, ngăn lại động tác của nàng, mắt sáng nhìn chăm chăm nàng bởi vì kinh ngạc mà gương đôi mắt dày hơi nước lên.

A La không được tự nhiên mở to mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Ta bôi thuốc cho người, đại nhân.” Thật lâu sau nàng mới tìm lại được giọng nói của mình, ý bảo hắn buông tay nàng ra.

Tử Tra Hách Đức cũng không ép nàng, hiểu rõ liền cười, buông tay ra.

Theo chỉ dẫn của Tử Tra Hách Đức, A La từ trong ngoại bào của hắn tìm thấy bình thuốc mỡ do y điều chế, cẩn thận bôi lên vết thương cho hắn, sau đó dùng mảnh vải sạch băng bó lại.

Trong lúc A La luôn miết vải xuyên qua dưới cánh tay Tử Tra Hách Đức khi đó, mũi của hắn lại ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt từng được ngửi qua, làm trong lòng hắn xôn xao một hồi. “Nàng dùng cái gì mà thơm như vậy?” Mùi hương làm huyết mạch người ta bí trướng, sinh ra tạp niệm.

A La ngưng trọng, thần sắc trở nên cứng nhắc. “Không có.” Nàng thấp giọng trả lời, nhưng trong lòng lại hiểu rõ. Mấy ngày nay bởi vì hắn không ở đây, mỗi ngày nàng đều tắm rửa, mùi thơm kỳ lạ trên người nàng không cách nào giấu được. Nàng kỳ thật cũng không phải sinh ra thân thể đã có mùi hương lạ, chỉ là từ nhỏ bị buộc phải ăn một loại hương hoàn, lâu ngày, thân thể bắt đầu tỏa ra mùi hương này, không cách nào bỏ đi được. Mà loại hương này – có tác dụng thôi tình.

“Vậy sao?” Tử Tra Hách Đức đương nhiên không tin, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn. “Hôm nay vì sao không đi đón ta?” Hắn nghĩ đến cảm giác mát mát lúc bắt đầu tìm trong đám người không thấy bóng dáng nàng, còn có chút tức giận.

A La nghe vậy dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục. Sau khi băng bó xong, vừa thay y phục mềm mại sạch sẽ cho hắn vừa trả lời: “Ta đang chuẩn bị nước nóng cho người...”

Nghe thấy lời ấy, Tử Tra Hách Đức không khỏi mỉm cười.

Hầu hạ Tử Tra Hách Đức ngủ xong, sắc trời đã tối, bên trong lều một mảnh mông lung. A La thấp sáng ngọn đèn, lại hầm thịt đà điều trên bếp lửa, chuẩn bị cho Tử Tra Hách Đức sau khi thức dậy ăn.

Cầm lấy áo choàng da dê đang may, nàng đi tới bên giường Tử Tra Hách Đức ngồi xuống, dưới ngọn đèn mờ tiếp tục hoàn thành phần còn lại.

Lúc băng bó vết thương cho hấn, nàng nhìn thấy trên người hấn có bao nhiêu vết sẹo cũ lớn lớn nhỏ nhỏ không đếm xuể, cũng khó trách sau khi bị thương nặng như vậy, hấn vẫn có thể nói nói cười cười, giống như không có việc gì.

Thờ dài, nàng nhìn gương mặt ngủ say mệt mỏi của hấn, ngơ ngẩn đến thất thần.

Nàng không biết bản thân vì sao lại khó chịu như vậy lúc nhìn thấy hấn bị thương, từ trước đến nay nàng không có cảm giác này. Có một khắc như thế, nàng thậm chí hi vọng chính mình có thể thay hấn nhận lấy những đau đớn này, dù sao nàng cũng đã quen rồi.

Người Địa Nhĩ Đồ là một dân tộc hiếu chiến, lịch sử của bọn họ chính là từ những cuộc chiến không đếm được mà viết thành, nhưng xét cho cùng bọn họ cũng chỉ vì sinh tồn. Cho đến nay hoàn cảnh sinh tồn của bọn họ đều cực kỳ ác liệt, bọn họ chỉ có thể không ngừng vùng vẫy cầu sinh, không ngừng chiếm lấy lãnh địa của dân tộc khác mới có thể kéo dài đến bây giờ, cũng trở nên vô cùng cường đại.

Nghĩ đến những chuyện này, nghĩ đến Tử Tra Hách Đức dựa vào sự ngoan cường và may mắn của bản thân từ trong vô số trận chiến tranh mới có thể tiếp tục sống, A La liền cảm thấy ngực co rút mạnh, trong miệng đắng chát.

Những gì bản thân trải qua khiến nàng thống hận chiến tranh vô cùng, nhưng lại không có năng lực ngăn cản, chỉ có lấy trốn tránh để giải quyết hết thảy. Nhưng hiện tại, chủ nhân của nàng, nam nhân này lại dựa vào chiến tranh mà sống, nàng nên làm thế nào bây giờ? Nàng không muốn nghĩ tới sẽ có một ngày lại nhìn thấy hấn toàn thân đầm máu trở về, không muốn thấy hấn không còn sức lực bị người ta khiêng trở về. Mà trốn tránh cũng không thể giải quyết vấn đề.

Lông mày của nàng từ sau khi hấn trở về vẫn không giãn ra được.

Một tiếng thở nhẹ, nàng không yên lòng bị kim đâm một cái. Nâng ngón tay lên, giật mình nhìn thấy ngón tay đã rỉ máu, thật lâu sau vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Trong nồi truyền ra tiếng nước canh sôi, mùi thịt nồng đậm tràn ngập trong lều.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp hắn, hắn là ôm giận mà đến, hai mắt sắc bén giống như bắn ra tên vậy, cơ hồ có thể khiến người bị thương. Nhưng mà chính bởi như vậy, bộ dáng của hắn trong thời khắc kia liền khắc sâu trong tâm trí nàng. Khi đó đã cách hơn một năm, nàng vẫn không thể nào quên đi bộ dạng tức giận của hắn. Chỉ là hiện giờ dung nhan hắn vẫn như cũ, mà dung nhan nàng lại đã thay đổi rồi.

Chỉ sợ hắn không biết, là bởi vì sự việc kia, vì lời nói vô tình của hắn, khiến nàng lần đầu nghĩ đến việc nhìn lại chính mình, rồi sau đó mới nổi lên dũng khí phản kháng trước vận mệnh.

Ánh mắt rơi vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, A La không biết một khắc kia ánh mắt nàng có bao nhiêu dịu dàng. Nàng vươn tay ra, nghĩ đến muốn vuốt lại chân mày đang chau chặt của hắn, nhưng ngón tay cuối cùng dừng ở giữa không trung, không có đặt xuống.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng thu tay lại, rũ mắt, hàng mi dài dính lấy một giọt nước lóng lánh.

Đêm rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng thở đều đặn của Tử Tra Hách Đức, còn có tiếng canh thịt đã điều sôi ừm ục. A La đột nhiên cảm thấy cực kỳ tịch mịch. Nàng trước giờ vẫn rất cô đơn, nhưng mà trước giờ cũng không thấy cô đơn đến mức như hiện tại, cô đơn đến mức rất muốn có chút gì đó.

Lắc đầu, nàng nhìn Tử Tra Hách Đức thật sâu, sau đó đứng dậy yên lặng đi tới bên cạnh bếp lửa, dùng thìa khuấy khuấy canh thịt. Rồi sau đó cứ như vậy ngồi xõm bên bếp lửa, hai tay ôm lấy chính mình, không hề nhúc nhích.

Thật lâu sau.

“A La...” Giọng nói của Tử Tra Hách Đức từ bên giường truyền đến, có chút khàn khàn.

A La giật mình, cuống quýt đứng lên, lại phát hiện hai chân chẳng biết lúc nào đã mất cảm giác, suýt chút nữa thì té ngã, mà lửa trên bếp cơ hồ cũng sắp cháy hết rồi. Nàng tùy tiện bỏ vào mấy cây củi, bất chấp bàn chân tê rần như bị kiến cắn, đi tới bên giường của Tử Tra Hách Đức.

“Đại nhân?” Nàng hỏi, nhìn về phía hai mắt đang mở của Tử Tra Hách Đức.

“Nước.” Tử Tra Hách Đức nói.

A La khăn trương xoay người lại lấy ấm trà đang nấu bên cạnh đồng lửa. Nước vẫn còn ấm, nàng dùng bát đồ hơn nửa bát bùng qua. Tử Tra Hách Đức đã tự mình ngồi dậy, nhìn bộ dạng cẩn thận của nàng, trong mắt hiện lên ý cười.

“Nàng đang làm gì?” Uống nước xong, hắn hỏi, ánh mắt rơi trên tấm áo choàng da dê ở bên giường, nhin không được vươn tay ra lấy.

“Cẩn thận...” A La đang đặt chén xuống nhìn thấy động tác của hắn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở nhưng vẫn không kịp.

Tử Tra Hách Đức kêu đau một tiếng, rút tay về. Khéo lại không khéo, đụng ngay trúng chỗ cây kim, bị đâm một phen.

“Sao rồi? Không sao chứ?” A La khăn trương tiến tới, đã quên kiêng dè mà nắm lấy tay hắn, cẩn thận kiểm tra tới lui. Ngược lại không sao, không bị chảy máu.

Hai mắt Tử Tra Hách Đức nheo lại, nhìn bộ dáng thân thiết của nàng, trong lòng khẽ động, trở tay giữ lấy tay nàng trong lòng bàn tay to của hắn.

“Quan tâm ta như vậy?” Trong lúc A La hoảng hốt giương mắt nhìn hắn, hắn dùng ngữ khí vui đùa hỏi. Sau đó, hắn lại ngửi thấy mùi hương khiến người ta chộn rộn trên người nàng, bàn tay không tự chủ được dùng lực kéo nàng vào trong lòng.

“Người...” A La kinh hãi, theo bản năng vùng vẫy, không nghĩ tới bàn tay cự quật lung tung lại đặt ngay tại vết thương của hắn, lập tức khiến hắn đau đến hít thở không thông. Nàng sợ tới mức khăn trương đặt tay xuống, không dám nhúc nhích nữa.

Ai ngờ Tử Tra Hách Đức cũng không buông nàng ra, ngược lại vươn tay tới phía sau đầu nàng, gỡ xuống cây trâm cài tóc của nàng, cời ra mái tóc dài xinh đẹp khiến người thương nhớ kia.

“Chỉ nhìn mái tóc dài của nàng,” ngón tay hắn xuyên qua mái tóc bóng mượt, sau đó giữ lấy một lọn tóc đặt dưới mũi hít sâu, đồng thời thì thầm nói mê, “là có thể câu dẫn dục vọng của nam nhân.”

Thân thể cứng ngắc của A La dựa vào trong lòng hắn, nghe được lời hắn nói trong lòng không khỏi khủng hoảng. “Đại nhân, mong người... nhìn mặt... A La.” Nàng run giọng nhắc nhở, không hi vọng nhìn thấy vẻ mặt ảo não chán ghét của hắn vào buổi sáng.

“Rồi sao?” Tử Tra Hách Đức theo lời nâng cằm nàng lên, không hề chớp mắt nhìn gương mặt bị hai vết sẹo xấu xí che đi, không cho là đúng hỏi. Hắn sớm nhìn thành thói quen rồi, hiện tại lại phát hiện da thịt của nàng trắng sáng như tuyết, đẹp đến khó tin.

Cảm nhận được ánh mắt cực nóng bắt đầu tràn ngập dục vọng của hắn, lòng bàn tay cùng phía sau lưng của A La toát mồ hôi lạnh. “Đại nhân, A La là..” Nàng nghĩ muốn nhắc hắn mình là nữ nhân Ba Đồ, ai ngờ lời còn chưa dứt đã bị hắn che lại đôi môi.

Nụ hôn của hắn cũng giống như con người hắn vậy, bá đạo mà cường hãn, làm cho người không cách nào kháng cự.

A La vẫn còn có rất nhiều lời muốn nói, tỷ như trên người hắn có thương tích, tỷ như hắn từng nói sẽ không ép buộc nàng, tỷ như trên bếp vẫn còn thịt đang hầm, tỷ như...

Chỉ là tất cả cái cố ấy trước dục vọng thiêu đốt của hắn đều trở thành hư ảo, toàn bộ kháng cự đều vì sự đau lòng vô cớ mà không thể không buông tha.

Đêm dài trầm, gió lạnh gào rít đánh giạt trên đỉnh màn trướng, bên trong lều lại ấm áp làm cho người ta nhớ tới mùa xuân.

Hắn mệt mỏi ngủ, miệng vết thương lại rỉ máu nhuộm đỏ tấm vải băng. Nhưng tay hắn lại như cũ ôm chặt lấy A La, giống như vẫn quyến luyến da thịt như ngọc ấm lạnh của nàng.

Sớm nên nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy. A La nhìn nam nhân bên cạnh, có chút âm trầm, nhưng không hề trách hắn. Lúc hắn mới bắt đầu ngửi được mùi hương lạ trên người nàng, nàng liền biết khó có thể tránh được.

Chỉ là, nàng từng là Thu Thần Vô Luyến điên đảo chúng sinh. Một hồng nhan họa thủy trong nháy mắt có thể hủy diệt cả một bộ tộc, một nữ tử có thể dẫn tới chiến tranh cùng giết chóc.

Chủ nhân Băng thành, sinh ra đã định trước phải vì mưu cầu hòa bình yên ổn cho tộc dân của nàng. Băng tộc từ xưa đến nay đều là âm thịnh dương suy, nữ tử lấy mỹ mạo nổi tiếng thiên

hạ, điều này rất dễ gây ra sự tranh chấp của các dân tộc do các nam nhân giữ vị trí thống trị. Vì tránh không vong tộc, các thế hệ trước giờ bọn họ chỉ có thể tìm kiếm cường giả che chở, mà cách duy nhất chính là lấy nữ tử dung mạo xinh đẹp nhất, huyết thống cao quý nhất trong tộc gả cho ngoại tộc.

Đến thế hệ của nàng, nàng cùng muội muội song sinh Thu Thần Băng Quân liền trở thành lựa chọn tốt nhất. Vì thế từ nhỏ các nàng đã được dạy dỗ tỉ mỉ làm sao để một người nam nhân quyết một lòng với các nàng. Trong đó đầu tiên chính là ăn hương hoàn, một loại dược vật có thể khiến thân thể tỏa ra mùi hương thôi tình.

Tiểu Băng Quân năm ấy tám tuổi đột nhiên mắc một tật lạ, từ đó ngủ say không dậy. Ngoại trừ nàng không ai biết, đêm khuya Tiểu Băng Quân sẽ tỉnh dậy. Nàng không nhắc đến với bất kỳ người nào, bởi vì nàng hi vọng Tiểu Băng Quân thích cười vẫn mãi thích cười. Cho nên, nàng, Thu Thần Vô Luyến là lựa chọn duy nhất để kết thành thông gia.

Vào năm kia, nàng mười bốn tuổi, kiêu ngạo Băng thành hoa lệ, nghi thức long trọng nhất đưa nàng hiến cho quân chủ tiền nhiệm của nước Ma Lan cường đại nhất.

Nàng không vui sướng cũng không ưu thương, chỉ là thuận theo ý trời. Nam nhân trung niên kia chính trực, nàng cho rằng hắn sẽ là chỗ dựa cả đời của nàng, của Băng thành. Khi đó nàng vẫn ngây thơ, ngây thơ đến không biết dục vọng đối với mỹ sắc và quyền lực có thể khiến người không còn là người.

Nam nhân đầu tiên của nàng bởi vì nàng mà bị một thủ lĩnh bộ lạc dã tâm bùng bùng ám sát, về sau huynh đệ của hắn lại vì danh nghĩa của hắn mà khơi mào chiến tranh, chỉ trong một đêm đã diệt sạch bộ tộc kia. Trong ba năm, nàng bị từng người lại từng người nam nhân đến tranh đoạt, bọn họ có khi thậm chí ngay đến tóc của nàng còn chưa chạm được đã ngã trong vũng máu. Mỗi người bọn họ đều muốn có được nàng, mỗi người đều nói những gì họ làm đều vì nàng, giết người cũng vậy.

Nàng chịu được khuất nhục vô cùng để sống, chỉ vì nàng là thiếu chủ Băng thành, mục đích duy nhất nàng còn sống chính là giữ gìn hòa bình yên ổn cho Băng thành. Nàng mặc kệ nam nhân bên cạnh mình là ai, nàng chỉ cần xác định tất cả những gì nàng làm có thể giúp nàng bảo hộ Băng thành, bảo hộ muội muội duy nhất của nàng là đủ rồi.

Cái nàng muốn đích thị là hòa bình, không phải chiến tranh.

Nhưng nàng không ngờ tới hòa bình mà nàng muốn phải dùng máu tươi dựng nên. Nàng không nghĩ tới dục vọng của con người lại đáng sợ như vậy. Nàng càng không nghĩ tới Tiểu Băng Quân nàng một lòng muốn bảo vệ vẫn không thể tránh được vận mệnh, bị dâng cho quyền lực khuynh cả thiên hạ, chủ nhân điện Hắc Vũ thần bí khó lường.

Ngày đó, nam nhân bên người này xuất hiện trước mặt nàng, lạnh lùng mà khinh miệt. Đêm đó, nàng tỉnh dậy trong cơn ác mộng, đột nhiên lúc đó nản lòng thoái chí. Các nàng vẫn muốn hòa bình, mà Băng thành lại luôn không đạt được hòa bình chân chính, vậy hết thấy những gì nữ tử thế hệ các nàng đã làm đều không có chút ý nghĩa gì ư? Đến cuối cùng cái đạt được bất quá lại là tội danh họa quốc ương dân.

Nếu không phải hấn...

A La nhìn gương mặt cương nghị của Tử Tra Hách Đức, thần sắc trở nên vô cùng dịu dàng, nàng thử ghé sát mặt mình vào lồng ngực dày rộng của hấn, chỉ là chạm nhẹ như thế lại rút trở về.

Hấn ở bên nàng có lẽ không giống những nam nhân khác, nhưng lại như thế nào? Đến ngay cả Thu Thần Vô Luyến trước đây trong mắt hấn cũng chỉ là nữ nhân Ba Đồ dung nhan có phần xuất sắc, huống hồ gì A La của hiện giờ.

“Không phải thích phong trần, tựa như bị tiền duyên làm lỡ...”

Nàng đưa tay cẩn thận đặt lên bàn tay to của Tử Tra Hách Đức đang đặt trên eo nàng, đôi mắt dịu dàng lóe ra lệ quang, gần như yên lặng thờ dài.

Nếu như vẫn là Băng thành Luyến Nhi, nàng chắc chắn sẽ liều lĩnh đi theo hấn, toàn tâm toàn ý thương hấn, yêu hấn. Chỉ là A La thì không được, A La chỉ có thể đứng xa xa nhìn hấn, chỉ có thể chân thành khẩn cầu hạnh phúc an khang cho hấn.

“Đại nhân...” Nàng khẽ gọi, không biết hấn có ngủ say không, nếu như không, nàng nên xử lý vết thương lại một lần nữa cho hấn.

Tử Tra Hách Đức không đáp lại.

A La đợi một hồi lúc này mới lặng yên đứng dậy. Nàng không nên ngủ bên cạnh hấn.

Lửa trên bếp đã sớm tắt, canh thịt còn đang bốc hơi nóng, toả ra hương vị mê người. Nàng cùng Tử Tra Hách Đức đều chưa ăn cơm chiều, lúc này thật có hơi đói bụng, chỉ là không có tâm tình gì để ăn.

Bởi vì vết thương của Tử Tra Hách Đức, nàng không yên tâm đi ngủ, lập tức cầm lấy áo choàng da dê tiếp tục may vá, hi vọng đêm nay có thể làm xong, vậy ngày mai hắn có thể mặc được.

Nàng khâu rất chăm chú. Trong lòng nàng hiểu rõ, toàn bộ chuyện phát sinh vừa rồi có thể là do thói tình hương trong người nàng gây ra, tự nàng hiểu rõ khoảng cách giữa nàng và hắn. Nàng không nghĩ tới muốn cái gì, nàng cũng sẽ không muốn gì. Nàng chỉ nghĩ muốn, chỉ nghĩ muốn...

Nhìn thấy hắn mặc y phục do chính tay mình làm, nhìn hắn uống trà do chính tay mình nấu, nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên mặt hắn. Chỉ cần có thể như vậy nàng đã cảm thấy đủ rồi, không dám hi vọng xa vời gì nữa.

Bởi vì lửa đã tắt, trong lều dần dần bị cái lạnh bên ngoài thấm thấu. Ngọn đèn dầu lay động dưới tiếng gió bắc gào rít bên ngoài cánh đồng bát ngát càng làm nổi bật thêm sự vắng lặng của đêm đông.

Tay chân A La cũng theo nhiệt độ giảm xuống mà lạnh cứng, không thể không buông việc may vá xuống để cử động thân thể, chà nóng bàn tay cứng đến không nghe sai bảo kia.

Rốt cuộc, trước lúc trời sáng đã may xong áo choàng da dê cho Tử Tra Hách Đức. A La vui mừng đứng dậy, gấp xong xuôi áo choàng đặt cạnh bên gối Tử Tra Hách Đức đang ngủ say. Cổ họng hơi rát, nàng tính nhóm lửa lên chờ một lúc để làm ấm tâm.

Tiếng ho khan nhẹ làm Tử Tra Hách Đức giật mình tỉnh giấc, hắn mở mắt, mùi hương động lại bên gối vẫn còn nhưng không thấy A La đâu, không khỏi chống người dậy tìm kiếm bóng dáng của nàng trong lều.

Tiếng ho khan kiềm nén của A La từ bên bếp truyền đến, bóng dáng đơn bạc gầy yếu của nàng rơi vào trong mắt hắn.

Là cảm lạnh sao? Hắn nhíu mày, có chút lo lắng.

“A La, qua đây.” Hấn kêu một tiếng, sau một đêm nghỉ ngơi hấn đã cảm thấy tinh lực dư thừa. Miệng vết thương tuy vẫn còn đang thiêu đốt đau đớn nhưng hấn cũng không quan tâm chút nào.

Hấn nhìn thấy A La rõ ràng cứng ngắc một phen, sau đó mới chậm rãi đứng dậy từ từ đi về phía hấn. Nàng nhìn qua có chút tiều tụy, là vì đêm qua...

“Đại nhân, người nên mặc y phục trước.” A La cắt ngang phỏng đoán của hấn, bình tĩnh nói. Thân thể hấn trần trụi chỉ bọc bằng vải cứ như vậy ngồi ở chỗ kia khiến nàng có chút không vui. Trời lạnh như vậy hấn lại bị thương, sao có thể không quý trọng bản thân như thế.

Tử Tra Hách Đức nắm lấy bàn tay nàng đang chuẩn bị mặc y phục cho hấn, lập tức giật mình vì bàn tay lạnh giá của nàng. “Sao lại lạnh như vậy?” Hấn khó hiểu, “Nàng thức dậy bao lâu rồi?”

Bàn tay hấn cực kỳ ấm áp, khiến cho A La cũng tựa hồ ấm lại, nhưng nàng lại không để lộ một chút tâm tư nào trên mặt. “Đại nhân, xin để A La hầu hạ người mặc y phục.” Nàng thử rút tay ra.

“Lại giống như trước đây sao?” Con ngươi đen của Tử Tra Hách Đức nheo lại, bàn tay lớn giống như vòng sắt không để cho A La có đường thoát. “A La nhu tình như nước của tôi hôm qua đã đi đâu rồi hả?” Hấn chán ghét vẻ mặt làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra của nàng.

“Đại nhân, xin người...” A La cứng rắn tính xem nhẹ lời nói của hấn, đêm qua, nếu không phải lo lắng cho hấn, nàng nhất định sẽ không thất thường như vậy.

“Đủ rồi.” Tử Tra Hách Đức đột ngột cắt ngang lời nàng, một tay kéo nàng vào trong lòng, “Nàng cái người... nữ nhân không biết tốt xấu.” Vùi đầu vào cổ nàng, hít vào mùi hương kỳ lạ trên cơ thể nàng, hấn có chút mâu thuẫn thì thầm. Không rõ chính mình rốt cuộc muốn cái gì từ trên người nàng, nếu nói là thân thể nàng, vậy hấn cũng đã chiếm được, nhưng vì sao vẫn cảm thấy không cam lòng?

A La xuyên qua bờ vai hấn mờ mịt nhìn cây cung lớn treo ở phía trước màn trướng, có chút không biết phải thế nào. Lực trên tay hấn rất lớn, phảng phất như muốn đem nàng hoà nhập vào chính cơ thể hấn.

Thật lâu sâu, nàng mới vứt bỏ kiên trì, do dự giơ tay lên, thăm dò xoa lên tóc hấn.

Nàng đã không còn gì để mất, vì sao lại không cho hấn chút vui vẻ chứ?

CƯƠNG 7: HỎA HẸN

Thanh Lệ Na toàn thân áo ngắn màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng da Tuyết Hồ, thanh tú đứng trên đất tuyết, nổi bật dưới thân cây khô tàn nâu đen, lộ ra vẻ thanh lệ cao quý không nói nên lời. Giấu đi sự sắc bén bức người, nàng có vẻ càng đẹp đến động lòng người.

“Ách nô, người đến rồi.” Nhìn bầu trời xám tro, nàng ôn hòa mở miệng nhưng không quay đầu lại.

A La đi tới phía sau lưng nàng, không rõ nàng kêu mình ra đây có mục đích gì. “Vâng, tiểu thư Thanh Lệ Na.” Nghi hoặc càng làm cho không khí thêm yên lặng, tràn ngập lo sợ vô hình.

Thanh Lệ Na dịu dàng cười, trong đôi mắt đẹp như ẩn như hiện sự mờ mịt. Nàng vẫn luôn không coi trọng A La, nhưng hiện tại lại không thể không nhìn thẳng vào sự tồn tại của nữ nô này. Từ lần đầu nàng gặp nam nhân Tử Tra Hách Đức này, tất cả những hành động việc làm của hắn so với những gì nàng biết về nam nhân rất đối khác biệt, từ lúc hắn cự tuyệt về mê hoặc ám thị của bản thân, tới việc hắn xem trọng nữ nhân Ba Đồ thân phận thấp kém dung mạo khiến người ghê sợ A La này, cho đến ngày đi săn khi đó hắn vì cứu nàng suýt sa chân vào bẫy thú mà bị thương, hết thấy hết thấy những việc này đều khiến nàng cảm thấy mê hoặc, thậm chí còn bắt đầu sinh ra hảo cảm vô danh với hắn. Chỉ là tâm tư nam nhân này không đặt trên người nàng, có lẽ, đến tận bây giờ, hắn thích nữ nhân Ba Đồ này còn nhiều hơn nàng.

Đương nhiên nàng cũng hiểu, hắn và ách nô là không thể có kết quả được. Thủ lĩnh bộ tộc lớn nhất của Địa Nhĩ Đồ, sao có thể chọn một nữ nhân Ba Đồ làm bạn đời của mình được. Mà nàng, Thanh Lệ Na là nữ nhân mỹ lệ nhất trên thảo nguyên, một trong ba đại thủ lĩnh của Kỳ Kha tộc, ngoại trừ Linh Mộc, nàng có đầy đủ tư cách xứng đôi với hắn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Lệ Na nghĩ tới việc sống cả đời với một người nam nhân, vì thế, nàng nhất định sẽ trân quý cơ hội hiếm có này, sẽ không để bất kỳ ai phá hoại.

“Người là người nơi nào?” Nàng hỏi. Nàng biết, muốn chiến thắng kẻ địch, đầu tiên là phải nắm giữ nhược điểm của đối phương, mà nhược điểm của ách nô chính là quá khứ của nàng.

A La ngẩn ra, không nghĩ tới Thanh Lệ Na lại hỏi vấn đề này. Có chút do dự, nàng mới chậm rãi trả lời: “Băng nguyên.” Băng thành ở Băng nguyên, nơi đó ngoại trừ Băng tộc vẫn còn rất nhiều bộ tộc khác, nàng trả lời như thế lại không khiến người ta hoài nghi về thân phận của nàng.

“Băng nguyên!” Đôi mắt đẹp của Thanh Lệ Na sáng lên, lập tức hiện lên thần thái như mộng ảo, “Đó là một nơi mỹ lệ.” Nàng từng đi qua, làm sứ giả của Kỳ Kha tộc đến Băng thành cầu hôn cho tộc trưởng của nàng, nhưng lại không được mà trở về. Có điều vẻ đẹp của nơi đó lại khắc sâu trong trí nhớ của nàng, bao gồm cả thiếu nữ cự tuyệt nàng kia. Mặc dù bị cự tuyệt trong lòng nàng cũng không có buồn bực. Thiếu nữ đáng yêu như vậy, mỹ lệ như vậy, làm thế nào cũng không khiến người ta tức giận được.

Nhìn vẻ mặt của nàng, trong lòng A La không khỏi đau xót, đột nhiên xúc động nhớ đến nơi nàng sinh ra và lớn lên, mãnh liệt nhớ đến người thân của nàng. “Vâng, nơi đó rất đẹp.” Bởi vì quá mỹ lệ cho nên không thể để lại hậu thế. Nàng khẽ thì thầm, cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Tâm tình của nàng rất nhanh liền bị Thanh Lệ Na nhạy cảm phát hiện “Ách nô, người ở đây làm gì? Vì sao không trở về quê hương đi. Dù sao vẫn tốt hơn so với làm nô bộc của người ta cả đời.” Thanh Lệ Na không lộ ra một chút vui sướng nào trong lòng, dịu dàng từ từ dụ dỗ. Nàng biết một số chuyện không thể vội.

A La mờ mịt, “Trở về?” Nàng có thể trở về sao? Nàng một kẻ chạy trốn rồi bỏ hết trách nhiệm có thể trở về sao? Nàng đã là tội nhân của Băng thành, dân thành của nàng, người thân của nàng còn có thể tiếp nhận nàng sao?

Gió lạnh rít qua đầu rừng, làm tuyết đọng trên nhánh cây bay lá tả xuống toàn thân các nàng, tựa hồ báo trước một trận gió tuyết mạnh khác sắp đến.

A La đột nhiên cảm thấy rất lạnh, một cái lạnh dâng lên từ đáy lòng trong nháy mắt tràn khắp người nàng.

“Không sai, trở về. Người phải biết rằng, chỉ cần ở đây, người phải làm nô tỳ cả đời.” Thanh Lệ Na quay đầu lại, lần đầu nhìn thẳng vào mắt A La. “Hơn nữa, với dung mạo và quá khứ của người, ở chỗ biết rõ người, người cho rằng người có thể tìm thấy một người nam nhân không so đo quá khứ của người sao, có thể cho người phó thác cả đời sao? Người cho rằng Tử Tra Hách Đức sau khi thành hôn cùng Linh Mộc hay nữ nhân khác sẽ vẫn đối xử tốt với người như vậy sao?”

Hỏi vặn liên tiếp vẫn không hề đánh trúng điểm yếu trong lòng A La, A La vốn không để tâm những thứ này. Nhưng mà, lời nói ban đầu của Thanh Lệ Na về chuyện trở về đã làm dậy sóng trong lòng nàng mà thật lâu sau không thể bình tĩnh được. Nàng trầm mặc không nói nhìn

nữ nhân tuyệt mỹ trước mắt, vì sao phải nói những lời này với nàng, nàng không cho rằng Thanh Lệ Na kiêu ngạo lại quan tâm đến một nữ nô từng khiến nàng ta khinh thường.

Ánh mắt hiểu rõ tất cả của A La khiến cho Thanh Lệ Na có chút bối rối, hàng lông mày thon dài của nàng có hơi nhíu lại, có phần muốn che dấu đi cái gì đó, bối rối mở miệng: “Đừng ngu ngốc nữa, ách nô, ngươi sẽ không ôm hi vọng xa vời gì với Tử Tra Hách Đức chứ? Ngươi cho rằng một nam nhân với thân phận như hắn sẽ lấy một nữ nhân Ba Đồ làm thê tử của mình sao?”

A La chờ đợi nhìn nàng, trong nháy mắt đó hiểu rõ tâm tư Thanh Lệ Na. Một nữ nhân quan tâm tới một nữ nhân khác như vậy, nếu không phải xuất phát từ tình hữu nghị, thì là xuất phát từ lòng đố kỵ. Nàng tin rằng Thanh Lệ Na hẳn không có bất kỳ tình bạn vào với nàng. Vậy thì...

“Người thích Mạc Hách đại nhân.” Nàng chậm rãi nói ra sự thật.

Thanh Lệ Na bất ngờ không phòng bị, lập tức mặt đỏ tai hồng. Nhưng nàng rất nhanh đã thu lại sự quần bách của chính mình, ngang nhiên dương chiếc cằm mỹ lệ lên, dứt khoát thừa nhận. “Không sai, ta thích hắn. Ngươi muốn tranh với ta sao?” Câu sau có phần hạ thấp giọng, chỉ vì đối với Tử Tra Hách Đức, nàng một điểm nắm chắc cũng không có, huống hồ còn có một Linh Mộc nữa.

Trong mắt A La xẹt qua một tia hiu quạnh, cúi đầu nàng nhìn tuyết bị giẫm dưới chân. Nàng lấy đầu tư cách để tranh?

“Ta là nô lệ của Mạc Hách đại nhân, đi hay ở cũng không phải do ta làm chủ.” Nàng đổi đề tài, trần thuật một sự thật. Từ trước tới nay đều không phải do nàng làm chủ, hiện tại chẳng lẽ sẽ có ngoại lệ sao?

Nghe ra ngữ khí của nàng, trong lòng Thanh Lệ Na vui vẻ, có hơi vội vàng nói: “Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần ngươi đồng ý đi, ta có thể tạo cơ hội cho ngươi. Ta còn có thể cho ngươi một chút tiền đủ sống cho nửa đời sau, vậy ngươi cũng có thể không cần làm nữ nhân Ba Đồ nữa.” Nàng tin rằng không có nữ nhân nào lại cam tâm tình nguyện làm chuyện đó.

A La nghe Thanh Lệ Na nói như vậy, biết sự tự do nàng mong ước thật lâu đã ở ngay trước mắt, chỉ chờ nàng đồng ý. Nhưng mà vì sao nàng lại không vui như trong tưởng tượng của mình? Vì sao nàng lại cảm thấy ngực có chút quặn lại, giống như không thở nổi?

“Chờ vết thương của ngài ấy tốt lên...” Nàng phát hiện chính mình đang nói, có chút hoảng hốt. Nhưng mà nàng nên rời đi, chỉ đợi thương thể của hắn tốt lên, nàng nhất định sẽ rời khỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Thanh Lệ Na mặc dù không tình nguyện, lại cũng không dám cưỡng ép nàng, dù sao mùa đông như vậy để một nữ nhân đi xa chẳng khác nào muốn lấy mạng của nàng ta.

“Được, một lời đã định.” Thanh Lệ Na vui sướng nở nụ cười, vui vẻ vì đã thành công loại đi một tình địch. Nàng tin rằng A La sẽ không đổi ý, nàng cũng sẽ không cho phép A La đổi ý.

“Ừm.” A La dường như không tiếng động trả lời. Lại ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn Thanh Lệ Na, đó là một nữ nhân có thể dịu dàng cũng có thể kiên cường, lúc hành quân đánh giặc có thể đi theo trượng phu, vào lúc hắn gặp nguy nan có thể trợ giúp hắn. Không giống nàng, chỉ có thể giương mắt nhìn, lại bất lực.

Bị ánh mắt dịu dàng tuyệt đẹp như con nai vàng nhìn có chút hổ thẹn, Thanh Lệ Na có chút không tự nhiên khẽ nghiêng nghiêng đầu.

“Người phải đáp ứng ta, bất luận là ngài ấy chọn chính tiểu thư người hay là Linh Mộc đại tướng, đều phải đối xử tốt với ngài ấy.” A La lần đầu tiên mở miệng yêu cầu, cũng là yêu cầu duy nhất. Nàng không hi vọng bất kỳ kẻ nào tổn thương hắn.

Thanh Lệ Na nghe vậy, không do dự gật đầu đồng ý. Chỉ cần A La vừa đi, nàng có lòng tin sẽ khiến cho Linh Mộc chủ động thôi lui.

Có được lời bảo đảm như vậy, A La mới thoáng yên tâm. “Tiểu thư, ta phải quay về rồi.” Nói xong, nàng không đợi Thanh Lệ Na trả lời, liền xoay người đi về. Đi lâu như vậy không có ai chăm sóc Tử Tra Hách Đức, nàng có chút lo lắng.

Thanh Lệ Na kinh ngạc nhìn bóng lưng đơn bạc của A La, trên nền đất tuyết nổi bật, A La mặc một chiếc áo dài rộng màu xám không có chút gì khiến người khác cảm thấy mỹ lệ, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại một lần nữa sinh ra ảo giác nữ nhân Ba Đồ này rất đẹp, mà còn đẹp đến khiến người ta rung động.

“Nàng với người nói cái gì rồi hả?” Mặc một chiếc áo da dê, đầu chải thành một bím tóc nhỏ, đội mũ vòm, trên đường A La trở về Lam Nguyệt ngăn cản nàng, nâng chiếc cằm nhỏ xinh đẹp lên, có chút ngạo mạn hỏi.

Nhìn ra được nàng đối với Thanh Lệ Na có địch ý rất lớn, vì vậy cũng ảnh hưởng đến A La. Đối với nàng, A La trước sau không cách nào trách được, chỉ vì sự điều ngoa và ngây thơ của tiểu cô nương kia là không có tâm cơ. Nàng thậm chí có thể cảm giác được sự lo sợ nghi hoặc trong lòng cùng không từ bỏ của Lam Nguyệt.

Chỉ là những thứ này không liên quan gì đến nàng...

“Tiểu thư Thanh Lệ Na không hề thích Đặc Lan Đồ đại nhân.” Nhẹ nhàng nói xong, lông mày A La không khỏi nhíu lại, nàng nói cái này làm gì? Không phải không cần quản những chuyện này hay sao? Tình cảm của người khác có quan hệ gì đến nàng chứ?

Không nghĩ tới bị nàng nhìn thấu tâm tư, Lam Nguyệt lập tức loạn đến trở tay không kịp, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Nàng, nàng ta thích hay không thích Đặc Lan Đồ liên quan gì ta... ta... ta...” Nàng lúng túng giậm chân nhỏ, xoay người muốn bỏ chạy nhưng lại không nổi.

Nhìn thấy vẻ yếu kiêu như nữ hài của nàng, trái tim A La không khỏi mềm nhũn, vẫn còn nhớ rõ lúc cùng tản bộ với Tiểu Băng Quân trong vườn lê, nàng kể về thần thái thiếu niên tóc bạc kia. Cùng một tâm tư, chỉ là của muối muối là hoa trong gương, trăng trong nước, cả đời này khó thành ý nguyện. Mà nữ hài tử trước mắt này lại khác, người trong lòng nàng mặc dù có người khác, nhưng ít ra còn thật sự sống bên cạnh nàng, có thể chạm đến được. Chỉ mong nàng có thể hạnh phúc.

“Tiểu thư Thanh Lệ Na sẽ không thích Đặc Lan Đồ đại nhân.” Lại một lần nữa, A La làm trái với dự tính ban đầu của mình, trịnh trọng trần thuật lại sự thật nàng cảm nhận được. Chỉ vì nàng không muốn tiểu cô nương này bị cảm giác vô vọng hành hạ.

“Người... làm sao biết được?” Lam Nguyệt hung hăng kiêu ngạo trước kia đột nhiên biến mất không thấy, nàng cắn chặt môi dưới chậm rãi xoay người lại, trong mắt hơi phấp phấp nước.

Từ trước đến nay, ngang ngược tùy hứng chỉ là cách nàng bảo vệ chính mình. Từ nhỏ đến lớn nàng đã thích Đặc Lan Đồ, vị nhị huynh lúc nào cũng bảo vệ nàng, nhưng mà Đặc Lan Đồ chỉ coi nàng là muối muối, vì thế nàng mới dùng phương thức mọi người không đồng tình để có được sự chú ý của hắn. Mãi đến khi Thanh Lệ Na xuất hiện, đối diện với đối thủ ở bất kỳ phương diện nào cũng mạnh hơn mình, nàng đột nhiên cực kỳ sợ hãi, nàng cảm nhận được lần này nàng thực sự mất đi nhị huynh của nàng rồi. Nhưng nàng vẫn luôn đè nén loại khủng hoảng này, một lần lại một lần nói với chính mình, nàng nhất định có thể cướp nhị huynh trở về từ tay Thanh Lệ Na, trời biết trên thực tế ngay cả chính bản thân nàng cũng không tin được lời

nói dối này. Mà lời nói bất thành linh của A La lại một lần nữa làm lòng nàng dấy lên hi vọng, đồng thời cũng giải phóng sự uỷ khuất đè nén lâu ngày của nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt sắp khóc của nàng, A La không được tự nhiên quay đầu đi, trong lòng có chút chua xót. “Ta đã từng hầu hạ nàng.... Thực xin lỗi, ta phải trở về rồi.” A La nói ra một lý do khó khiến người tin được, nàng không muốn nói cho Lam Nguyệt biết là Thanh Lệ Na trên thực tế chỉ có hứng thú với Tử Tra Hách Đức, chỉ vì nàng không muốn Tử Tra Hách Đức rước phải phiền toái.

Không đợi Lam Nguyệt đáp lại, nàng vỗ vỗ vai tiểu cô nương rồi vội vàng bước trở về, nhưng giống như có cái gì đang đuổi theo nàng.

“A La... Cảm ơn người!” Giọng nói cảm kích của Lam Nguyệt từ phía sau truyền tới, làm cho người ta cảm nhận được sự thẳng thắn trong tính cách của nàng.

A La không quay đầu cũng không đáp lại, đương nhiên cũng không nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của Lam Nguyệt.

Đi tới ngoài lều lớn của Tử Tra Hách Đức, nàng nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, hiển nhiên không phải một mình Tử Tra Hách Đức ở đây, lúc này nàng mới thoáng yên lòng.

Là Linh Mộc và Đặc Lan Đồ.

Thấy nàng trở về hai người cũng không chú tâm lắm. Ngược lại Tử Tra Hách Đức ngồi ở bên giường, trong ánh mắt nhìn nàng lộ ra ý hỏi. Nàng đi gặp Thanh Lệ Na hẳn không hề biết.

“Diễm nhân tự cho mình cao quý, hơn nữa lại còn cổ quái. Bà đặt không cưới nữ tử trong tộc mình, chuyên môn đi cưới nữ tử xuất thân cao quý dung mạo xuất chúng lại còn phải băng thanh ngọc khiết trong tộc khác.” Linh Mộc tức giận tiếp tục đề tài bọn họ đang nói. “Thật không hiểu bọn họ nghĩ thế nào.”

Đặc Lan Đồ vừa thay đổi hình tượng lỗ mãng thường ngày của mình, cùng Tử Tra Hách Đức liếc nhau, mỉm cười ngầm hiểu. “Bọn họ không phải có truyền thuyết gì sao?” Hắn không chút để ý nói. Có quý mới tin một đại tộc lớn như vậy lại tin vào một truyền thuyết mà kiên trì không cho nữ tử của bản tộc có con nối dõi, đạo lý trong này chỉ cần suy nghĩ cẩn thận sẽ hiểu rõ.

“A La, nàng qua đây.” Không có được câu trả lời của A La, Tử Tra Hách Đức vẫy tay về phía nàng nói. A La hơi do dự đi về phía bọn họ.

“Truyền thuyết?” Linh Mộc cười lạnh, “Truyền thuyết cái gì, chẳng qua là lấy có vũ nhục nữ tử thôi. Thật không hiểu nữ nhân của bọn họ đang làm cái gì? Cứ như vậy cam tâm bị khi dễ.”

Nghe đối thoại của bọn họ, hiển nhiên là đang đàm luận về kẻ thù một mất một còn của bọn họ - Diễm tộc. A La đi tới bên người Tử Tra Hách Đức, “Người cần gì, đại nhân?” Để không quấy rầy cuộc nói chuyện của bọn họ, nàng nhỏ giọng hỏi.

“Nàng vừa đi đâu?” Tử Tra Hách Đức đề xuống cảm giác muốn nắm tay nàng, nhàn nhạt hỏi. Tinh lại không nhìn thấy nàng khiến hắn bất an.

“Linh Mộc, người cho là nữ tử tộc khác cũng giống các người sao?” Lời đùa cợt của Đặc Lan Đồ truyền vào tai A La. Nàng trầm ngâm một chút, quyết định không nói cho Tử Tra Hách Đức việc nàng có hẹn với Thanh Lệ Na.

“Đi đến hồ, muốn xem băng đã tan hay chưa.” Nàng rũ mắt xuống, nói lời nói dối nàng không hề xa lạ. Rất nhiều khi, nàng không thể không nói chút lời nghĩ một đằng nói một nẻo, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng không thích mở miệng nói chuyện.

Đối với câu trả lời của nàng mặc dù có chút không hài lòng, nhưng vào thời điểm này cũng không tiện truy cứu, Tử Tra Hách Đức gật gù đầu, phân phó: “Nàng đi nấu ấm trà, sau đó nấu chút đồ ăn. Linh Mộc và Đặc Lan Đồ sẽ ở đây ăn cơm.”

Dặn dò xong những chuyện này, Tử Tra Hách Đức lúc này mới gia nhập cuộc nói chuyện.

“Diễm tộc trải qua mấy trăm năm, nhân số không hề nhiều, trước sau lại vẫn có thể duy trì được địa vị trên thảo nguyên, Linh Mộc nàng chẳng lẽ cho rằng việc này so với cách làm vô tình của bọn họ không có chút quan hệ gì sao?” Hắn có chút mệt mỏi dựa vào một bên gối, lười biếng nói.

“Huyết mạch Diễm tộc có khắp thiên hạ, nàng lại cho rằng bọn họ chỉ đơn thuần muốn đuổi nữ nhân của mình thôi sao?” Nhìn thấy biểu tình không thể tin của Linh Mộc, Tử Tra Hách Đức hứng thú nói thêm một câu. Có nhiều khi, nữ nhân càng tình nguyện tin vào những lời nói mộng tưởng, nữ nhân Địa Nhĩ Đồ bọn họ cũng không ngoại lệ.

Lắc lắc đầu, Linh Mộc đối với phỏng đoán của hắn vẫn giữ thái độ hoài nghi như cũ. Nàng không tin toàn bộ chỉ dựa vào dã tâm của nam nhân Diễm tộc, lại càng không tin phương thức

hủy hoại cả đời nữ tử bốn tộc chỉ là âm mưu thôn tính thiên hạ, nàng càng không tin những nữ tử đó lại an phận chịu sắp đặt.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, cũng không tranh cãi với nàng, quan điểm của nữ nhân luôn luôn không giống với nam nhân. Trong lúc này không ai thuyết phục được ai, mà cũng không nhất thiết phải vậy. Ánh mắt của hắn nhìn về phía bóng dáng bận rộn của A La, vẻ mặt không khỏi trở nên ôn nhu.

“Mặc kệ nguyên nhân là gì, Diễm tộc trước sau vẫn là đối thủ một mất một còn của chúng ta, cẩn thận là được.” Đặc Lan Đồ nói, sau đó chuyển đề tài. “Đúng rồi, Linh Mộc, nam nhân ngươi cứu kia đã biết thân phận rõ ràng chưa? Ta vẫn cảm thấy hắn không đơn giản.”

Nghe vậy, vẻ mặt Linh Mộc đột nhiên trở nên mất tự nhiên, nàng bất an liếc nhìn Tử Tra Hách Đức một cái, thấy hắn không quá chú ý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Ừm.. Hắn nói hắn là người Trung Nguyên, tên là Thu Nhược Hồ. Vì kẻ thù truy giết nên lưu lạc đến đây.” Nàng hơi hốt trả lời. Chỉ một chút thông tin như vậy, thật sự khiến người ta không cách nào tin được.

Đặc Lan Đồ vẫn muốn hỏi tiếp, Tử Tra Hách Đức lại cắt ngang hắn trước một bước. “Không sao, mỗi người đều có chuyện riêng không muốn nói rõ, nếu như hắn muốn nói đã nói, không nói thì thôi, không cần truy cứu.”

Nghe huynh trưởng nói như thế, Đặc Lan Đồ đành phải từ bỏ. Ba người lập tức lại bàn bạc một số việc cho mùa xuân, hi vọng nhân dịp nhàn rỗi sớm chuẩn bị chút.

Áo choàng da dê A La may rất vừa vặn, mặc ở trên người Tử Tra Hách Đức càng tôn lên sự oai hùng mạnh mẽ của hắn.

A La ngơ ngác nhìn nét cười thoải mái nổi lên trên gương mặt của nam tử hào sảng trước mặt, cảm giác được một tia ấm áp lướt qua trong lòng.

“A La!” Bàn tay thô ráp của Tử Tra Hách Đức xoa nhẹ lên khuôn mặt A La, con ngươi đen sáng ngời tràn đầy tình cảm nồng nhiệt. Nàng tình nguyện làm y phục cho hắn khiến hắn vô cùng bất ngờ, cũng cực kỳ vui vẻ, nhưng mà hắn lại không biết phải làm thế nào để cho nàng hiểu rõ tâm tình của hắn. “A La...” Hắn nhếch môi cười, sau đó ôm lấy thắt lưng của A La kéo nàng vào lòng mình.

Nam nhân này không có lời ngon tiếng ngọt, cũng không có quá nhiều tình cảm dịu dàng, đôi khi bình tĩnh lãnh đạm cơ trí khiến người ta sợ hãi, đôi khi lại kém cỏi từ ngữ giống như lúc này, nhưng đây mới là một mặt chân thật nhất của hắn. A La biết nàng chỉ có ở địa vị như hiện tại mới có thể thấy được những thứ này, trước đây không có, thời còn xinh đẹp cũng không có.

Nàng thử đem mặt mình nhẹ nhàng kề sát vào vị trí trái tim đang đập của hắn, sau đó vươn tay ra ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn. Hắn có một lồng ngực có thể cho nữ nhân dựa vào, nhưng nàng lại không dám mơ tưởng tới.

Sự quyến luyến khác thường của A La khiến Tử Tra Hách Đức cực kỳ kinh ngạc, không khỏi trở nên thật cẩn thận, sợ sơ ý một chút nàng sẽ trở lại như trước đây.

“Người nhất định phải khỏe nhanh một chút.” A La yếu ớt thăm thì, mặc dù cực kỳ không nỡ, vẫn hi vọng có thể thấy hắn khỏe mạnh đứng trước mặt mình.

Nghe được lời của nàng, Tử Tra Hách Đức mỉm cười. “Không cần lo lắng, qua vài ngày nữa sẽ không sao.” Cũng chỉ có những lúc như vậy mới cảm nhận được nàng quan tâm hắn, đây là lần đầu tiên hắn đột nhiên cảm thấy bị thương cũng không nhất định là chuyện xấu.

“Vậy thì tốt rồi.” A La dịu dàng đáp lại, trong lòng lại lạnh lẽo trống rỗng. Ngừng lại một chút, nàng như nghĩ tới cái gì, ngửa đầu nhìn khuôn mặt không còn lãnh ngạnh của Tử Tra Hách Đức, “Có thể hứa với ta, về sau đừng để mình bị thương?” Nàng biết yêu cầu này quá mức không thực tế, nhưng nàng không thể không thỉnh cầu như vậy, nàng chỉ hi vọng hắn có thể vì vậy mà yêu quý bản thân hơn một chút.

Tử Tra Hách Đức á khẩu không trả lời được. Hắn biết cả đời này hắn không thể tách rời chiến tranh, bởi vì hắn là người Địa Nhĩ Đồ, bởi vì thảo nguyên không phải chỉ của riêng người Địa Nhĩ Đồ. Mà có chiến tranh sẽ có thương vong, hắn là người thành tín, không muốn hứa hẹn chuyện mình không thể làm được.

Nhìn thấy sự khó xử của hắn, A La không khỏi thở dài, “Không thể đáp ứng sao?” Nàng cô đơn từ trong ngực hắn thối lui ra ngoài, tinh thần có chút mất tập trung xoay người tính đi làm việc. Nàng biết về sau bất luận nàng đi đến chỗ nào, đều khó có thể thực sự an tâm rồi.

Bóng lưng nàng đơn bạc mà bất lực, làm cho lòng người ta không kiềm chế được mà thương tiếc.

“Ta nhiều nhất chỉ có thể hứa với nàng sẽ cố hết sức không để mình bị thương.” Trầm mặc một hồi, Tử Tra Hách Đức đột nhiên mở miệng, nhìn A La ngạc nhiên quay đầu, hần lại bổ sung một câu, “Nhưng mà... ta có một điều kiện trao đổi.” Hần là người giỏi lợi dụng tình thế, đôi khi thói quen này cũng không phải quá tốt.

A La ngẩn ra, “Điều kiện gì?” Nàng không ngờ tới hần lại có yêu cầu gì đối với nàng.

Tử Tra Hách Đức chiếm lấy đôi mắt dịu dàng như con nai tơ kia, ánh mắt chờ mong chuyên chú khiến cho trái tim A La không khỏi đập mạnh. “Cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nàng cười, ta hi vọng có thể thấy nàng cười.” Không thể nói rõ vì cái gì, hần biết cười đối với nàng mà nói là một chuyện không hề dễ dàng. Nhưng từ phương diện khác mà nói, cũng chứng minh hần không cách nào khiến nàng vui vẻ. Chuyện như vậy thực sự khiến hần cảm thấy thất bại.

Cười! A La mờ mịt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hần, có chút không biết làm sao.

Cười...

Nàng cũng từng cười đến vô ưu vô lự, cũng từng cười đến ngây thơ... Mãi đến khi nàng phát hiện nụ cười của nàng mang đến chỉ là máu tươi cùng giết chóc, chỉ dẫn tới sự phẫn nộ cùng chỉ trích thóa mạ của dân chúng, là sự thống khổ cùng rơi lệ của người khác, nàng đã không còn nở nụ cười nữa.

Nếu như là Thu Thần Vô Luyến trước đây, Tử Tra Hách Đức muốn nhìn thấy nụ cười của nàng, nàng không chút nào khó hiểu. Nhưng A La của hiện tại, nụ cười của A La có gì đáng chờ mong chứ?

“Ta... sẽ không.” Rũ mắt xuống, nàng hoang mang thì thầm. Nói xong không tự chủ được cắn môi dưới, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại. Nàng không phải không muốn cười, là thật sự không thể.

“Nàng...” Tử Tra Hách Đức chán nản, bước nhanh tới trước mặt A La, giờ tay nâng cằm của nàng lên, lại bất ngờ phát hiện trong mắt nàng lóe ra lệ quang, không khỏi có chút dở khóc dở cười, tức giận nói: “Nàng nữ nhân này, nói nàng cười, nàng lại khóc... Được, không cười thì không cười, ta không làm khó nàng là được.” Hần vốn là người không dễ dàng thỏa hiệp, nhưng đối với nàng thực sự là cứng rắn không nổi.

A La không nói, nước mắt cũng không rơi xuống, chỉ là giờ tay bắt lấy bàn tay lớn của hần, cầm thật chặt. Nam nhân này vì sao lúc nào cũng mang lại sự dịu dàng cho người hay vật mà

người khác không thấy quan trọng? Hấn vì sao không giống những nam nhân khác yêu mến Thu Thần Vô Luyến ghét bỏ A La? Nếu như hấn giống như những nam nhân trước đây nàng đã gặp, nàng sẽ không nhất định giống như bây giờ không nỡ, cũng không cần lo lắng cho hấn rồi.

“Làm sao vậy, A La?” Sự khác thường của nàng rốt cục khiến cho Tử Tra Hách Đức mơ hồ có chút bất an.

A La lắc đầu, nắm tay Tử Tra Hách Đức đi tới ngồi xuống chiếc nệm êm bên cạnh bếp lửa, chính mình lại dựa sát vào ngồi cạnh hấn.

“Ta nhớ rõ người có nhắc đến Thu Thần Vô Luyến của Băng thành.” Nhìn ngọn lửa bập bùng trong bếp lò, A La dịu dàng nói, biểu tình không chút để ý khiến người ta nghĩ rằng nàng chỉ là thuận miệng nói chuyện phiếm. “Từng nghe qua đại danh của nàng, mọi người đều nói nàng là nữ nhân họa quốc ương dân. Rốt cuộc có phải hay không?”

Đây là lần đầu tiên A La chủ động tình nguyện cùng người khác nói chuyện, Tử Tra Hách Đức cực kỳ thích, lập tức bỏ đi sự bất an không sao nói rõ trong lòng, hề biết sẽ nói, hề nói sẽ nói hết.

“Cũng không hấn vậy.” Hấn trầm ngâm nói, “Ta đã gặp nàng, ngoại trừ dung mạo xuất chúng ra, chẳng qua chỉ là một nữ tử nhu nhược bình thường thôi.” Đây là lần thứ ba hấn bình luận về Thu Thần Vô Luyến, không biết có phải do sự dịu dàng và thân thiết hiếm thấy của A La hay không, tâm tình hấn rất tốt, bởi vậy lời nói ra cũng khách khí hơn rất nhiều.

“Vậy sao?” A La khẽ kinh ngạc, có chút hồ đồ về cảm giác của hấn đối với Thu Thần Vô Luyến. “Vậy vì sao lại có nhiều người hận nàng như vậy chứ?” Nàng đương nhiên biết, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của Tử Tra Hách Đức.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, trở tay cầm tay nàng, “Cũng có rất nhiều người thích nàng.” Dừng một chút hấn mới nói tiếp, “Bởi vì nàng rất mỹ lệ, cho nên nàng không cần làm gì cũng sẽ có người tình nguyện dâng toàn bộ cho nàng, bao gồm cả sinh mệnh của chính mình và người khác.”

“Là như vậy sao?” A La đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, vì thế cuộn mình tiến vào trong lòng ngực dày rộng của Tử Tra Hách Đức, hi vọng có thể từ nơi đó hấp thu chút ấm áp. “Vậy còn người? Nếu nàng nguyện ý trở thành nữ nhân của người, người có muốn hay không?”

Nhẹ nhàng vòng qua bờ vai nhỏ gầy của A La, Tử Tra Hách Đức nghe được câu hỏi khờ dại của nàng, nhin không được bật cười, “Nàng thật sự là một nữ nhân kỳ quái, một giả thuyết không có khả năng như vậy cũng nghĩ ra được.”

Cúi đầu khẽ hôn nhẹ xuống cái trán bóng mượt của nàng, hắn quyết định dung túng sự kỳ quái của nàng. “Sẽ không.” Câu trả lời của hắn chắc như đinh đóng cột, suy tư một hồi mới tiếp tục giải thích, “Ta đã nói với nàng, tộc vương của chúng ta mê luyện nữ nhân kia, ta sẽ không vì một nữ nhân làm ra chuyện bất lợi đối với tộc dân trong bộ lạc của ta.” Hắn quyết không cho phép mình giống như tộc vương hay Đặc Lan Đồ vì nữ nhân mà thần hồn điên đảo, cái gì cũng không quan tâm.

Nghe được câu trả lời của hắn, A La cũng không bất ngờ, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó nghiêng tai lắng nghe tuyết rơi bên ngoài lều. Tiếng sỏi sỏi kêu gào theo cánh đồng bát ngát từ xa truyền đến làm người ta sợ hãi lại sinh lòng thương hại. Dưới trời tuyết lớn như vậy, hơn phân nửa loài sỏi tìm không được thức ăn.

Người Địa Nhĩ Đồ tự xưng là hậu duệ của sỏi, đối với sỏi cực kỳ có cảm tình, bởi vậy bọn họ có một phong tục mà dân tộc khác không cách nào lý giải được, đó là nuôi sỏi.

Mỗi lần tới mùa tuyết, sỏi tìm kiếm thức ăn vô cùng khó khăn, thì lúc này, người Địa Nhĩ Đồ cứ mỗi mười ngày đến nửa tháng, trong đám súc vật do nô lệ chăn nuôi sẽ chọn ra một lượng lớn súc vật đuổi đến vùng thảo nguyên hoang dã để cho sỏi bắt mồi. Cứ như vậy, phạm là chỗ nào có người Địa Nhĩ Đồ sinh sống, sỏi cũng nhiều hơn so với chỗ khác.

Một ngày này, thương thế vừa mới khỏi, Tử Tra Hách Đức ép A La cùng mình tham gia hoạt động nuôi sỏi. Hắn hi vọng A La có thể tiếp thu nhanh cũng như dung nhập vào sinh hoạt của người Địa Nhĩ Đồ bọn hắn. Hắn không thích nàng trước sau vẫn lấy tư thái của người ngoài cuộc đứng xem toàn bộ mọi thứ xung quanh nàng ở, vậy sẽ khiến hắn cảm thấy nàng cơ hồ sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

A La ngồi trên con ngựa đỏ thẫm Tử Tra Hách Đức cho nàng, bao kín mình trong chiếc áo choàng rộng lớn, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Tuyết không lớn, tinh tế giống như ngọc vụn, nhưng gió lạnh vẫn như cũ thổi điên cuồng, trong thời tiết như vậy phi ngựa chạy băng băng thực sự không khác gì chịu tội.

Mọi người vừa hô quát, vừa vung roi ngựa trên không trung tạo ra tiếng xé gió vang dội, cuời tuấn mã chạy băng băng từ bên này sang bên kia, xua đám dê đang kinh hoàng lung túng về cánh đồng tuyết bao la.

A La chỉ cùng Tử Tra Hách Đức xa xa theo phía sau mọi người, cũng không gia nhập hành động xua đuổi của bọn họ.

Nhìn đến bộ dạng bất lực của bầy dê, nghĩ đến chúng nó sắp tâng thân trong bụng sói hoang, A La liền cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không đành lòng. Nàng căn bản không thể hiểu nổi người Địa Nhĩ Đồ vì sao lại muốn dùng dê con hiền lành yếu đuối tới chăn nuôi bầy sói hung ác, càng không rõ Tử Tra Hách Đức vì sao lại muốn nàng đối mặt với cảnh tượng tàn nhẫn như vậy.

“Nàng sớm muộn gì cũng phải quen.” Nhìn thấy sự kháng cự của nàng, Tử Tra Hách Đức đột nhiên mở miệng nói: “Nàng phải biết, đây là nơi cá lớn nuốt cá bé, người yếu đuối như dê con thì lựa chọn duy nhất chính là mặc cho người khác xâu xé.”

Trái tim A La lạnh lẽo nhìn Tử Tra Hách Đức trên mặt không có bất luận cảm xúc gì, vào thời khắc này, nói những lời như vậy, nam nhân này tựa hồ lại là Tử Tra Hách Đức Mạc Hách đứng chỉ huy trên đỉnh núi trước kia.

“Một ngày nào đó nàng sẽ phát hiện, trừ mình ra, không thể tin cậy bất kỳ kẻ nào.” Cùng nàng nhìn nhau một hồi lâu, Tử Tra Hách Đức mới chậm rãi bỏ sung. Hắn không cho rằng mình lúc nào cũng sẽ ở bên cạnh nàng, ở thế giới này, bất luận là quan hệ thân thiết thế nào, cũng không thể giờ giờ phút phút ở bên nhau. Sự yếu đuối của nàng lúc nào cũng khiến hắn không cách nào yên tâm.

A La thu ánh mắt lại không nói. Nàng sao lại không biết, nàng sớm đã hiểu rõ rồi.

Một tiếng tru dài đột nhiên vang lên, nhân mã xua bầy dê đồng thời quay đầu ngựa trở về, mặc cho bầy dê chạy bốn phía. Tình cảnh như vậy khiến A La có chút giật mình, Tử Tra Hách Đức đã dắt lấy đầu ngựa của nàng tránh ở một bên.

“Cho dù chúng ta cung cấp thức ăn, sói cũng phải dựa vào thực lực của mình để bắt được con mồi. Cũng như vậy, những con dê này nếu có bản lĩnh chạy trốn về, như vậy nó sẽ được chăm sóc nuôi lớn cho đến khi chết già, thoát khỏi vận mệnh bị đồ sát hoặc trở thành vật nuôi làm tế phẩm.” Tử Tra Hách Đức giải thích nghi ngờ cho A La, ánh mắt rạng rỡ nhưng lại rơi trên đám dê kinh hoàng bỏ chạy hoặc là sợ tới mức run rẩy nằm trên mặt đất, thần sắc lạnh

lòng mà ngạo nghễ. “Việc này cực kỳ công bằng, mà sự công bằng này chỉ có người Địa Nhĩ Đồ chúng ta ban cho chúng, ở bộ tộc khác, vận mệnh đã định duy nhất của súc vật là bị giết. Nhưng mà, cho tới bây giờ, chưa có một con dê nào có bản lĩnh đạt được sự đãi ngộ hậu đãi chúng ta chuẩn bị.”

A La có chút mờ mịt, lời hăn nói không sai, toàn bộ Băng tộc giống như bầy dê chờ làm thịt như hăn nói, trước sau phải dựa vào đại tộc mà sinh tồn, việc này không thể nghi ngờ chính là giao phó vận mệnh của mình vào tay người khác, sao có thể có kết cục tốt. Chỉ là không biết làm sao các nàng vẫn mãi không hiểu, vẫn cứ lãng phí hạnh phúc một đời của từng người từng người thiếu nữ.

“Con người đều ham an nhàn phú quý, chán ghét vất vả bần hàn. Nhưng cuộc sống xa hoa rất dễ mài mòn sự cứng cỏi và quyết chí của một anh hùng, khiến cho hăn trở nên yếu đuối như dê con nàng đang thấy hiện tại.” Tử Tra Hách Đức tiếp tục nói, coi như không thấy nhóm người đang phi nhanh qua trước mặt bọn họ. “Cho nên, bất luận là người Địa Nhĩ Đồ chúng ta hiện tại có giàu có hay cường đại thế nào, ta vẫn như cũ yêu cầu bản thân và tộc dân của ta tránh xa xa hoa và an nhàn. Chỉ có như vậy, chúng ta mới không cho địch nhân của mình có cơ hội có thể đụng đến.”

Nghe đến đó, A La bỗng nhiên tỉnh ngộ, khó trách nàng cảm thấy ngoại trừ trên chiến trường, tất cả những gì nàng thấy đều làm cho người ta không cách nào tin được người Địa Nhĩ Đồ là một trong những dân tộc cường đại nhất trên thảo nguyên.

“Ta hiểu được.” Nàng lần đầu đáp lại, hiểu rõ nỗi khổ tâm muốn nàng kiên cường của hăn. Đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nếu như Băng tộc các nàng có người đứng đầu như vậy, các nàng có lẽ sẽ không rơi vào cảnh ngộ lúng túng tiến thoái lưỡng nan trước mắt.

Tử Tra Hách Đức còn định nói thêm gì, lại đột nhiên bị giọng nói vui vẻ nhẹ nhàng của Thanh Lệ Na cắt ngang.

“Tử Tra Hách Đức, các người sao lại ở đây?”

Hai người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Thanh Lệ Na mạnh mẽ dưới sự bầu bạn của Đặc Lan Đồ cưỡi một con ngựa trắng cao lớn bước chậm rãi thông thả đi về phía bọn họ.

“Xin chào, tiểu thư Thanh Lệ Na.” Tử Tra Hách Đức lịch sự chào hỏi nàng.

Khẽ gật đầu với A La, Thanh Lệ Na cười tươi, “Tập tục nuôi sói này của các người trái lại thú vị, trong thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có người Địa Nhĩ Đồ các người mới có can đảm và bản lĩnh làm chuyện như vậy.”

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, không chú tâm đến sự ca ngợi rõ ràng này của Thanh Lệ Na. “Không nghĩ tới tiểu thư Thanh Lệ Na cũng có hứng thú tới tham gia hoạt động nhỏ bé không đáng kể này của chúng ta.”

Đặc Lan Đồ nói: “Là đệ mời tiểu thư Thanh Lệ Na tới. Những ngày đông này cũng chỉ làm chút chuyện này mới giết được thời gian nhàm chán.”

“Đúng vậy, thật sự rất thú vị.” Thanh Lệ Na hưng phấn nói, hiển nhiên còn chưa hết ý. “Ta nghe nói các người thông qua hoạt động này cho súc vật thoát khỏi vận mệnh bị giết đúng không?” Cái này theo nàng thấy có chút khó tin.

“Không sai.” Tử Tra Hách Đức nhàn nhạt đáp lại. Nhìn thấy A La đứng yên một bên, nàng cúi đầu, không dễ phát giác gì hơi run rẩy, tựa hồ như đang cực lực chống lại cái rét lạnh, vì thế chuẩn bị đưa nàng trở về lều.

Ai ngờ Thanh Lệ Na đang hứng thú nói chuyện, “Vậy thì ta muốn hỏi một chút, các người ngay cả súc vật còn cho cơ hội như vậy, như thế đối với nô lệ của các người, có phải cũng có được cơ hội tự do như vậy hay không?” Nàng nói không chút để tâm, làm cho người ta không chút nào nghĩ tới chuyện khác.

A La lại toàn thân cứng đờ, nghe ra ý đồ của nàng, nàng ta đang vì chính mình tìm kiếm cơ hội quang minh chính đại rời đi. Nghĩ đến đây, A La không tự chủ được nhìn về phía Tử Tra Hách Đức, trong lòng có chút mâu thuẫn, không biết muốn hấn trả lời thế nào.

Tử Tra Hách Đức ngẩn ra, không nghĩ tới Thanh Lệ Na lại hỏi một câu như thế, dừng một chút mới nói: “Đương nhiên là có.” Nhưng hấn cũng không tiếp tục nói.

Trái lại Đặc Lan Đồ tiếp lời, “Phía Nam nơi này của chúng ta là sa mạc cùng hoang mạc rộng lớn, theo quy định của tộc chúng ta, chỉ cần nô lệ từ nơi đó thoát đi, chúng ta nhất định phải bỏ việc truy đuổi. Bởi vì sa mạc là nơi cư trú nhiều thế hệ tổ tông của người Địa Nhĩ Đồ, nơi đó điều kiện ác liệt thế nào chúng ta rõ hơn ai hết. Bất luận là ai, chỉ cần có bản lĩnh xuyên qua biển cát, đã làm chúng ta tôn kính rồi.”

Nghe thấy câu trả lời như vậy, trong mắt Thanh Lệ Na chớp lóe, không chút dấu vết liếc nhìn A La, khóe môi lộ ra một tia cười đắc ý nhàn nhạt.

A La chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không cách nào suy nghĩ nữa.

Có lẽ đây là ý trời!

CHƯƠNG 8: CUỐI CÙNG CŨNG PHẢI ĐI

‘Không phải thích phong trần, như bị tiền duyên bỏ lỡ. Hoa rơi hoa nở đều có thì, cuối cùng chỉ dựa Đông quân chủ.

Đi cuối cùng cũng phải đi, ở thì ở thế nào! Ví như hoa trên núi gần đầy đầu, đừng hỏi thiếp về nơi đâu.’

Yêu ớt thở dài, A La đặt bút xuống, dịu dàng nhìn tấm lụa trắng trên án thư bị nét mực phủ lên, ngơ ngẩn rơi lệ. Từ lúc chạy trốn khỏi Ma Lan đô thành Tát Cổ tới nay, đây là lần đầu tiên nàng chấp bút điền mực, viết là những lời thơ của nữ tử người Hán nàng từng đọc được mấy năm trước. Nàng không có được ý chí bao dung độ lượng như người viết lời thơ này, nàng rất không nở, luyện tiếc một người nam nhân nàng vĩnh viễn không có tư cách có được.

Hồi lâu, trong lúc hai mắt mơ hồ đắm lệ, nàng lại nhắc bút lên, viết xuống hai chữ ‘A La.’ Nàng không muốn sau khi đi rồi vẫn mang lại phiền phức cho Tử Tra Hách Đức, cho nên quyết định không nói ra thân phận thật sự của mình.

Lại ngồi một hồi lâu, lúc nàng phát hiện thời gian càng trôi sự lưu luyến trong lòng ngày càng sâu, nàng dứt khoát đứng dậy, cầm lấy bao quần áo đặt ở một bên, không do dự nữa hướng về phía cửa lều, thậm chí đến dừng khí quay đầu lại nhìn cũng không có. Nàng biết cứ tiếp tục lưu luyến, nàng sợ sẽ mất đi lý trí, quyết định lưu lại.

Nàng rời đi, không hề báo cho Thanh Lệ Na.

Xóc màn trướng lên, một làn gió tươi mát mang theo hương cỏ xanh trực tiếp ập tới, làm cho tinh thần người ta rung lên.

Tuyết đã tan, có thể tùy ý thấy được cỏ mới xanh nhạt. Đây là mùa xuân trên đại thảo nguyên, so với những chỗ khác đều trẻ hơn một chút. Người Địa Nhĩ Đồ vào mùa xuân hàng năm đều ở vương đình tổ chức một đại điển tế trời, hướng trời xanh cầu một năm mưa thuận gió hòa. Mỗi thủ lĩnh bộ lạc đều phải tham gia. Nghe nói nơi đó rất xa, cưỡi ngựa đi cũng mất mấy ngày, Tử Tra Hách Đức và đám người Linh Mộc hiện giờ chắc hẳn đang trên đường đi.

Vì không muốn bị người chú ý, A La không dám đi lấy con ngựa Tử Tra Hách Đức cho nàng, thậm chí không dám mang quá nhiều thức ăn. Nàng giấu bao quần áo ở dưới áo choàng rộng lớn, nếu không phải người có định kiến, cũng không dễ dàng bị phát giác.

Bởi vì nàng thường một mình đi đến bên hồ, cho nên khi mọi người thấy nàng đi về hướng đó cũng không hề nghĩ tới cái khác. Huống hồ dù là ai cũng không thể tưởng tượng được, dưới tình huống đi bộ không có ngựa, một nữ tử yếu đuối như A La lại dám một mình xuyên qua thảo nguyên. Mà trong lều lớn của Tử Tra Hách Đức cũng không có những người sai bảo khác, vì thế, đợi có người nhận thấy được nàng đã rời đi, chỉ sợ đã là mấy ngày sau rồi.

Lúc hoàng hôn buông xuống, A La đã rời xa nơi cư trú của bộ tộc Mạc Hách. Phía trước là gò núi nhỏ nhấp nhô trùng điệp, cây cối rất thưa thớt, mà nhánh cây còn trụi lụi, không có nẩy chồi non. Một cái hồ rất nhỏ rất nhỏ yên tĩnh nằm dưới sườn núi, chung quanh là bùn đất nâu đen, ngoại trừ đám cỏ mới nhú lên lác đác, không còn cái gì khác. Đây là nơi hoang vắng nhất mà A La thấy trong lãnh thổ của người Địa Nhĩ Đồ.

Đi tới bên hồ, A La ngồi xổm xuống, vốc lấy nước hồ lạnh tới thấu xương uống một ngụm, nhìn giọt nước rơi làm bóng dáng mình trong hồ nhòe thành những mảnh nhỏ, không khỏi có chút mờ mịt.

Cho đến bây giờ nàng mới có thể ổn định tinh thần suy nghĩ kỹ một chút bản thân nên làm cái gì. Sự thật là nàng chỉ biết mình nên rời đi, nhưng không dám nghĩ đến phải đi nơi nào, bởi vì nàng căn bản không có chỗ có thể đi được. Nàng không muốn đi núi Trát Nhĩ Đặc Y, nàng biết chính mình căn bản không đến được chỗ đó. Hơn nữa, ảo tưởng đối với thánh hồ từ lúc Tử Tra Hách Đức và Hồng Liễu đối thoại với nhau đã sớm tiêu tan rồi. Nàng cảm thấy cứ cho là thánh hồ thật sự kỳ diệu như vậy, vậy đối với nàng còn có ý nghĩa gì nữa. Sự việc đã trải qua làm sao có thể xóa đi được?

Nàng sẽ không quay về Băng thành, nơi đó đã không còn là nơi nàng có thể dung thân, ngay đến cả Tiểu Băng Quân nàng một lòng che chở cũng đã bị họ đưa đi. Nàng quay lại cũng không có khả năng có được sự yên bình mình mong muốn.

Vậy thì nàng nên đi nơi nào đây?

Trời tối rồi, nàng lại không nhóm lửa, chỉ sợ sẽ rước lấy sói hoặc giả là người. Gió lạnh gào rít thổi qua người nàng, nàng run rẩy ôm chặt chính mình, không biết nên làm thế nào cho phải. Một lần kia ở Tát Cổ, nàng nhảy xuống sông như tuyên cáo chính mình rời đi, khiến cho mọi người tưởng rằng nàng đã chết đuối. Sau đó theo đường sông chạy trốn, cuối cùng sức cùng lực kiệt, để nước sông cuốn mình đi đến thảo nguyên mênh mông. Nếu như không phải bà cứu nàng, chỉ sợ nàng không sống nổi đến bây giờ.

Nhưng mà còn sống đối với nàng có ý nghĩa gì a? Chẳng qua là tăng thêm sự lo lắng không thể tránh được. Nàng nhớ tới nụ cười ấm áp của Tử Tra Hách Đức, lồng ngực dày rộng cùng cảm giác dịu dàng của hắn. Một năm trước sẽ không có tình cảm xao động trong lòng như vậy.

“Không phải thích phong trần, không phải thích phong trần...” Nàng chau mày, thì thầm, chân mày khòe mắt đều là chua xót không nói nên lời. Nếu như không có dĩ vãng trùng trùng, nàng có lẽ có thể theo bên cạnh hắn. Nhưng mà... nàng nhớ hôm đó nàng có hỏi hắn. Hắn nói hắn sẽ không muốn Thu Thần Vô Luyến. Hắn nói hắn sẽ không vì một nữ nhân mà làm chuyện bất lợi cho tộc nhân của mình. Cho nên, cho dù là Luyến Nhi thuần khiết không tỳ vết, hắn cũng sẽ không muốn.

Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên nản lòng thoái chí, run rẩy đứng lên. Nàng cho tới bây giờ đều chưa từng hi vọng, hiện tại tự nhiên cũng sẽ không có.

Bầu trời bị tầng mây thật dày che phủ, không một tia sáng, trước mắt A La một mảng tối đen, không nhìn thấy được gì. Rét lạnh bao quanh nàng, nàng lại không muốn tiếp tục vùng vẫy.

Còn nhớ lần đó nàng bị đông cứng ở trong hồ, là hắn cứu nàng, nàng kỳ thật không hề cảm kích hắn. Nhưng mà hiện tại nàng mới hiểu được, nếu như có một người có thể cứu nàng, đó hẳn là hắn không thể nghi ngờ. Chỉ là hắn nhất định không muốn làm người cứu nàng, mà nàng cũng không muốn kéo hắn vào sinh mệnh mà ngay cả bản thân nàng cũng chán ghét mà vứt bỏ.

Khẽ thở dài một cái, nàng mò mẫm tựa vào một cây đại thụ để chống lại cái rét lạnh ban đêm. Có lẽ cũng không cần nghĩ quá nhiều, đêm nay chỉ sợ nàng khó mà sống nổi.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Trong bóng đêm, một giọng nữ nhân già nua đột ngột vang lên bên bờ hồ, dọa cho A La không hề chuẩn bị tâm lý nhảy dựng lên.

Đè ngực lại, A La kinh hoàng theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen đứng ở một nơi cách nàng không xa. Không biết người tới là ai, nàng nín thở, không dám phát ra âm thanh.

Một tiếng cười lạnh, người nọ nói: “Không cần che giấu, ta biết ngươi là nữ nô của Tử Tra Hách Đức. Ngươi ở đây làm gì? Giám sát ta sao?” Nghe khẩu khí của bà, tựa hồ có địch ý rất lớn đối với Tử Tra Hách Đức.

Khẽ thở một hơi, A La biết né tránh không được, chỉ có trả lời: “Không, ta không biết người.” Nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nơi đây lại có người, mà lại là một lão nhân. Nhưng mặc kệ là ai, chỉ sợ nàng gặp phiền toái rồi.

Người nọ đột nhiên yên lặng trở lại, cách một lúc sau, đang lúc A La thấp thỏm bất an bà lại nói: “Không ngờ giọng nói của ngươi lại hay như vậy.”

Không thể tưởng tượng được bà lại có thể nói ra một câu như vậy, A La mở to mắt, cực kỳ cố gắng muốn thấy rõ biểu tình của bà. Thế nhưng trước mắt vẫn là một mảnh mờ lung, bất đắc dĩ đành phải từ bỏ, lại không biết nên như thế nào đáp lại lời ca ngợi của bà.

Ho khan một tiếng, người nọ lại nói: “Đi theo ta, ta ngược lại muốn xem nữ nô mà tiểu tử Tử Tra Hách Đức đồng ý thu nhận là thế nào.” Nói xong, tiếng bước chân rất nhỏ hướng về phía bên phải A La mà đi.

Nhìn bộ dạng bà không chút sợ rằng nàng sẽ bỏ chạy, A La có hơi nản lòng, biết rằng đôi phương căn bản đã định liệu trước, không sợ nàng không đi theo. Nghĩ ngợi một hồi, nàng vội vàng theo sát bóng đen nhìn không rõ ràng kia. Nghe ra được quan hệ của người này và Tử Tra Hách Đức có thể không được tốt, có lẽ bản thân có thể nghĩ ra cách để ở bên cạnh bà, ừm... ở cạnh chăm nom một chút.

Cũng không đi bao xa, phía trước xuất hiện một chiếc lều cũng không tính là lớn, trong đó mờ mờ hiện ra ngọn đèn, không biết còn có người khác ở bên trong không. A La đi theo người nọ thẳng đến hướng lều, trong lòng lo sợ bất an.

Chui vào trong lều, một luồng khí nóng ập đến, A La không tự chủ được rung mình một cái. Trong lều cũng không có người, lửa cháy trong lò thật lớn, bên trên treo một nồi đất, hơi nóng hổi bốc lên, hương vị tỏa ra ngào ngạt trong lều. Ngửi ra được đó là canh thịt đà điều, A La thoáng yên lòng, lúc này mới có thời gian đánh giá người dẫn nàng đến.

Ngoài dự liệu của A La, đó lại là một lão phu nhân dung mạo rất đẹp. Mặc áo dài bằng vải thô, dáng người cao gầy, tóc dài buông ở phía sau chấm đất, ngũ quan xinh đẹp thanh tú cao nhã. Thoạt nhìn tựa hồ chỉ mới ba mươi mấy tuổi, so với giọng nói của bà không hợp chút nào. Sau khi cẩn thận đánh giá mới phát hiện nếp nhăn nơi khóe môi đôi mắt, mái đầu dài kia cũng đen trắng xen lẫn. Chỉ là lão nhân mỹ lệ như vậy, A La cũng là lần đầu nhìn thấy.

“Gỡ mạng che mặt của người xuống.” Vừa gảy ngọn đèn dầu, lão nhân vừa nhàn nhạt phân phó, thần sắc có một sự uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự.

A La cũng không kiên trì, theo lời gỡ mạng che mặt ra.

Quay người lại, đối với gương mặt bị hủy hoại của A La, lão nhân coi như không có gì. Bà đột nhiên giơ tay ra bắt lấy bàn tay A La đang cầm bao quần áo trong ngoại bào của mình. A La trở tay không kịp, bao quần áo theo ngoại bào rơi ra. Khóe môi lão nhân mỉm cười.

“Hóa ra là không thích nơi này a.” Bà cảm thấy thú vị thì thầm. “Chẳng thế thì là không thích tiểu tử kia...” Hoàn toàn là làm bầm lều bầu một mình, không có chút ý tứ hỏi A La.

A La có chút xấu hổ đứng ở đó, cũng không biết nên làm gì.

“Lá gan tiểu nha đầu thật to.” Lão nhân cứ thế ngồi xuống miếng đệm gần đồng lửa, từ chiếc tủ thấp bên người lấy ra hai cái bát, dùng muôi gỗ khuấy khuấy nổi lên, sau đó múc đầy canh thịt thơm nức vào bát. Động tác của bà rất nhàn nhã, tựa hồ như đã quên sự tồn tại của A La.

Thấy bà không hề để ý tới mình, A La lúc này mới khom lưng nhặt bao quần áo dưới đất lên, sau đó đến một bên lão nhân, “Không biết ma ma xưng hô thế nào?” Nàng mở miệng hỏi, đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua nàng chủ động hỏi danh tính một người, lại còn là lão nhân có thái độ không mấy thiện cảm với Tử Tra Hách Đức.

Lão nhân không trực tiếp trả lời, chỉ chỉ đệm lót ở phía trước A La, “Ngồi.” Biểu tình của bà đột nhiên trở nên hòa nhã, làm cho người không thể nào lý giải.

A La nghi hoặc nhìn bà một cái, lại một lần nữa đánh giá chiếc đệm ngồi nhỏ mà đơn giản, xác định tạm thời không có nguy hiểm xong mới bắt an theo lời ngồi xuống.

“Trời chưa tối ta đã thấy người rồi.” Lão nhân chậm rãi nói, trong giọng nói không có địch ý ban đầu. “Không biết nên đi nơi nào đúng không?” Bà nói không chút để ý, lại một câu trúng tâm sự của A La.

A La giật mình nhìn bà, á khẩu không trả lời được.

Lão nhân hiểu rõ cười, nâng chén canh đưa tới trước mặt A La, thần sắc hiền lành nhìn thẳng vào gương mặt khiến người phát lạnh của nàng: “Uống đi. Lạnh cóng lâu như vậy, làm ấm trước cái đã.”

A La không biết làm sao tiếp nhận, ngay cả nói cảm ơn cũng quên mất. Ngần ngor bụng lầy chén canh nóng, nhưng không đưa đến bên miệng. Bát canh cực nóng, nóng đến nỗi nàng thiếu chút nữa muốn rơi lệ.

“Ta gọi là Vũ Muội.” Lão nhân nói, sau đó uống một ngụm nước canh, động tác uống canh của bà rất tao nhã, không giống dân chăn nuôi bình thường. “Không cần lo lắng, ta không phải người Địa Nhĩ Đồ.” Bà một lần nữa mở miệng lại khiến người kinh ngạc.

“Người..” A La há miệng muốn nói, lại không biết nên nói gì, cũng không biết nên hỏi gì.

“Ta là thánh nô Thất Sắc tộc.” Không biết có phải do lâu ngày không có người nói chuyện không, Vũ Muội không cần A La hỏi cũng bắt đầu chủ động nói đến chuyện của mình. “Chỉ sợ người chưa từng nghe qua Thất Sắc tộc, đó là một tộc nhỏ sống cùng người Địa Nhĩ Đồ trong sa mạc. Có điều Thất Sắc tộc hơn bảy mươi năm trước đã bị người Địa Nhĩ Đồ diệt rồi.” Nói đến đây, trong ánh mắt mỹ lệ của bà lóe lên chút buồn bã, ngừng lại một chút.

A La quả thực chưa từng nghe qua một bộ tộc như vậy, nhưng nghe thấy lời của Vũ Muội, trong lòng lại dâng lên tia hàn ý. “Vì vậy... người hận người Địa Nhĩ Đồ, phải không?” Nàng thử thăm dò hỏi, trong lòng lại vì Tử Tra Hách Đức mà toát mồ hôi. Tuy việc kia không phải do Tử Tra Hách Đức làm, nhưng trong người hắn chảy dòng máu giống như người Địa Nhĩ Đồ, việc này không cách nào thay đổi. Trong thù hận giữa tộc này với tộc khác, nhắm vào không phải chỉ một người mà là toàn bộ tộc.

“Hận?” Vũ Muội khẽ kinh ngạc, sau đó mỉm cười, nụ cười của bà bình hòa an tường. “Lão thái bà hơn 96 rồi, cùng người Địa Nhĩ Đồ sống gần 77 năm, người nói có dạng hận thù gì mà lại kéo lâu như vậy?” Con người của bà trong trẻo thông tuệ, cũng không giống dạng lão nhân già nua. Nếu không phải do chính bà nói, căn bản không ai có thể nghĩ đến bà vậy mà gần trăm tuổi.

A La kinh ngạc trừng lớn mắt, không thể tin lời tai mình vừa nghe được.

Đối với sự kinh ngạc của nữ tử trước mặt xem như không có, trong đôi mắt tối đen của Vũ Muội nhìn thấu thế sự tang thương. “Nữ nhân trong cuộc đời này, điều duy nhất có thể khiến nàng nhớ đến khắc cốt ghi tâm chỉ có yêu, hoặc là vì yêu mà sinh hận, không còn cái khác.”

Ý bảo A La canh trong bát đã nguội rồi, mãi đến khi nàng bụng bát canh đến bên miệng uống, Vũ Muội mới tiếp tục lời chưa xong. “Hơn nữa, người cho rằng một nữ nhân nguyện ý

sinh hài tử cho người Địa Nhĩ Đồ còn có hận sao?” Dừng lại một chút, lời bà nói ra khiến người kinh ngạc, “Hài tử thô lỗ kia của ta ngươi có lẽ cũng không lạ, Đặc Lan Đồ.”

Mẫu thân của Đặc Lan Đồ? Tuổi tác có phải là.... có lẽ không phải là thân sinh. A La lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc, đoán như thế.

Nhìn ra sự ngờ vực vô căn cứ của A La, Vũ Muội không để bụng, “Ta là thánh nô, thể chất so với người thường không giống nhau.” Bà chỉ tùy tiện nói một câu, không giải thích nhiều. “Còn ngươi? Tử Tra Hách Đức không đáng để ngươi sinh hài tử cho hắn sao?”

Không ngờ tới bà lại hỏi một câu như thế, A La không khỏi chấn động, rũ mắt xuống, che giấu đi sự yếu đuối trong mắt. “Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là một nô lệ ti tiện, không có tư cách...”

“Có tư cách hay không không phải do ngươi định đoạt.” Vũ Muội không vui cắt ngang lời hạ mình của A La, “Tiểu tử Tử Tra Hách Đức kia đối với ngươi cũng coi như có phần kính trọng, nếu không sao lại lưu ngươi lại?” Nói xong, bà đặt chén canh đã uống một nửa xuống, đứng dậy, dùng lọ bao bằng vải bố, đổ xuống.

A La cắn môi dưới không đáp lời.

Sau khi ngồi xuống một lần nữa, ánh mắt Vũ Muội rơi trên mặt A La, như hai luồng điện lạnh tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người. A La bị bà nhìn có chút đứng ngồi không yên.

“Ánh mắt của tiểu tử kia luôn làm mọi người bất ngờ.” Một lúc lâu sau, Vũ Muội thu lại sự sắc bén trong mắt, gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu. Một mái đầu bạc theo động tác của bà đong đưa, làm cho người ta phảng phất cảm nhận được năm tháng trôi qua trên tóc bà. “Hắn nếu như đối với ngươi có chút khác thường, vậy thì ngươi tất có chỗ hơn người. Nhưng mà nói cho cùng, hắn rốt cuộc là một nam nhân, mà nam nhân nhìn nữ nhân luôn nhìn từ mặt. Ừm, suy nghĩ của ngươi cũng không thể nói không đúng.” Bà nói đến là chuyện A La đã bị hủy dung. Đương nhiên, ở tuổi này của bà có thể nhìn càng nhiều càng sâu, nhưng bà cũng không cho rằng mình có thể nhúng tay.

Nghe được lời của bà, A La thật cũng không khổ sở cho lắm, bởi vì trước đây rất lâu nàng đã hiểu rõ đạo lý này. Tử Tra Hách Đức có lẽ không giống, nhưng nàng sẽ không vì sự khác thường này mà theo đuổi ảo tưởng không thực tế của chính mình. Nàng sớm đã mất đi năng lực ảo tưởng.

“Có điều...” Lưu ý đến phản ứng của A La, ánh mắt tràn ngập trí tuệ của Vũ Muội xẹt qua suy nghĩ sâu xa, sau đó biểu tình trong nháy mắt trở nên lạnh lùng cao ngạo. “Người nếu đã là nô lệ của người Địa Nhĩ Đồ, thì không nên bỏ trốn. Nếu không phải nơi này của ta đúng lúc cần một hầu nô, ta nhất định sẽ cho người nhận lấy sự trừng phạt của nô lệ bỏ trốn.” Ý tứ của bà lại quá rõ ràng, chính là cường bạo giữ A La lại.

Nhìn thấy biểu tình ngoài ý muốn của A La, bà lộ ra một nụ cười lạnh, “Không cần phải thử chạy trốn. Không thì lão nhân gia ta sẽ bắt người nhốt lại như súc vật.”

Lão nhân hỉ nô vô thường khiến trong lòng A La dâng lên tia lãnh ý, nhưng trời sinh nàng tính tình ôn thuận thiện lương, thật cũng không muốn phát sinh xung đột với một lão nhân. Cũng cứ như vậy bị giữ lại.

“Trốn rồi?” Tử Tra Hách Đức phong trần mệt mỏi trở về, vừa tiến vào vùng đất Mạc Hách thống soái đã nhận được tin tức A La bỏ trốn từ Đặc Lan Đồ. Phản ứng của hắn bình tĩnh đến bất ngờ, ngược lại những người khác có vẻ kích động hơn, nhao nhao hỏi tình hình đuổi bắt.

“Đã phái binh lính truy tìm, nhưng không thu được gì.” Đặc Lan Đồ cảm thấy hổ thẹn trả lời, “Có điều đã truyền lệnh xuống, phạm là bộ tộc sống trong địa hạt của chúng ta đều không được thu nhận giúp đỡ nàng.” Lệnh này phát ra chẳng khác nào chặt đứt đường sống của A La. Không ai tin rằng chỉ dựa vào một nữ tử yếu ớt như nàng lại có thể thoát thân khỏi thảo nguyên Đa Sắc Cô rộng lớn như vậy. Kết cục của nàng cơ hồ có thể đoán trước, không phải đối chết cũng chôn thây trong bụng dã thú.

“Biết rồi.” Tử Tra Hách Đức nhàn nhạt nói, vẫy vẫy tay, ý bảo chuyện này liền dừng ở đây, không cần nói nữa. Từ biểu tình của hắn không ai có thể thấy hắn mang tâm thái như thế nào đối với chuyện này.

Sau đó, Đặc Lan Đồ đơn giản báo cáo lại cho Tử Tra Hách Đức những chuyện phát sinh trong thời gian sau khi hắn rời đi, ngoại trừ chuyện mã tặc lại bắt đầu tàn sát bừa bãi ra, cũng không có gì quá mức quan trọng. Lớn tiếng nói chuyện xong, những người khác cũng muốn vội vàng đi an bài tiệc tẩy trần buổi tối, lần lượt cáo từ rời đi.

Sau khi tất cả mọi người rời đi xong, Tử Tra Hách Đức đứng trong lều lớn trống không của chính mình. Có một thời gian rất dài, biểu tình trên mặt hắn vẫn duy trì sự bình tĩnh như trước. Sau đó, sau đó hắn từ từ nhắm mắt lại, hô hấp dần dần trở nên không vững.

Hóa ra... nước mắt đau lòng của nàng, sự thuận theo dịu dàng của nàng, cái nhìn chăm chú nhu tình như nước của nàng..... toàn bộ đều là nguy trang. Hấn vậy mà quên mất, nàng là nữ tử như vậy, vì đạt được mục đích so với nam nhân càng không từ thủ đoạn.

Ngón tay gấp lại... co chặt thành quyền... quả đấm mạnh đấm xuống bên chân.

“Vì sao phải đi?” Hấn gần như không nghe thấy tiếng mình hỏi. Một tên nô lệ hay là một nữ nhân rời đi, hấn vốn không nên để trong lòng, để Đặc Lan Đồ đi xử lý là được. Nhưng mà, hấn phát hiện mình làm không được.

Không có bất luận dấu hiệu nào, khi hấn cho rằng nàng cam tâm tình nguyện đi theo hấn, nàng lại đột nhiên rời đi. Chẳng lẽ nàng không biết, nàng căn bản không có cơ hội sống khi rời khỏi vùng thảo nguyên này sao? Cho dù nàng thật sự may mắn như vậy, có thể an toàn đến nơi nàng muốn đến, nhưng vì sinh tồn, ngoại trừ làm việc cũ, nàng còn có thể làm cái gì? Chẳng thế thì, trong lòng của nàng, chết nơi hoang dã hoặc làm nữ nhân Ba Đồ bị người khinh thường vẫn tốt hơn làm nô lệ của hấn sao?

Đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt thâm trầm của Tử Tra Hách Đức dấy lên lửa giận, kéo lấy ngoại bào trên người hấn bước về phía án thư. Nàng muốn tự do, vậy thì phải theo phương thức của người Địa Nhĩ Đồ mới có được. Hấn quyết không vì nàng mà ngoại lệ! Hấn muốn hạ lệnh, ngoại trừ sa mạc phía Nam, ba hướng khác đều phải giới nghiêm, nếu như phát hiện tung tích nữ nhân ngoài sa mạc kia, giết không cần hỏi.

Trong lòng hấn kỳ thật hiểu rõ lệnh này chỉ sợ hạ xuống đã muộn, lâu ngày như vậy vẫn chưa có ai phát hiện ra tung tích A La, việc đó chỉ có thể nói lên một điều, đó là xác suất nàng còn sống cực kỳ nhỏ. Nhưng mà, ngoại trừ làm vậy, hấn thật sự không biết nên làm thế nào để đối phó với cảm xúc kỳ quái xuất hiện trên người hấn. Hấn thậm chí không thể coi đó là phần nô, hay là sợ hãi, hoặc giả là thống khổ. Hấn chỉ biết là cả người hấn trống không, giống như mất đi cái gì đó quan trọng mà lại vô vọng tìm trở về.

Thoáng thấy một góc trắng lảng lạng nằm ở nơi đó, bị hòn đá xanh mượt mà nhẵn bóng đặt lên trên kỷ án đỏ thẫm, điềm đậm mà tao nhã.

Tử Tra Hách Đức dừng lại, cảm giác được hơi thở của A La, không nghĩ ngợi gì, hấn đã khẳng định, kia nhất định là nàng lưu lại. Tay hấn do dự vuốt lấy mặt lụa mềm mại.

Khi hấn nhìn thấy chữ viết thanh nhã tú lệ trên đó, tức giận trong lòng trong nháy mắt biến mất, giống như khi hấn đứng trước mặt nàng vậy, hấn không cách nào tức giận được với nàng.

Nàng vậy mà lại dùng văn tự của người Địa Nhĩ Đồ, giữa từng hàng chữ lại lộ ra sự bất đắc dĩ với vận mình lại còn tình cảm chân thành tha thiết hướng về tự do. Liền trong khoảnh khắc kia, lần đầu tiên hấn không tiếp tục kháng cự cảm giác đau đớn thật sự trong lòng.

“A La...” Hấn than nhẹ, gắt gao cầm lấy tấm lụa trắng trong lòng bàn tay, nhắm mắt, mảy rậm nhú lại một chỗ. “Nàng muốn ta phải làm thế nào...” Nàng có phải vẫn còn đợi hấn quyết định?

“.....Không phải thích phong trần, như bị tiền duyên bỏ lỡ.... Hoa rơi hoa nở đều có thì, cuối cùng chỉ dựa Đông quân chủ..... Đi cuối cùng cũng phải đi, ở thì ở thế nào! Ví như hoa trên núi gần đầy đầu, đừng hỏi thiếp về nơi đâu...”

Trong hoảng hốt, hấn tựa hồ như nghe thấy giọng nói nhu thuận như gấm của A La đang ngân nhẹ nhàng bên tai hấn. Hấn thậm chí tưởng tượng ra được nét u buồn trên mặt nàng.

Toàn thân chấn động, hấn bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài. Bất luận nàng muốn thế nào, hấn cũng phải tìm nàng trước. Nàng ở bên ngoài thêm một khắc lại thêm một phần nguy hiểm, nàng căn bản không có năng lực bảo vệ chính mình.

Triệu đến Trác Hợp Cốc – đại hán râu quai nón A La thường nhìn thấy theo bên cạnh hấn, Tử Tra Hách Đức lệnh cho hấn mang theo thuộc hạ không động tĩnh bí mật đi tìm kiếm A La, bất luận sống chết nhất định phải tìm được nàng. Trát Hợp Cốc lúc này linh mệnh dẫn người yên lặng rời đi.

Suy sụp quay trở về lều, tinh thần Tử Tra Hách Đức không kiểm soát được, đi tới đi lui trong lều, không cách nào yên tâm làm việc gì.

Nàng rốt cuộc muốn cái gì? Tự do sao? Chẳng lẽ nàng không biết nếu như ngay cả mình cũng không bảo vệ được, tự do sẽ chỉ là cực khổ.

Ví như hoa trên núi gần đầy đầu, đừng hỏi thiếp về nơi đâu... đừng hỏi thiếp về nơi đâu....

Cái nữ nhân ngốc nghếch này...

Sắc mặt Tử Tra Hách Đức khó coi cúi xuống thềm rửa. Ánh mắt vô ý nhìn thấy áo bào da dê hấn ném xuống, trong lòng khê động, cúi người nhặt lên.

Đó là A La tự mình làm cho hấn, hấn vẫn luôn mặc trên người.

Cầm áo da dê tới bên tay, không tự chủ khẽ xoa lên đường may nhẵn nhụi, hấn cơ hồ có thể tưởng tượng ra vẻ mặt chuyên chú lúc may của A La khi đó. Hít sâu một hơi, hấn ấn áo choàng lên ngực, nén lại cảm giác đau đớn khác thường nơi đó.

Hấn chưa bao giờ biết hấn cũng có một ngày không buông được một nữ nhân. Cho đến nay, hấn luôn cho rằng cảm giác của mình với A La cũng tựa như đối với Linh Mộc, cho nên hấn dùng phương thức của người Địa Nhĩ Đồ biểu đạt thiện cảm của chính mình. Hấn để nàng trở thành nữ nhân của mình nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ tới hai người mãi mãi ở cùng nhau. Hợp ắt tụ hội, không hợp ắt tan, đây là phương thức nam nữ Địa Nhĩ Đồ sống cùng, không có bất luận hứa hẹn gì. Hấn và Linh Mộc như vậy, những tình lữ khác cũng như vậy. Hấn không cho rằng bản thân sẽ lấy A La làm thê tử, thậm chí sự tồn tại của A La chưa từng ảnh hưởng đến địa vị của Linh Mộc hấn nhận định trong lòng.

Nhưng mà, giờ khắc này, hoặc có lẽ sớm hơn, thời điểm Đặc Lan Đồ nói cho hấn A La trong sinh mệnh của hấn đột nhiên biến mất, hấn bỗng phát hiện, nàng đối với hấn mà nói, có lẽ không giống với nữ nhân khác.

Đúng vậy, là không giống!

Liên trong khoảnh khắc kia, vẻ mặt hấn trở nên vô cùng kiên định. Run rẩy mở ra áo bào da dê, hấn một lần nữa mặc lên người, sau đó như cơn gió bay ra khỏi lều.

Hấn không có cách nào ngồi chờ kết quả tìm kiếm, cũng không có cách nào ở đây suy đoán lung tung tâm tư của nữ nhân ngu ngốc kia. Hấn phải tự mình đi tìm, hấn tất phải là người đầu tiên tìm thấy nàng, sau đó....

Tất cả mọi chuyện đợi tìm thấy người rồi nói, hiện tại hấn căn bản không dám nghĩ nhiều, chỉ hi vọng nàng bình yên vô sự là được.

“Mạc Hách.” Linh Mộc đứng ở ngoài lều, vẻ mặt đăm chiêu, lại hàm chứa quyết tâm rõ ràng, tựa hồ có chuyện gì quan trọng muốn tuyên bố với Tử Tra Hách Đức.

Đề nén cảm xúc lo lắng xuống, Tử Tra Hách Đức ngừng lại, “Có việc gì?” Bọn họ cùng nhau trở về, nàng có chuyện gì lúc này mới muốn nói? Hấn hơi nghi hoặc, lại không cách nào để tâm.

Linh Mộc ngưng trệ, sau đó cắn chặt răng, bộ dạng bằng bất cứ giá nào cũng phải nói. “Mạc Hách, ta phải rời khỏi đây.”

Rời khỏi! Từ Tra Hách Đức ngó ra, nhất thời phản ứng không kịp ý tứ của nàng.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, trên gương mặt mỹ lệ của Linh Mộc hiện lên sự áy náy sâu sắc, nhưng vẻ mặt của nàng vẫn kiên định như trước. “Thật xin lỗi, Mạc Hách. Ta phải rời khỏi nơi này, ta muốn đi tìm Thu Nhược Hồ. Ta muốn đi theo hắn.” Nàng nói xong, hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn. Vào thời gian nàng rời khỏi, Thu Nhược Hồ cũng rời đi. Hắn để lại thư nói là hắn trở về kết thúc một việc. Hắn cũng không nói hắn có trở lại không. Mà nàng, nàng muốn đi tìm hắn.

Tĩnh táo lại, Từ Tra Hách Đức mới hiểu rõ ý tứ của Linh Mộc, hóa ra – bọn họ một đôi tình nhân xứng đôi trong mắt người khác, vậy mà lại cùng một thời gian tìm được người mình thực sự muốn, việc này không khỏi quá khéo sao. Tạm thời dứt bỏ mối lo lắng đối với A La, hắn lộ ra nụ cười nhẹ.

“Không cần nói xin lỗi, ta nên chúc phúc nàng.” Hắn giang hai tay, ôm lấy Linh Mộc, trầm giọng nói: “Đừng quên trở về. Nếu có lúc cần trợ giúp, truyền tin trở về, tộc nhân của nàng nhất định sẽ lấy tốc độ của gió đến bên cạnh nàng.” Có thể thật tình nói ra lời này, Từ Tra Hách Đức biết mình và Linh Mộc trước kia ở cùng nhau bất quá là vì hai bên đều thường thức cảm giác ở cùng nhau.

Làm sao cũng không nghĩ tới loại phản ứng này của Từ Tra Hách Đức, Linh Mộc sau khi kinh ngạc thì vui mừng nhẹ nhàng thở ra. Nàng thực sự sợ hắn sẽ tức giận, xem ra là nàng đánh giá cao địa vị của mình trong lòng hắn, hoặc là xem nhẹ lòng dạ hắn.

“Cảm ơn!” Nàng nói không nên lời những thứ khác.

Từ Tra Hách Đức gật gù đầu, “Ta có chút việc gấp cần xử lý.” Hắn nói, sau đó giống như một cơn lốc thổi qua bên người Linh Mộc, hướng về phía chuồng ngựa.

Linh Mộc nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, có chút mờ mịt. Nàng cùng hắn cứ như vậy kết thúc sao? Không ai lưu luyến, không ai để tâm. Như vậy, mấy năm nay bọn họ ở cùng nhau, là vì cô đơn sao? Cảm giác phiền muộn lặng lẽ tràn ra trong lòng nàng.

Từ Tra Hách Đức dẫn ngựa ra, đang muốn xoay người nhảy lên, trước mặt lại xuất hiện một người khiến hắn không nghĩ tới.

“Tử Tra Hách Đức, ngài muốn đi đâu?” Thanh Lệ Na bỏ công trang điểm tỉ mỉ, đẹp giống như ánh mặt trời trên trời cao, cười nhẹ đến trước ngựa hần. Thần thái của nàng dịu dàng quyến rũ làm cho người ta không thể xem nhẹ.

“Tiểu thư Thanh Lệ Na.” Tử Tra Hách Đức nghi hoặc nhìn nàng, không cách nào đoán được nữ nhân này suy nghĩ gì. “Có việc gì không?” Hần không muốn hao tâm tốn sức suy đoán, trực tiếp hỏi.

Thanh Lệ Na có chút xấu hổ đưa tay ra đằng sau, nàng luôn tùy hứng làm vậy, không coi nam nhân ra gì, cho tới giờ phút này nàng mới biết cái gì gọi là tim đập như trống bỏi. Nàng vừa biết hần trở về liền khăn trương trang điểm đến tìm hần, vừa vặn thấy hần đi về phía chuồng ngựa, vì vậy theo tới. Gần một tháng không gặp, hần nhìn qua tựa hồ anh khí bức người hơn so với trong trí nhớ.

“Ta...” Nàng hơi hơi do dự, sau đó cảm nhỏ tron bóng mỹ lệ giương lên, ngạo nghễ nói: “Ta quyết định, ta muốn ngài làm nam nhân của ta.” Nàng là Thanh Lệ Na, hần nên bởi vì lọt vào mắt xanh của nàng mà cảm thấy vinh hạnh, mà không phải là nàng bị giam ở trong này thấp thỏm không yên.

Tử Tra Hách Đức ngẩn ra, trong khoảnh khắc lấy lại tinh thần, không khỏi nhú mày rậm, cho rằng Thanh Lệ Na đang đùa giỡn diễn kịch, “Ta bây giờ còn có việc.....” Hần nhảy lên lưng ngựa, không tính lãng phí thời gian với nàng.

“Không cho phép đi.” Thanh Lệ Na túm chặt lấy dây cương của Tử Tra Hách Đức, bởi vì hần không thèm để ý mà hoảng hốt, nhưng sự kiêu ngạo bẩm sinh không để nàng biểu hiện ra ngoài. “Còn có gì quan trọng hơn lời ta vừa nói với ngài? Ngài nếu như không cho ta một câu trả lời, hôm nay đừng mơ tưởng đi bất kỳ đâu.”

Nghĩ đến an nguy của A La, Tử Tra Hách Đức có chút không kiên nhẫn, cúi đầu nhìn dung nhan mỹ lệ đến khiến người nín thở của Thanh Lệ Na, lại thờ ơ nói. “Trả lời? Trả lời cái gì? Bất luận là tiểu thư Thanh Lệ Na đang nói đùa hay là nói thật, ta nhất định phải nói cho tiểu thư biết, nàng không phải là nữ nhân ta muốn.” Nhìn khuôn mặt Thanh Lệ Na dần dần trắng bệch, hần dừng một chút, sau đó thần nhiên nói: “Bây giờ, mời tiểu thư tránh ra.”

Không nghĩ tới lại chính là sự cự tuyệt trực tiếp như vậy, trong đầu Thanh Lệ Na nhất thời trống rỗng, nàng không tin lắc đầu, nghĩ rằng mình nghe nhầm rồi. “Ngài nói nói... Nếu như ngài không thích ta, ngày ấy vì sao lại không để ý tính mạng mình cứu ta?” Nếu không phải

lần đó, nàng cũng sẽ không thay đổi với hắn, cũng sẽ không làm ra chuyện sỉ nhục như bây giờ. Hắn nhất định là không thật tâm nói, người nào lại quên cả mình để đi cứu một người mình không cần.

Tử Tra Hách Đức không quan tâm cười cười, “Nàng là người trong lòng Đặc Lan Đồ, ta sao có thể để nàng bị thương, chỉ vậy mà thôi.”

“Chỉ vậy mà thôi?” Thanh Lệ Na ngơ ngẩn lặp lại lời nói chẳng để tâm của hắn, bàn tay thon dài trắng như tuyết không tự chủ được chậm rãi buông dây cương thô ráp, “Thì ra là vậy... chào ngài... Tử Tra Hách Đức!” Nàng gục đầu xuống, bất giác một giọt nước sáng như thủy châu theo động tác của nàng thấm sâu vào bùn đất nâu.

Tử Tra Hách Đức không đếm xỉa tới nàng, quay đầu ngựa đi lướt qua người nàng, chạy về phương xa.

Nghe được tiếng vó ngựa phi, toàn thân Thanh Lệ Na chấn động, bỗng nhiên xoay người, khóe môi hiện lên nụ cười băng lãnh.

“Mặc Hách đại nhân, ngài đi tìm ách nô sao?” Nàng không có giương cao giọng nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ nghe được. “Nghe nói nàng đã rơi vào tay mã tặc.”

Lời còn chưa dứt, như nàng dự liệu, trong tiếng vó ngựa thân hình cường tráng kia lại một lần nữa đến sát bên nàng.

Nàng băng lãnh cười, thay sự kiêu mị bằng một nụ cười như hoa.

“Nàng làm sao mà biết?” Đi đến trước mặt, Tử Tra Hách Đức hồ nghi hỏi. Biết rõ độ tin cậy trong lời nàng nói không cao, nhưng hắn không cách nào không để ý tới.

Nhìn thấy sự lo lắng trong ánh mắt hắn, Thanh Lệ Na không quan tâm nhún vai một cái, “Nghe nói, không nhất định là thật.” Nàng biết nàng càng không để tâm, hắn sẽ càng coi nặng lời của nàng.

Tử Tra Hách Đức nhìn nàng một cái, không hỏi tiếp, quay đầu ngựa lại cất vó mà đi. Mặc kệ thật giả, có tin tức so với không có tin tức vẫn tốt hơn.

Thanh Lệ Na nhìn hắn đi xa, môi anh đào không khỏi nhếch lên, một tia yếu ớt trong mắt chợt lóe lên, tiếp theo toát lên đích thị là một loại lạnh lùng như băng.

Hóa ra trong lòng hắn, nàng lại không bằng một nô lệ ti tiện xấu xí.

Hắn vậy mà lại coi thường nàng!

CHƯƠNG 9: ĐI THEO

Không ai biết A La ở nơi nào, bao gồm cả Thanh Lệ Na, đương nhiên cũng không ai có thể tìm thấy A La. Thời điểm Tử Tra Hách Đức tìm kiếm nàng khắp nơi, nàng lại điềm tĩnh yên bình sống tại nơi hoang vắng nhất trong bộ tộc của bọn hắn.

“Không biết ở đâu truyền tới tin tức, tiểu tử Tử Tra Hách Đức kia lại nghĩ nguoi rơi vào tay mã tặc.” Vũ Muội vén màn trưởng tiến vào, cười lạnh nói với A La đang pha trà ở bên trong.

A La chân động, gương mặt nhìn về lão nhân cô quái mỹ lệ này. Thấy Vũ Muội tựa hồ là vô tình nói ra, nàng cũng không tính hỏi tiếp, lại rũ mắt im lặng tiếp tục pha trà. Hỏi cái gì chứ? Nàng vẫn muốn biết hắn sẽ làm thế nào sao? Nàng ở trong lòng hắn bất quá chỉ là một nô lệ, một nô lệ bỏ trốn có gì mà quan trọng. Hắn sao có thể lãng phí sức lực đi tìm kiếm, chẳng qua phân phó người khác xử lý mà thôi.

Hàng mi hoa râm thanh dài của Vũ Muội giương lên, có chút bất mãn với sự im lặng của A La, nhưng khóe miệng bà rất nhanh đã hiện lên ý cười nhạt như có như không. “Ta vẫn luôn không thích tiểu tử kia áp chế nhi tử của ta, bây giờ hắn lại thất sách một mình cười ngạo đi tìm mã tặc, đó cũng không xem là chuyện xấu gì.” Nói đến đây bà ngừng một chút, đi tới bên cạnh A La, bất ngờ giơ tay nâng mặt của A La lên tỉ mỉ đánh giá.

Nghe được lời của bà, trái tim vốn đang bình tĩnh của A La như bị một tảng đá lớn đè xuống, rối loạn.

Hắn một mình đi tìm mã tặc làm gì? Hắn cho dù có lợi hại thế nào, một thân một mình sợ rằng...

Nàng không dám nghĩ tiếp, không còn tâm trí đứng lên, cũng không để ý động tác kỳ quái của lão nhân.

“Nha đầu nguoi có lực hấp dẫn gì mà lớn như vậy, khiến cho Tử Tra Hách Đức luôn luôn bình tĩnh kiềm chế trong lòng rối loạn?” Thu tay, Vũ Muội lắc đầu thở dài.

Giọng nói của bà cũng không cô tình nâng cao, lại rõ ràng truyền vào tai A La. A La mờ mịt nhìn về phía bà, không từ bỏ nhẹ giọng nỉ non: “Hắn vì sao lại đi đến đó?” Tựa hồ là hỏi bà, lại giống như hỏi chính mình.

Vũ Muội ngẩn ra, phát hiện A La đã mất hồn mất vía, biết nàng căn bản không biết chính mình đang nói gì, cũng không phải thật đang hỏi gì. Mím cười, chỉ trong khoảnh khắc kia lão nhân cơ trí này đã chuẩn xác nắm được tâm tư của A La.

“Vì sao?” Bà lạnh lùng nhìn A La chăm chú, ánh nhìn đầu tiên đó khiến người cảm thấy sợ hãi, mãi một lúc sau mới lộ ra vẻ mặt ôn nhu, có chút cảm xúc nói: “Muốn biết thì tự mình đi hỏi hần.”

“Đi hỏi hần...” A La thấp giọng lặp lại, cũng không ý thức được ý tứ trong lời nói, rất lâu sau toàn thân chấn động, mới phản ứng kịp. “Vâng, nên đi...” Nàng nên đi tìm hần, mặc kệ hần vì sao lại đi đến đó, nàng đều nên đi. Nàng giúp không được hần, nhưng nàng có thể ở xa xa nhìn hần, ở bên cạnh hần.

Vũ Muội từng trải làm sao không nghe ra được ý tứ của A La, trong đôi mắt đen của bà lóe lên tia tán thưởng, vẻ mặt lại không có chút biến hoá, “Mã tặc như gió, đến đi không hành tung. Muốn tìm thấy bọn họ, trừ phi cưỡi ngựa hai ngày đến khu chợ Du Lâm.” Nơi đó cũng không phải hang ổ của mã tặc, nhưng chỉ cần nơi nào không có người biết được nguồn gốc hàng hóa, công bình giao dịch, liền cũng trở thành điểm ra tay trộm cướp của mã tặc.

Du Lâm!

Du Lâm tất nhiên là trung tâm tập hợp và phân bổ hàng hóa người ngựa trong địa hạt người Địa Nhĩ Đồ cai quản, bởi vì gần sông, giao thông thuận tiện mà giàu có và đông đúc. Bởi vì người Địa Nhĩ Đồ quản lý, cho nên bất luận là mã tặc ác bá hay thổ hào tù trưởng, nhất định phải theo quy củ mà mua bán, không thể dựa thế ép người.

Lúc A La cưỡi con ngựa Vũ Muội cho nàng mượn tới Du Lâm, đã là giữa trưa ngày thứ ba, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu nhưng không nóng. Vừa lúc là ngày họp chợ, các dân tộc du mục trên thảo nguyên đều lục tục đi đến, cách ăn mặc của mọi người khác nhau, nhưng cho dù là nam hay nữ lưng đều đeo cung đao. Trong chợ có thể thấy đủ loại hàng hoá đủ mọi kiểu dáng, đồ đựng bằng gốm sứ, lưới cá, dược vật, công cụ săn bắn, vải vóc cùng các loại binh khí. Mà trong đó khiến người chú ý nhất chính là mua bán nô lệ cùng ngựa. Ở trong này, nô lệ chủ yếu xuất phát từ tù binh, trong quá trình giao dịch, có thể trực tiếp dùng tiền tài để mua bán, cũng có thể dùng trâu ngựa dê cùng một vài thứ hữu dụng gì đó để đổi.

Dắt ngựa đi trên đường cái giữa chợ, hai bên là phòng nhỏ thấp bằng bùn đất đen cùng cỏ khô dựng thành, có trâu ngựa súc vật lẫn lộn, đủ loại giao dịch được tiến hành náo nhiệt ở trong phòng hoặc ngoài phòng, giọng nói cò kè mặc cả lẫn lộn, sự xuất hiện của A La cũng không dẫn tới bất kỳ sự chú ý gì.

Vũ Muội vì sao lại chủ động cho nàng mượn ngựa, kỳ thật A La cũng không rõ, nhưng căn bản là nàng không quản được nhiều như vậy. Nàng chỉ biết nàng muốn đi tìm Tử Tra Hách Đức, xác định hần bình an vô sự, những chuyện khác nàng không muốn nghĩ nhiều.

Một đám nữ tử tộc Bạch Yến mặc phục sức điểm lệ, đeo khăn che mặt vừa cười vừa nói từ phía sau vượt qua A La, hướng lều trại ngũ sắc ở nơi xa đi tới. Đi được một đoạn xa vẫn có thể nghe thấy tiếng cười thanh thúy như chuông lục lạc của các nàng.

A La nghi chân, nhìn bóng lưng yếu điệu của các nàng, tim không khỏi có chút đập mạnh và loạn nhịp. Sự vui vẻ của các nàng vì sao lại đơn giản như vậy?

Chỉ xuất thần trong nhất thời, một lực đạo từ phía sau đẩy tới, đẩy nàng sang một bên. Nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện là một người chặn dê đang lừa bầy dê một cách vội vàng. Hiên nhiên nàng cản trở hành động của hắn, lại không có nghe thấy hắn kêu la, hắn mới đưa tay đẩy nàng.

Người chặn nuôi kia liếc mắt nhìn A La một cái, miệng huyền thuyên không biết đang nói cái gì. A La không để ý tới, ánh mắt bị bóng dáng đang đứng trước một sạp thuốc ở phố đối diện hấp dẫn.

Đó là một nam nhân, mặc trường bào màu trắng mà nam tử Ma Lan quốc thường hay mặc, eo buộc một thắt lưng rộng rãi, thân hình thẳng gầy cao lớn. Nhưng lực hấp dẫn nhất của hắn chính là mái tóc dài màu bạc hiếm thấy không nhiễm bất cứ màu sắc nào khác, rối tung trên lưng, buông dài tới eo, dưới ánh mặt trời loé ra ánh sáng loá mắt. Trong lòng A La vừa động, nhớ tới một người.

Giống như cảm nhận được cái nhìn chuyên chú của nàng, người nọ quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của nàng.

Dung mạo tuấn mỹ giống như thần, con ngươi màu bạc ôn hòa nồng hậu tựa hồ có thể bao dung mọi thứ, nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

Tinh thần A La chấn động, khẳng định suy đoán trong lòng. Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nàng sớm hiểu biết về hắn. Đêm khuya lạnh trong cung, nàng không chỉ một lần nghe Tiểu Băng Quân nhu tình quyến luyến nhắc tới. Nàng chỉ là thật không ngờ lại có một ngày có thể gặp mặt hắn.

Hắn đương nhiên không biết nàng, đối với cái nhìn chăm chú của nàng cũng chỉ lễ phép gật đầu, rồi sau đó liền quay đầu tiếp tục chọn lựa dược thảo.

Nàng có nên vì Tiểu Băng Quân hỏi tên hắn hay không.... A La do dự, sau đó nghĩ đến Tiểu Băng Quân giờ đã là cơ thiếp của Vũ chủ tử, đột nhiên cảm thấy nản lòng thoái chí. Hỏi thì đã sao, ở nơi như vậy, Tiểu Băng Quân sao có thể dễ dàng thoát đi như nàng. Cả đời này, các nàng chỉ sợ nhất định không thể gặp lại.

Không tiếng động thờ dài, nàng quay đầu dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước. Sau đó mới phát giác, cũng không phải chỉ có mình mình chú ý tới sự tồn tại của nam nhân tóc bạc. Hắn giống như ánh mặt trời chói mắt xuất hiện trong bóng đêm, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, mà chính mình lại hồn nhiên không biết.

Nhìn xuống kích động muốn quay đầu lại, nàng nghĩ đến Tử Tra Hách Đức, không biết hắn hiện tại ra sao. Lo lắng lại hiện lên trên hàng lông mày của nàng.

Xuyên qua đám người nhốn nha nhốn nháo, đi qua một cái lại một cái cửa hàng, từ lầu lớn mua bán nô lệ tới ranh giới phân rõ doanh trại nghỉ đêm của bộ tộc, A La đi từ khi mặt trời mọc tới khi các ngôi sao lấp lánh trên trời, vẫn hỏi thăm tìm kiếm nhưng lại không thu hoạch được gì. Tá túc tạm bợ bên cạnh đồng cỏ trại của dân du mục qua một đêm, sáng sớm ngày kế, trong lúc mọi người vẫn còn đang say ngủ, nàng dắt ngựa rời khỏi khu chợ Du Lâm, đi xuôi dòng sông.

Dòng sông rộng lớn yên bình, trên mặt sông có ngư dân tung lưới đánh cá, vùng ven sông rải rác phân bố rất nhiều thổ ốc cùng doanh trại. Nghìn dặm ven hai bờ sông phì nhiêu, cây rừng rậm rạp, thỉnh thoảng có thể thấy được dân chăn nuôi ngò trên lưng ngựa vùng roi dài, bày dê thoát ẩn thoát hiện trên đồng bằng giống như áng mây trôi trên trời. Toàn bộ đều hoà bình an tường như vậy, A La lại không có tâm tình để cảm thụ.

Hắn rốt cuộc ở nơi nào?

Nàng mờ mịt bắt lực ngò trên lưng ngựa, mặc cho con ngựa chẳng có mục đích đi lại trên vùng đồng bằng trống trải, thỉnh thoảng dừng lại ăn một hai nắm cỏ mới tươi tốt.

Không ai dám bàn bạc về mã tặc, cũng không có người thấy Tử Tra Hách Đức, có phải hẳn cũng không tới nơi này hay không, hay là tin tức của Vũ Muội có sai sót?

Cho tới giờ khắc này nàng mới nhớ tới việc hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Vũ Muội. Lúc ấy ngay cả suy xét cũng không có, liền theo chỉ điểm của bà lao nhanh tới Du Lâm, cũng không từng nghĩ tới Tử Tra Hách Đức luôn luôn thông minh lanh lợi, sao lại vô duyên vô cớ làm ra chuyện tình không khôn ngoan này, một người đầu mã tặc. Chỉ là Vũ Muội không có bất luận lý do gì để phải lừa gạt nàng mới đúng....

Chính là trong lúc bồi hồi khó quyết, tiếng chân đột nhiên vang lên, phá vỡ sự thanh tĩnh lúc bình minh. A La nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đội nhân mã đang từ giữa đường cái phi như gió lốc ra, người người tóc dài xoã vai, hình thể cường tráng, tuy chỉ có mấy chục con ngựa lại tạo ra khí thế kinh người. Nán lại gần, A La mới phát giác, hán tử tráng kiện cầm đầu trong lòng ôm một nữ tử y phục tả tơi, tóc dài hỗn độn, bị một cái dây thô trói lại.

Xem khí thế to lớn của đám người kia, A La khẩn trương xua ngựa tránh sang một bên, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.

Lúc những người đó chạy ngang qua người A La, cũng không có để ý tới nàng, có lẽ chỉ xem nàng như một phụ nhân bình thường, hoặc giả là bọn hán không rảnh để ý tới.

Chờ bọn hán đi xa, A La chần chừ, sau đó thúc ngựa đuổi theo phương hướng bọn hán biến mất.

Người nọ cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, đứng trên một gò núi thấp bé, nhìn qua càng thêm cao lớn uy mãnh hơn so với những người khác. Hình thể hán cường tráng cao to, trang phục màu đen làm nổi bật hoàn toàn tỉ lệ thân hình hoàn mỹ của hán. Tóc dài đen bóng được bện thành những bím tóc thô to buông xuống trước ngực. Trên trán buộc một dây vải màu đỏ rộng một tấc, cách ăn mặc khác hán người thường, làm cho người ta liếc mắt một cái liền có thể phân biệt hán giữa đám người. Khuôn mặt hơi dài, nhưng sống mũi cao, đường nét thâm thúy, giống như đá cẩm thạch được điêu khắc, anh tuấn vô cùng. Khiến người chú ý nhất chính là đôi mắt của hán, vừa nhỏ vừa dài, trong lúc nhắm mở lóe ra ánh sáng, khiến tâm người phát lạnh.

Đây là một nam nhân lạnh lùng vô tình mà ý chí vô cùng kiên định.

Nhìn Tử Tra Hách Đức bị vây khốn trong đám người phe mình trùng trùng điệp điệp, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng cừu hận sâu sắc.

“Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, ngươi cho là trên địa bàn người Địa Nhĩ Đồ ta không dám động tới ngươi sao?” Hắn lạnh giọng nói, “Ngày thường ta kính ngươi là hán tử, không chọc đến ngươi, không nghĩ ngươi vậy mà chủ động dâng lên tới cửa. Vì nữ nhân này...”

Hắn ngừng một lát, bỗng nhiên túm lấy mái tóc dài hỗn độn của nữ nhân trong lòng kéo về phía sau, để cho nàng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt dính đầy vết máu không thấy rõ dung mạo. Hai mắt nữ tử nhắm nghiền, giống như đã hôn mê.

Toàn thân Tử Tra Hách Đức không hiểu sao chấn động, cánh tay buông xuống bên người không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

“Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, ngươi vì nữ nhân này truy tới đây, lại giết hai đệ đệ của ta. Ngươi cho là hôm nay ngươi vẫn có thể còn sống mà trở về sao?” Giọng nói lạnh lẽo của nam nhân giống như từ địa ngục, lộ ra quyết tâm giết chết Tử Tra Hách Đức.

Nàng kia thân hình đơn bạc gầy yếu, màu tóc đen tuyền, cực kỳ giống của A La. Nhìn ra được, nàng bị hành hạ không ít. Tìm kiếm rất lâu, Tử Tra Hách Đức lần đầu nhìn thấy nàng, bởi vì sớm nhận định, nào còn tâm tư cẩn thận suy xét.

“A La, nàng sao rồi?” Hắn mở miệng hỏi, lại phát hiện giọng nói khô khốc khó tả. Thấy nàng chịu khổ, hắn mới biết cái gì gọi là lòng đau như đao cắt.

Hai mắt hẹp dài của nam nhân cầm đầu nheo lại, một tia nghi hoặc hiện lên trong mắt hắn. “Nàng là người câm, Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, ngươi --- lại chờ mong nàng trả lời ngươi cái gì?” Nói xong, ánh mắt của hắn rơi vào trên mặt nữ nhân, hàng lông mày sắc bén không thể phát hiện khẽ nhíu lại. Bàn tay túm lấy mái tóc dài của nàng buông lỏng, mặc cho nàng lại yếu đuối tựa vào trong lòng mình.

“Thả nàng ra, Kha Chiến.” Tử Tra Hách Đức hít sâu một hơi, thông thả mà trầm trọng nói. Cảm xúc của hắn đã bình phục, hắn biết chỉ có tỉnh táo mới có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề, mà không khiến cho A La lại bị thương tổn.

Nam nhân kia là nhân vật số một trong đám mã tặc – Kha Chiến, một nam nhân có tiếng tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình.

“Thả nàng?” Kha Chiến nghe vậy đột nhiên nở nụ cười, lắc lắc đầu, “Không được, nàng hiện tại là nô lệ của ta, về sau cũng vậy, chỉ cần ngươi không chọc giận ta, ta sẽ không giết nàng.” Dừng một chút, hắn giống như đang do dự, cố ý trầm ngâm nói, “Có lẽ hiện tại ta nên giết nàng, dù sao nàng hại ta mất đi hai người đệ đệ.”

Tử Tra Hách Đức cả kinh, rồi sau đó đột nhiên hiểu rõ hắn đang trêu đùa mình. Nhưng mà sự sống chết của A La đích thật nằm trong tay hắn.

“Chuyện kia không liên quan tới nàng.” Giọng nói hắn âm trầm xuống, tay không dấu vết khẽ chạm nhẹ cây đao bên hông. Đây luôn là thói quen của hắn, hai thứ này là quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, một là ngựa của hắn, một là đao của hắn, chỉ cần hai thứ này ở đây, tình cảnh có nguy hiểm hắn đều tin tưởng có thể vượt qua. Chỉ là hiện tại --- hắn hí mắt nhìn nữ nhân hôn mê trong lòng Kha Chiến, trong lòng liền không có phần nắm chắc. Lần đầu tiên, hắn hối hận bản thân không để cho thủ hạ theo tới. “Kha Chiến, nếu như ngươi thả nàng, ta đồng ý với ngươi từ bỏ ý định đào tẩu.” Trong mắt hắn loé lên ánh sáng kiên định, từng chữ từng chữ rõ ràng cho thấy lập trường của chính mình.

Kha Chiến vốn sừng sốt, lộ ra vẻ mặt suy tư. Điều kiện Tử Tra Hách Đức đề xuất trên thực tế hàm chứa ý tứ uy hiếp hàm xúc. Hắn ngụ ý là, nếu như bọn hắn không đáp ứng điều kiện của Tử Tra Hách Đức, hắn có khả năng sẽ liều toàn bộ tính mạng để đào tẩu khỏi nơi này. Chuyện đó cũng không phải không thể, dù sao Kha Chiến không thừa nhận trên đời này có người nam nhân sẽ vì một nữ nhân ngay cả tính mạng của mình cũng không cần. Đương nhiên, chủ yếu nhất chính là Tử Tra Hách Đức có đầy đủ năng lực cùng tư cách nói loại chuyện này, tin rằng chỉ cần hắn hạ quyết tâm chạy trốn, cho dù có gấp đôi số người, hắn cũng làm được.

Nhìn nữ nhân trong lòng, cảm nhận được nàng nhẹ nhàng run rẩy, biết nàng đã tỉnh lại. Ánh mắt băng lãnh của Kha Chiến xẹt qua một chút cảm xúc phức tạp không dễ dàng phát giác được, rồi sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tử Tra Hách Đức lạnh lùng nhìn hắn, chờ đợi câu trả lời của hắn. Không ai biết cây đao kia đã bị mồ hôi băng lãnh trên tay hắn làm ướt đầm.

Sau một lúc lâu, Kha Chiến ngừng cười, nắm lấy khuôn mặt nữ nhân trong lòng, đối diện với ánh mắt thất thố kinh hoàng của nàng, sau đó bỗng nhiên cường thế đoạt lấy môi nàng.

“Kha Chiến!” Sự bình tĩnh của Tử Tra Hách Đức trong nháy mắt tan vỡ, nổi giận hét lớn, không chút nghĩ ngợi trở tay ra sau lưng, với tốc độ tia chớp gõ xuống cung tên, một mũi tên

lao vút tới Kha Chiến. Mặc dù vào loại thời điểm này, tên của hắn cũng chỉ bay vào dưới chân chiến mã của Kha Chiến, chỉ vì hắn không muốn để cho ‘A La’ trở thành lá chắn.

Tên của hắn vừa mới ra khỏi tay, bốn phía tên bay như mưa bắn về phía hắn. Vó ngựa cùng tiếng gào thét như thủy triều ập tới hắn, ánh bạc khi đao kiếm va chạm nhau khiến khu vực này bao trùm trong một màn khí lạnh dày đặc.

Tử Tra Hách Đức rút đao ra, một bên vừa dùng đao đánh bay tên, một bên giục ngựa chạy tới gò đất thấp chỗ Kha Chiến.

Kha Chiến rút cuộc buông nữ nhân không nói nên lời ra, lạnh lùng nhìn nam nhân gần như điên cuồng ở dưới sườn núi tả xung hữu đột, tay phải ấn lên túi da đeo nghiêng bên lưng, chạm vào sự lạnh lẽo của thân mâu bằng thép bọc bên trong, cảm giác được máu huyết sôi trào.

“Tử Tra Hách Đức Mặc Hách bắt quá cũng chỉ vậy.” Ý cười châm chọc nổi lên khoé môi hắn, cúi đầu nhìn nữ nhân đang sợ hãi trong lòng, ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên vô cùng ôn nhu. “Xem ra, hắn vì nàng ngay cả mạng cũng không cần rồi. Ách Nhi, đến lúc này nàng vẫn không muốn mở miệng sao?”

Ách Nhi nghe vậy hơi lộ ra thần sắc buồn bã, lại thủy chung không phát ra bất cứ thanh âm gì. Trong lòng nàng từ đầu đến cuối đều chỉ có một người, hắn thật sự không rõ sao? Người kia... nam nhân kia nàng không biết, sao có thể vì nàng mà liều lĩnh, chỉ là một sự hiểu lầm. Nàng lại thấy được chính mình ở trong lòng hắn không quan trọng gì.

Không tiếng động thờ dài, lòng của nàng đột nhiên bình tĩnh trở lại, ánh mắt di chuyển khỏi nam nhân khiến nàng đau lòng, di chuyển khỏi trận chiến chẳng hiểu vì sao này, rơi xuống một nơi xa không biết tên.

Nhìn thấy vẻ mặt nữ nhân trong lòng, nhiệt huyết sôi trào vốn chuẩn bị lao xuống gò núi cùng Tử Tra Hách Đức ganh đua cao thấp, Kha Chiến thay đổi chủ ý, trở tay lấy cung tên ở một bên ra, giương cung nhắm ngay vào nam nhân đang tắm máu hăng hái chiến đấu đã rơi vào tầm bắn của mình.

Nếu như ngày thường, hắn thực kỳ vọng gặp được đối thủ như Tử Tra Hách Đức vậy, nhưng hôm nay, hắn vì mục đích báo thù, tất phải không từ thủ đoạn giết chết người nam nhân trước mắt này, quyết không cho phép bất luận sai lầm gì.

A La gỡ xuống khăn che mặt, bỏ đi áo choàng rộng rãi toàn thân, chỉ có áo đơn trắng thuần trên người, làm dáng người thướt tha ôn nhu của nàng không chút giấu diếm hiện rõ. Nàng luôn biết năng lực của mình, nếu như nàng muốn, nàng sẽ lợi dụng thật tốt điểm này. Nàng rất rõ ràng nữ nhân có được thân thể mỹ lệ cùng dung mạo đáng sợ sẽ gây ra thị phi như thế nào.

“Tử Tra Hách Đức.” Nàng khẽ gọi, nhìn nam nhân toàn thân đầm máu càng đánh càng hăng kia, trên mặt hiện lên sự ôn nhu vô cùng. Sờ sờ vào chuỷ thủ cột vào cẳng tay, cắn răng một cái, mạnh mẽ thúc vào bụng ngựa, hướng chiến trường cách đó không xa chạy tới.

Hắn bị thương, bên ngoài lại còn nỏ tiễn vây rình, nếu còn tiếp tục như vậy, cơ hội hắn sống sót rồi đi càng ngày càng nhỏ. Nàng không làm được gì, chỉ mong có thể tạo ra chút thời gian rối loạn, để cho hắn có thời cơ mà chạy đi.

Mặc dù đã là cuối mùa xuân, gió lại vẫn lớn như cũ, mang theo hàn ý. Chạy như bay trên lưng ngựa, mái tóc dài của A La bị gió thổi tung bốn phía, như mây như sương như một loại linh khí của đất trời phụ trợ cho nàng cùng dáng người đẹp hoàn hảo, xuất hiện trên thảo nguyên tràn ngập sát khí, đột ngột giống như tinh linh trên núi lẫm lẽ rơi xuống thế gian. Ngoại trừ những người đang chiến đấu kịch liệt, những kẻ khác đều bị một màn này làm rung động mà ngừng hô hấp. Vẫn như trước là khuôn mặt bị huỷ hoại, nhưng mà không một ai lại không để lọt vào tầm mắt, trái lại cảm thấy một sự mỹ lệ khác thường.

Đúng vậy, chỉ cần Thu Thần Vô Luyến muốn, vô luận là bị tàn phá huỷ hoại hay trọn vẹn, nàng có thể cho người cảm nhận được sự mỹ lệ.

Tử Tra Hách Đức đang lún sâu vào cơn chiến đánh bay vũ khí, cảm thấy áp lực trên người một nhẹ, ngoại trừ cung tiễn vẫn như hồ rình mồi nhắm vào hắn của Kha Chiến, tiếng cung tên uy hiếp chung quanh tựa hồ trong phút chốc biến mất. Lúc này hắn đã không còn tâm tình đi tìm hiểu, thừa cơ thúc vào bụng ngựa, rút ngắn lại khoảng cách với Kha Chiến.

Kha Chiến cũng chú ý tới nữ nhân kỳ dị đột nhiên xuất hiện kia, nhưng hắn chỉ thất thần trong nháy mắt, rồi sau đó bỗng nhiên hét lớn: “Giết nữ nhân kia!” Giọng nói chưa lạc, tên của hắn đã rời khỏi cung, thẳng hướng Tử Tra Hách Đức dưới chân gò núi, đồng thời, lại lấy một mũi tên khác. Hắn biết rõ mũi tên kia chỉ có thể phân tán tinh thần Tử Tra Hách Đức, mà không thể lấy mạng hắn.

“Không phải thích phong trần, tựa như bị tiền duyên làm lỡ.... Hoa rơi hoa nở đều có thì, cuối cùng chỉ dựa Đông quân chủ....” A La nhìn thân hình hùng vĩ ngồi trên lưng ngựa của

Tử Tra Hách Đức, không tránh đao kiếm, liều lĩnh xông lên sườn núi phía thấp, không có chút ý tứ đột phá vòng vây rời đi. Trơ mắt nhìn tình thế mình đã hao hết tâm tư tạo ra cứ như vậy bị lãng phí vô ích, trong lòng nàng vừa vội vừa khổ, lại bất lực. Ngựa của nàng đã đi tới vùng phụ cận bên ngoài mã tặc, nhìn Kha Chiến ra lệnh cho vài thủ hạ giương cung về phía mình, có một khắc như thế, nàng đột nhiên cảm thấy sinh tử cũng không còn quan trọng. Mỉm cười, nàng thả chậm tốc độ ngựa, ra ngoài dự đoán mở miệng cất lên khúc cáo biệt với Tử Tra Hách Đức.

“...Đi cuối cùng cũng phải đi, ở thì ở thế nào! Ví như hoa trên núi gần đầy đầu, đừng hỏi thiếp về nơi đâu.....” Giọng hát của nàng không lớn, cơ hồ như bị vùi lấp trong tiếng sát phạt, nhưng tiếng ca dễ nghe của nàng khiến cho người ta thở dài, cho nên cuối cùng cũng không bị che lấp, ngược lại như gió triền miên phiêu đảng trên chiến trường, vẩn vương thật lâu không tan.

Cho nên, bộ dáng nàng thanh tao nhã nhặn ngồi trên lưng ngựa, giống như tản bộ đi vào vòng vây của mã tặc.

Nàng đích thật là cực kỳ kỳ lạ. Kha Chiến hí mắt, lần đầu cẩn thận đánh giá nữ nhân làm cho thủ hạ nổi danh tàn nhẫn lãnh khốc của hắn thất thần đến quên chính mệnh lệnh của hắn. Mà Ách Nhi trong ngực hiển nhiên cũng bị tình cảnh kỳ lạ trước mắt này hấp dẫn, ánh mắt yên lặng rơi vào trên người nữ tử tóc dài áo đơn đang xâm nhập vào trong chiến trận.

Rõ ràng không phải mỹ nữ, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng mỹ lệ?

Đang chìm sâu trong trận chiến kịch liệt, Tử Tra Hách Đức nghe được tiếng ca, toàn thân chấn động, thanh đao bổ xuống bên vai trái của tên mã tặc trước mặt mình, đánh người nọ ngã bay xuống ngựa. Nhân lúc này, hắn quay đầu lại nhìn.

“A La!” Hắn không dám tin thấp giọng gọi, sau đó quay đầu nhìn nữ nhân trong lòng Kha Chiến, giật mình hiểu rõ chính mình bị Thanh Lệ Na lường gạt. Chỉ là hối hận thì đã muộn.

Âm thanh xé gió, một mũi tên mang theo khí thế sấm vang chớp giật giống như từ một không gian khác đột nhiên xuất hiện trước mắt, hắn chấn không kịp, chỉ có thể nghiêng người né. Không ngoài dự kiến, một mũi tên khác từ một góc độ khác vừa vọt lao tới, phong kín đường lui của hắn. Mà hai bên trái phải lại có mã tặc vừa đao vừa mâu xông tới, khiến cho hắn ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Hét lớn một tiếng, hắn tránh thoát cây giáo đâm tới, liều mạng lấy tám lưng rắn chắc đỡ lấy nhát dao kia. Hắn biết mũi tên kia là do Kha Chiến bắn, chỉ có Kha Chiến mới có năng lực ra

tay ở một góc độ xảo quyết như vậy, cũng chỉ có Kha Chiến mới có ý định dồn hấn vào chỗ chết. Sau lưng một trận đau nhức, hấn cắn chặt răng, tấm lưng run rẩy. Hấn vốn định thuận thế đưa đao lên đỡ, lại phát hiện cánh tay tê mõi, cơ hồ ngay cả đao cũng cầm không nổi. Từ đó có thể thấy mũi tên kia của Kha Chiến có bao nhiêu lợi hại.

“Bắn tên!” Kha Chiến lại hạ lệnh, đối tượng chính là nữ tử đi về phía Tử Tra Hách Đức giống như đi vào chốn không người.

“Không ----” Tử Tra Hách Đức nghe thấy kinh hãi, bất chấp sự an nguy của bản thân, bỗng dung từ trên ngựa nhảy lên, mũi chân điểm trên lưng ngựa, như con chim lớn bay về phía A La.

“Tử Tra Hách Đức.” A La nhìn thấy toàn thân Tử Tra Hách Đức nhuộm đầy máu của người khác và máu của chính hấn, trong mắt không khỏi nổi lên lệ quang thương tiếc, khoé môi lại hiện lên nụ cười nhợt nhạt. “Đi mau, Tử Tra Hách Đức, đi mau...” Nàng thì thầm nói nhỏ, trong lòng lại biết chính mình đã mất đi năng lực ngăn cản toàn bộ chuyện này.

Mũi tên nhọn gào rít bắn về phía nàng, nàng dường như không phát hiện thấy, chỉ thâm tình nhìn nam nhân đang lên xuống chém giết trong đoàn mã tặc cách nàng càng lúc càng gần.

“A La, nằm sấp xuống! Nằm sấp xuống!” Nhìn tên như mưa bắn về phía A La, khoé mắt Tử Tra Hách Đức giống như muốn nứt ra, lớn tiếng kêu to, không chút nào để ý tới cánh tay cầm đại đao đang bỏ về phía hấn.

Trên mặt A La chưa bao giờ xuất hiện nụ cười tươi sáng lạng như vậy, nhìn hấn lắc lắc đầu. Sau đó bỗng nhiên thúc vào bụng ngựa, con ngựa lập tức như thoát khỏi dây cương chạy như bay về phía hấn. Nàng giang hai tay ra, giống như mở rộng trái tim, muốn ôm nam nhân vì nàng mà mang thương tật nặng trên mình.

Một tiếng kêu đau đớn, nàng cảm nhận được đau xót trên lưng nhưng tươi cười trên mặt không chút nào giảm đi.

Trong lòng Tử Tra Hách Đức đau đớn, một ngụm máu tươi trào ra từ miệng, đau đớn trong người lúc đó đột nhiên trở nên bé nhỏ không đáng kể. Hấn ra sức nhảy lên, không hề để ý binh khí bốn phía đánh úp về phía hấn, một lòng chỉ nghĩ muốn tiếp được bóng người đang chạy vội về phía mình kia.

Nhìn một màn này, Ách Nhi rút cuộc nhịn không được rơi lệ. Chỉ không biết là vì hai người kia cho dù sinh tử cũng không rời không bỏ, hay là sầu não cho bản thân.

Thần sắc Kha Chiến không có chút biến hoá nào, nhìn thấy Tử Tra Hách Đức cùng nữ nhân kỳ quái kia rút cuộc ôm cùng một chỗ, hắn cũng biết tất cả chuyện này đều chỉ là một sự hiểu lầm, chỉ là hai đệ đệ của hắn lại vì sự hiểu lầm này mà mất đi tính mạng. Hắn không có lý do gì vì bất luận việc gì mà buông tha không báo thù cho bọn họ. Bởi vậy, Tử Tra Hách Đức chỉ có lấy mạng của hắn tới kết thúc tất cả chuyện này.

“A La.” Tử Tra Hách Đức ôm A La ngã xuống dưới ngựa, ôm chặt nàng ở trong ngực, vì nàng chống đỡ mưa tên tới không ngừng. “Nàng nữ nhân ngọc này.... vì sao lại tới....” Hắn thở hổn hển, cảm thấy khí lực nhất thời từng chút từng chút biến mất.

“Tử Tra Hách Đức...” A La vùng vẫy muốn tránh thoát ôm ấp của hắn. Nàng không muốn hắn lại phải chịu bất kỳ tổn thương gì, nhưng mà sức lực của Tử Tra Hách Đức lớn khiến nàng không cách nào tránh thoát, mà nàng cũng đã không còn chút sức lực nào.

“Đừng cử động.” Tử Tra Hách Đức vô lực dựa vào gáy nàng. “A La...” Hắn gọi, cũng không nói gì nữa.

“Uhm.” A La nghe lời không tiếp tục vùng vẫy, dịu dàng dựa vào thân hình đang kề sát mình kia. Trong lòng nam nhân, thân hình nặng nề dường như khiến nàng không thở nổi, cố gắng níu kéo ý thức từ từ tan rã, chờ đợi lời hắn nói.

Thật lâu sau, ngay tại lúc nàng sắp rơi vào trong bóng tối thâm trầm, loáng thoáng nghe được lời nói như tơ tằm kia.

“Nếu như có kiếp sau.... nàng nhất định phải làm nữ nhân của ta...”

CHƯƠNG 10: NƯỚC MẮT HOA LÊ

Nhà cỏ hoang dã.

Một gốc cây lê hoang dã nở đầy những bông hoa trắng như tuyết, cô tịch đứng lặng trong gió xuân lạnh lẽo, thêm một chút sinh khí vào cảnh hoang dã đơn điệu.

Cửa làm bằng cây bị đẩy ra kêu 'cót két'..... một tiếng, một người nam nhân tóc trắng đi ra. Hắn mặc một chiếc áo bằng vải bố màu trắng, trên mặt mang theo ý cười nhạt như gió, thân hình thẳng cao, hai tròng mắt là màu xám bạc hiếm thấy.

Nam nhân như vậy chỉ cần gặp qua một lần vĩnh viễn cũng sẽ không quên được. Hắn đứng là người mà A La thấy ngày đó ở Du Lâm.

"Như thế nào rồi?" Hồng Liễu theo sát phía sau hắn, thân thiết hỏi.

"Con sói kia của ngươi hả?" Nam nhân tóc trắng không đáp lời hỏi lại, khoé môi chứa ý cười nhạt, thái độ vân đạm phong khinh làm cho người hoài nghi hắn căn bản không đem sinh tử của người khác để ở trong lòng.

Hồng Liễu nhú mày, "Tử Lang không phải của ta. Nó cũng không phải thường đi theo ta." Lời nói của hắn làm cho người ta khó hiểu.

Nhưng nam nhân tóc trắng không hề kinh ngạc, nhàn nhạt hỏi: "Người ở bên trong là bằng hữu của ngươi?"

"Bèo nước gặp gỡ mà thôi." Hồng Liễu nhớ lại cuộc tương ngộ đêm đó. Trước đây hai người cũng rất thân mật, nhưng hắn không nghĩ tới cảm tình của bọn họ vậy mà lại sâu đến nỗi cam chịu vì đối phương mà từ bỏ sinh mệnh của bản thân. Không cần quen biết, chỉ vì điểm này, hắn cùng Tử Lang mới ra tay cứu giúp.

Nghe vậy, nam nhân tóc trắng không tiếp tục đặt câu hỏi, ngưng mắt nhìn phía chân trời xa xôi, trong mắt hắn xẹt qua một tia buồn bã. Người tình cờ gặp nhau còn có thể như vậy, người có cùng huyết mạch vì sao phải coi rẻ lẫn nhau.....

"Ta là Minh Chiêu." Hắn đột nhiên nói, "Nếu ngươi gặp nữ tử Diễm tộc, mong ngươi chiếu cố nhiều hơn một chút." Nói đến đây, hàng lông mày sáng sủa của hắn hơi hơi nhíu lại, tươi cười trên mặt đột nhiên có chút u buồn.

Hồng Liễu ngạc nhiên, chưa đáp lời, Minh Chiêu đã xoay người trở về phòng.

Mặt trời lặn ở phía sau núi, đường chân trời hiện lên màu đỏ như lửa.

Trong lòng Hồng Liễu hiện lên chút dờ ẫn. Mặc dù Minh Chiêu không có trả lời câu hỏi của hắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được người nam tử không giống phạm nhân này nhất định có biện pháp giải cứu đôi tình lữ này. Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, Tử Lang tìm đến hắn.

Nghĩ đến Tử Lang, hắn không khỏi thở dài. Quan hệ của hắn cùng Tử Lang không giống như bọn họ đã thấy, cho rằng hắn là chủ nhân của Tử Lang.

Lúc trước, Tử Lang cứu hắn, sau đó lại trở thành bạn đồng hành của hắn. Nếu như phải nói thật, Tử Lang chính là ân nhân của hắn. Ở cùng với Tử Lang khiến cho hắn cảm thấy an toàn, mà lại còn khiến hắn cảm thấy không khỏi tự ti mặc cảm. Bốn năm, Tử Lang vẫn ở cùng hắn, bảo hộ hắn, hắn chưa từng có lúc nào coi nó như một con vật có tính thông linh. Nó, cho hắn cảm giác, giống như một người cao quý vương giả.

Tử Lang cao ngạo, Tử Lang thần bí, cho tới hôm nay, hắn vẫn hoàn toàn không biết gì về nó cả. Điều này làm cho hắn cảm thấy bất an, tựa hồ bất kỳ lúc nào hắn đều có khả năng mất đi nó.

Chi là ---

Ngay cả có được cũng chưa từng, làm sao có thể nói mất đi?

Hồng Liễu mờ mịt nhìn phương xa, cảm nhận được khoảng cách giữa mình cùng Tử Lang.

Đúng lúc này, một mùi xạ hương nồng đậm bay vào trong mũi hắn, bộ lông rậm mềm mại quen thuộc kia của Tử Lang phe phẩy ở trên mặt hắn.

"Ta nghĩ ngươi không trở lại." Nghiêng đầu, Hồng Liễu thoải mái cười nói, con ngươi đen thâm sâu lại ẩn chứa lo lắng. Mỗi khi Tử Lang lặng yên không tiếng động biến mất, hắn đều nảy sinh một ảo giác rằng nó sẽ không còn trở về, điều này làm cho hắn cảm thấy lo sợ cùng nghi hoặc bất an.

Tử Lang nhìn lại hắn, trong ánh mắt đen như mực không có bất luận cảm xúc gì.

"Phải đi sao?" Hồng Liễu hỏi, quay đầu lưu luyến nhìn cánh cửa làm bằng cây đang khép chặt, nghĩ đến đôi tình lữ sinh mệnh đang bị đe dọa cùng Minh Chiêu tóc trắng bên trong.

Lắc lắc đầu, hắn cười chính mình nghĩ quá nhiều. Hắn cùng bọn họ căn bản không có quan hệ gì, vì sao phải quá mức thấp thỏm. Sinh cũng được, tử cũng được, đều có thiên ý.

Sắp tới, một người một sói sóng vai đi vào giữa vùng đồng cỏ mênh mông. Cánh cửa bằng cây trước sau vẫn không mở ra.

Một trận mưa kia làm cho hoa lê trên cây bay lá tả, rơi trên mái nhà cỏ cùng mảnh đất trống, một mảnh tuyết trắng.

A La mở mắt ra, nhìn xà ngang trên nóc nhà, trong lòng mờ mịt. Nàng tỉnh tường nhớ rõ Tử Tra Hách Đức ôm chặt mình ở trong ngực che chắn một trận mưa tên kia.

"Nếu có kiếp sau, nàng nhất định phải làm nữ nhân của ta..." Trước khi hôn mê, hắn dùng giọng nói suy yếu nhưng lại rõ ràng như vậy thì thâm ở bên tai nàng, trong bóng đêm hư vô vẫn quán quanh nàng.

Kiếp sau sao? Như thế, hiện tại vì sao nàng lại tỉnh lại, mang theo vết thương đau đớn như lửa đốt tỉnh lại? Thế gian này sớm không có gì để cho nàng có thể lưu luyến, nàng có thể nào để hắn một mình đi qua bóng đêm vô tận quanh quẩn kia?

Nhiều mảy, mồ hôi lạnh toát ra từ cơn đau cùng nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống thái dương, vẫn không rơi vào tóc mai.

Hắn nói nàng chỉ là một nữ nhân Ba Đồ với dung mạo có vẻ xuất sắc. Hắn nói hắn sẽ không cùng Vương của hắn tranh đoạt một nữ nhân. Hắn nói điều quan trọng nhất trong lòng hắn là tộc nhân của hắn. Hắn nói...

Chẳng lẽ hắn luôn luôn nói một đằng nghĩ một nẻo sao? Hắn vì sao không làm theo những gì bản thân hắn đã nói, một tên nô lệ sao lại đáng cho hắn trả giá bằng chính sinh mạng mình? Nàng thà rằng hắn không để nàng ở trong lòng, nàng thà rằng hắn chán ghét nàng, thậm chí quên nàng, cũng không cần hắn vì nàng mà ngay cả an nguy của chính mình cũng không để ý. Nàng sao xứng chứ!

Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, bộ dáng hắn cuồng ngạo nổi giận, tình cảnh đó vẫn khiến cho nàng sợ hãi, nhưng ở một khắc này lại khiến cho lòng nàng dâng lên tình cảm ảm áp nhàn nhạt.

Sau đó là lúc hấn lạnh lùng vô tình vung đao đẩy ra mạng che mặt của nàng, biểu tình kinh ngạc của hấn, hấn là bị dung mạo của nàng hù dọa rồi.

Nước mắt làm nhòe đi tầm mắt, khoé môi của nàng nhẹ nhàng giương lên. Hồi tưởng lại dĩ vãng, bất luận là thống khổ hay khoái nhạc, chỉ cần có hấn trong đó, đó là ấm áp mà trân quý. Cho đến giờ phút này nàng mới biết được, ở trong lòng nàng, hấn lại trân quý như vậy.

Hóa ra, lúc trước rốt cuộc buông bỏ quá sức tùy tiện rồi!

Nhưng nếu như không có sự buông bỏ khi đó, nàng nhất định không thể biết được chân tâm của hấn, nhưng nàng tình nguyện không biết chân tâm của hấn, tình nguyện cả đời nàng cũng không biết chân tâm của hấn, cũng có thể chờ đợi bên cạnh hấn. Nàng nghĩ bản thân đã thương tổn hấn.

"Đau lắm sao? Khóc đi!" Giọng nói ấm áp như gió xuân bay vào trong tai nàng, nàng mờ mịt tròn mắt, lọt vào tầm mắt là nam tử tóc trắng tuấn mỹ như thần.

"Người ---" Nàng há miệng, giọng nói khàn khàn suy yếu, cơ hồ làm cho người ta không nghe rõ. "Vì sao..." Vì sao muốn cứu nàng, vì sao không cho nàng đi cùng với Tử Tra Hách Đức? Đối với nam nhân xa lạ mà quen thuộc này, trong lòng nàng không cách nào oán hận, lại không hiểu sao cảm thấy uỷ khuất.

Minh Chiêu mỉm cười, dùng chính tay áo của mình ôn nhu lau đi giọt nước mắt nơi khoé mắt cùng mồ hôi trên trán nàng.

"Cô tỉnh muộn quá, nếu không thì có thể nhìn thấy hoa lê rồi." Tươi cười cùng giọng nói của hấn đều làm cho người ta không hiểu sao lại cảm thấy an tâm. Giống như chỉ cần ở bên cạnh hấn, trong cuộc sống thăng trầm, hi vọng ái ó tựa hồ đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

"Hoa lê sao..." Lòng A La nguội lạnh nỉ non, không còn khao khát cảnh tượng hoa nở trắng thuần nhộn nhịp.

Nhìn biểu tình tiêu điều của nàng, trong ánh mắt màu xám bạc của Minh Chiêu chớp loé, ôn nhu nói: "Đúng, hoa lê, đáng tiếc đã rơi rụng trong đêm mưa gió hôm qua rồi... Uhm, nghe nói..." Hấn dừng một chút, nhìn nàng vẫn như cũ chìm đắm trong đau khổ, đối với lời nói của hấn không có hứng thú. Khoé môi giơ lên, hấn lộ ra một nụ cười đẹp, lại không ai thấy.

"Truyện thuyết kia của người Địa Nhĩ Đồ tất nhiên không phải là thật," Hấn vừa làm bầm lều bầu, vừa hướng ra bên ngoài mà đi, "Nói cái gì mà nếu như có thể thu thập được cánh hoa

lê đặt ở dưới gối, liền có thể nhìn thấy người mình nhớ thương trong mộng... Trên đời làm sao có loại chuyện như vậy chứ?" Giọng nói của hấn biến mất ngoài cánh cửa bằng cây.

A La chân động, nhìn về phía hấn, cũng đã không thấy bóng người, nhưng trong lòng lại vang lên hết lần này tới lần khác lời nói giống như vô tâm của hấn, khó có thể áp chế khát vọng, khiến cho nàng không tự chủ được cố hết sức động đậy thân thể đau đớn không chịu nổi.

Truyền thuyết của người Địa Nhĩ Đồ sao?

Cúi đầu không thấy giày, A La không nghĩ nhiều liền đi chân trần giẫm trên mặt đất, chưa đứng lên lại ngã trở về, vì thế không thể không thở hổn hển nghỉ ngơi một lát.

Đây là một gian phòng cực kỳ đơn sơ, ngoại trừ một cái giường cùng một cái bàn gỗ, không có bất luận đồ đạc gì khác, ngay cả băng ghế cũng không có. A La nhớ đến Tử Tra Hách Đức mà cố gắng xem nhẹ đau đớn như lửa đốt trên lưng, nàng cho tới bây giờ không có nói với hấn lời trong lòng, nếu như thật có thể nhìn thấy hấn, nàng sẽ không cố kỵ nữa.

Mặt đất lạnh lẽo kích thích thần kinh của nàng, nàng cắn răng một cái, đứng lên, tập tễnh lảo đảo đi ra ngoài.

Nhà tranh ở trên một ngọn núi hoang trọc lóc, đối diện là một vùng quê trồng trái, đã là xuân muộn, lọt vào trong tầm mắt tất cả là màu xanh của lá cây hoặc đậm hoặc nhạt. Ở một bên gian phòng, một cây lê thô ráp an tĩnh đứng sừng sững ở nơi đó, thân cành trụi lủi, nếu không phải đầy sân một màu trắng như tuyết, còn có thể cho rằng nó chưa nở hoa nữa.

Đất vẫn ướt sũng.

A La liền cứng đờ đứng tại cổng tre, nhìn bóng dáng đang ngồi chồm hồm trên mặt đất chuyên tâm lục tìm cánh hoa lê, dưới chân một trận hư nhuyển. Nàng vươn tay bám lấy khung cửa, cảm thấy toàn thân đều đang run run.

"Tử Tra..." Nàng không thể tin hai mắt mình, thậm chí ngay cả lời nói xác nhận cũng không dám phát ra, chỉ sợ toàn bộ chỉ là cảnh trong mơ hoặc là một ảo giác.

Hấn vẫn ngồi chồm hồm ở nơi đó, động tác cực kỳ chậm chạp, cũng cực kỳ nghiêm túc. Bên cạnh hấn đặt một cái giỏ trúc rất lớn, bên trong non nửa là cánh hoa, nhìn ra được đã thu thập được một lúc. Hấn làm chuyện của chính mình, mờ mịt không phát hiện toàn bộ mọi chuyện đã phát sinh chung quanh, cũng không cảm giác được có người đang chăm chú nhìn hấn.

Thật lâu sau, A La hít sâu một hơi, không chế sự khẩn trương cùng sợ hãi, chậm rãi cất bước lặng yên tiếp sát hấn, không dám phát ra một chút tiếng động nào, chỉ sợ quấy nhiễu hấn... Quấy nhiễu cảnh trong mơ.

Rốt cục, nàng đi tới phía sau hấn. Lúc này mới phát hiện trong miệng hấn đang rì rầm lắm bầm, chỉ là nghe không rõ ràng lắm.

Là mộng sao... thật sự chỉ là mộng sao?

A La cảm thấy một loại đau đớn giống như kim đâm, nói không rõ là do vết thương ở sau lưng hay là ở nơi khác, tựa hồ toàn thân đều đau, đau đến nàng rơi lệ đầy mặt.

Nàng mở hai tay ra ---

Nếu như thật sự là mộng, cũng để cho nàng ôm hấn một cái đi. Nếu như --- ôm lấy, nàng sẽ không bao giờ buông tay!

Vết thương trên người đau đớn, nàng dùng hết toàn lực gắt gao bắt lấy khối thân thể ấm áp khô vĩ kia, gắt gao ôm ở trong ngực, cũng không dám buông ra.

Hành động như vậy rốt cục quấy nhiễu hấn. Nhưng mà đối với 'vật thể' dư thừa đột nhiên xuất hiện trên thân mình này, hấn trừ chân động cũng không có bất luận phản ứng gì, cứ như vậy mặc cho nàng mạnh mẽ ép chặt lên vết thương của hấn, mặc cho mái tóc dài hỗn độn của nàng quấn quanh hấn, mặc cho lệ của nàng thấm ướt mặt hấn, hoà cùng mồ hôi của hấn làm ướt đầm y phục của hấn.....

Mãi đến ----

Ánh mắt của hấn rơi vào hai chân trần như tuyết trắng kia, phía trên vẫn còn dính một ít bùn lầy cùng cánh hoa lê.

Ài! Nữ nhân ngốc nghếch như vậy!

Hấn trở tay ôm lấy eo nàng, ôm nàng vào trong lòng mình. Trước khi nàng nhìn rõ chính mình, ấn đầu nàng vào trong ngực mình, đứng lên.

Trên mặt hấn là nước mắt của nàng..... Hấn không muốn để cho nàng hiểu lầm.

Hơn mười ngày, không ai nói một câu.

Hắn thay thế Minh Chiêu giúp nàng rửa sạch miệng vết thương, vì nàng rịt thuốc đổi được, vì nàng chải chuốt mái tóc đẹp. Nàng chỉ nhìn hắn, dựa vào hắn, hoặc là ôm chặt hắn. Thương tổn của hắn tuyệt không nhẹ hơn so với nàng, nhưng mà hắn chung quy không có việc gì, nàng cũng vậy. Cho nên ai cũng không sợ đau, ai cũng không sợ miệng vết thương lại nứt ra, chỉ muốn liên tục xác định hai người là thực sự ở cùng nhau, kề cận bên nhau gắn bó với nhau, mà không phải là ông trời trêu đùa.

Là ở cùng nhau thật rồi.

Nàng lại từ phía sau lưng ôm chặt lấy Tử Tra Hách Đức đang theo lời Minh Chiêu chỉ thị đem cỏ dược tươi non giã thành thuốc, lệ rơi đầy mặt.

Hắn như thường dùng động tác trong tay lại, lẳng lặng dung túng cho nàng quyến luyến.

Thật lâu sau.

Tử Tra Hách Đức rút cuộc bắt đắc dĩ thờ dài. “Sao lúc nào cũng khóc thế này? Làm sao mà khỏi được?” Hắn đặt cái chày giã xuống, quay người lại mềm nhẹ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, dùng bàn tay to thô ráp vụng về vì nàng lau đi nước mắt liên tục không ngừng chảy xuống.

Không nghĩ muốn tiếp tục để cho hắn lo lắng vì nàng, nàng hít sâu một hơi, cố gắng không chế cảm xúc vỡ oà của chính mình, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại.

"Tử Tra Hách Đức." Nàng gọi, bàn tay trắng nõn vô hạn nhu tình vuốt ve khuôn mặt cục mịch cứng rắn của hắn. "Ta nguyện ý cả đời làm nô của chàng, cũng sẽ không rời khỏi chàng."

Nô? Tử Tra Hách Đức kinh ngạc nhướng mày, nhưng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Nàng lại cảm thấy lòng vui sướng nhảy nhót, vì hắn đồng ý.

"Sao nàng lại viết được văn tự của người Địa Nhĩ Đồ chúng ta?" Hắn đột nhiên nhớ tới lời nhắn trên tấm lụa trắng kia khiến cho hắn không biết phải làm sao. Một là tò mò, một là muốn phân tán lực chú ý của nàng, không muốn nàng lại tiếp tục rơi vào trong cảm xúc cuồng loạn mấy ngày nay. Mà sự thật là, chính hắn cũng vừa mới từ trong thống khổ sợ hãi vì mất đi nàng mà bình tĩnh trở lại.

Lúc này A La không còn tâm tư giấu diếm cái gì với hấn, vì thế thành thật trả lời: "Ta từ nhỏ học tập ngôn ngữ cùng chữ viết của các tộc khác, không chỉ là dân tộc trên thảo nguyên, còn có văn hoá cùng ngôn ngữ của người Hán ở phía Nam." Nàng không nhiều lời, chỉ vì nàng học những cái này toàn bộ chỉ là vì một mục đích, liền có thể tuỳ cơ ứng biến chu toàn giao thiệp với tất cả mọi người.

Nghe vậy, trong con ngươi đen sáng suốt thâm thúy của Tử Tra Hách Đức loé lên một tia kỳ lạ, tay ôm eo nhỏ nhắn của A La không khỏi siết chặt.

"Có biết là ai cứu chúng ta không?" Để tránh A La nhận ra sự dị thường, hấn nhanh chóng chuyển đề tài.

A La gật gật đầu. "Hấn nói hấn là Minh Chiêu." Một nam nhân không giống phạm nhân, một nam nhân giống như đa tình lại vô tình.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, lắc đầu. "Hấn chỉ là chữa trị cho chúng ta. Người thực sự cứu chúng ta khỏi tay Kha Chiến chính là thợ săn gọi là Hồng Liễu cùng con sói của hấn."

"Oa..." A La cảm thấy bất ngờ, mặc cho nàng nghĩ như thế nào cũng không thể tưởng được là bọn họ. Trên đời này lại có chuyện khéo mà không hợp lý như vậy, sao có người lại liều lĩnh nguy hiểm tính mạng cứu hai người chỉ gặp một lần?

"Ta cũng không nghĩ ra vì sao bọn họ muốn cứu chúng ta." Tử Tra Hách Đức ôn nhu vén sợi tóc rơi bên má A La ra sau tai, nhìn khuôn mặt mang theo vết sẹo xấu xí của nàng, không khỏi vì nàng mà cảm thấy đau lòng. Thời điểm khắc hai vết sẹo này, tất nhiên là đau tới cực điểm. Nghĩ tới, tay hấn không tự giác sờ lên.

Thân thể A La cứng đờ, cố gắng không chế ý nghĩ muốn tránh né, hàng lông mày thanh tú không tự chủ được hơi hơi chau lại.

"Cực kỳ xấu, phải hay không?" Nàng nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa thờ dãi không thể tránh được. Nhưng mà trong lòng nàng cực kỳ rõ ràng, nếu như không có hai vết sẹo này, nàng nhất định không thể gặp lại hấn một lần nữa. Nếu như không có hai vết sẹo này, nàng nhất định không thể nhận được sự ái mộ đối đãi của hấn. Nếu như không có hai vết sẹo này, nàng ở trong lòng hấn tất nhiên vẫn là nữ nhân hoạ quốc ương dân kia. Chỉ là hiện tại, hấn sẽ hay không bởi vì vậy mà ghét bỏ nàng?

Về mặt Tử Tra Hách Đức để lộ ra một chút không vui, buông nàng ra, đứng lên.

"Nếu như hấn cảm thấy cô xấu, cô sẽ như thế nào?" Lúc này, tiếng nói trong suốt rõ ràng của Minh Chiêu đột ngột chen vào.

A La ngẩn ra, nhìn về phía cửa, chỉ thấy một mái tóc trắng sau lưng mang một gói thuốc, hấn đang mỉm cười đứng ở đó, hiển nhiên là từ bên ngoài trở về. Hấn cười đến vân đạm phong thanh như vậy, nhưng câu hỏi của hấn lại sắc bén làm cho người ta khó có thể trả lời.

"Ta...." A La lo sợ không yên vô thố.

"Có phải phải rời khỏi hấn hay không?" Minh Chiêu thuận miệng hỏi tiếp, giống như vô tâm.

Tử Tra Hách Đức nghe vậy, toàn thân bỗng dưng cứng lại, ánh mắt không nhìn A La mà rơi vào một con nhện nhỏ đang giăng tơ ở một góc trên nóc nhà, như khúc gỗ không chút biểu tình.

Rời khỏi? A La lắc đầu, ngay cả do dự cũng chưa từng. Thống khổ như vậy một lần còn chưa đủ, vẫn cần tới lần thứ hai sao?

"Tử Tra Hách Đức đã từng đáp ứng ta, ta có thể vĩnh viễn không rời khỏi chàng." Nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn chiếc kiếm cương nghị của Tử Tra Hách Đức, trên mặt là sự quyến luyến khó nói nên lời. "Chàng là nam nhi, một lời nói đáng giá ngàn vàng, nhất định sẽ không nuốt lời. Ta sẽ không rời xa chàng." Mặc dù không biết con đường sau này phải đi như thế nào, nhưng nàng đối với việc này không chút nghi ngờ.

Mắt Tử Tra Hách Đức thoáng hiện ý cười thư thái, hấn thu hồi ánh mắt, rốt cục chăm chú nhìn A La nói, "Nàng tốt nhất nên như vậy." Chẳng thế thì, hấn định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Minh Chiêu mỉm cười lắc đầu, vì lời nói uy hiếp gượng gạo của Tử Tra Hách Đức. Chỉ có hấn mới biết nam nhân này như thế nào dè chừng trước mắt nữ tử tự nhận xấu xí của hấn, ai ngờ lời ra khỏi miệng lại không chút ôn nhu thân thiết như vậy. Có điều nữ nhân của hấn tựa hồ cũng không ngại.

Đi vào nhà, hấn đặt gói thuốc xuống, sau đó không chút để ý mà nói: "Ta có thể xóa hai vết sẹo này của cô..." Hấn là đại phu không tiếc rẻ y thuật của mình, nếu có thể làm được, nhất định sẽ làm hết sức.

"Không cần!"

"Không cần!"

Kỳ dị là, ngay lúc này, cả A La và Tử Tra Hách Đức lại ăn ý cùng lúc nói ra cắt ngang cũng cự tuyệt đề nghị của hắn. Hai người nhìn nhau, đồng thời xoay đầu đi.

Minh Chiêu bật cười, không tiếp tục nói lời vô ích, xoay người tự nhiên mà đi.

A La cắn môi dưới, cúi thấp đầu, trong lòng không yên cùng bất an. Tử Tra Hách Đức vì sao không cho nàng khôi phục dung mạo, hắn biết cái gì sao?

"Nàng sợ cái gì?" Rốt cục, Tử Tra Hách Đức phá vỡ trầm mặc, nhàn nhạt hỏi. Cho tới bây giờ nàng còn đang hoài nghi cái gì? Hít sâu một hơi, hắn cố gắng kìm nén cơn giận sắp sửa bùng phát.

"Ta..." A La không biết nên trả lời như thế nào, nhớ tới thái độ của hắn với Thu Thần Vô Luyến. Nhưng mà có một số việc không thể giấu diếm cả đời, nhất là lai lịch xuất thân của nàng.

Đúng vậy, ngay lúc nàng quyết định ở bên hắn cả đời, nàng còn có thể giấu diếm cái gì? Cho nên, dù cho hắn bởi vậy mà không cần nàng, nàng cũng tất phải nói cho hắn --

"Ta là Thu Thần Vô Luyến."

Thu Thần Vô Luyến!

Tử Tra Hách Đức nhắm mắt lại, nhớ tới nữ tử tĩnh tọa dưới cây lê, nhớ tới vẻ mặt thất thố kinh hoàng của nàng. Hóa ra... thật là nàng!

Chỉ là, cho tới bây giờ, toàn bộ việc này còn có thể chen ngang giữa bọn họ sao? Nếu như sớm biết nàng là Thu Thần Vô Luyến, hắn tất nhiên sẽ tránh xa, cũng may là hắn không có biết sớm như thế.

"Biết rồi." Hắn chậm rãi đáp lại, không chút nào để lộ suy nghĩ nội tâm. Mở to mắt, thấy vẻ mặt thấp thỏm lo âu của A La, hiểu rõ chính mình đã hù dọa nàng rồi. Sự thật là, hắn còn đang tức giận việc A La tự tiện rời khỏi hắn. Có điều nàng nhưng vẫn còn về lại bên cạnh hắn, như thế hắn còn có cái gì phải so đo chứ?

Khoé môi giờ lên, hần lộ ra nụ cười tươi sau khi uy hiếp, giống như ánh mặt trời phá vỡ tầng mây, chiếu sáng mặt A La, cũng chiếu sáng lòng nàng.

"Cho dù nàng là Thu Thần Vô Luyến hay là A La, từ nay về sau nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta." Chiếm lấy ánh mắt như nai con của A La, hần bá đạo tuyên bố.

Nhìn ánh mắt cực nóng của hần, nghe lời nói không có bất cứ cơ hội thương lượng gì của hần, con người A La lại dần dần nhòe nước.

"Vâng. Cho dù chàng có chán ghét ta hay không, từ nay về sau, ta đều sẽ chỉ là nữ nhân của chàng." Nàng trả lời nghiêm túc như vậy, rốt cục buông bỏ lời khuyên bảo của mẫu thân, bình sinh lần đầu không hỏi hận hứa hẹn vĩnh viễn với một người nam nhân.

"Rốt cục cũng nghe được những lời này của nàng rồi." Tử Tra Hách Đức thở dài, vui mừng ôm nàng vào lòng. Hần không cần nàng làm nô của hần, không cần nàng làm tì nữ cho hần, hần chỉ muốn nàng làm nữ nhân của hần. Không tồi, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ rồi.

Mặt dán trên khuôn ngực rắn chắc của hần, nghe tiếng tim đập vững vàng của hần. A La đột nhiên cảm thấy trái tim luôn luôn phiêu bạc không nơi nương tựa của nàng ở thời khắc này đột nhiên bình tĩnh lại. Cảm giác kiên định an ổn vây quanh nàng, tương lai lại thấp lên ánh sáng hy vọng vì nàng.

Tiếng chim hót líu lo từ bên ngoài cửa sổ truyền vào, A La ngẩn ra, phát hiện chính mình tựa hồ thật lâu không có nghe thấy tiếng kêu êm tai như vậy.

"Ta muốn ra bên ngoài một chút." Từ trong lòng Tử Tra Hách Đức ngẩng đầu lên, nàng dịu dàng thỉnh cầu.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, cầm tay nàng.

Nhân dịp xuân hạ giao nhau, trên vùng quê đã là một mảng xanh tươi tốt. Bởi vì buổi tối vừa mưa, mặc dù không thấy mặt trời, nhưng sau cơn mưa tươi mát làm cho tinh thần người ta sáng khoái, không có chút tối tăm nào.

Cây lê bên cạnh nhà đã mọc ra một vài chiếc lá xanh mới, sớm không còn bóng dáng của hoa.

"Rừng sạch như vậy....." A La buồn bã thì thầm, vì hoa nở hoa tàn không chút dấu vết.

Nhìn thấy bộ dáng mất mát của nàng, mây rậm Tử Tra Hách Đức nhú lại, "Sang năm còn có thể nở." Hần trầm giọng nói. Đối với hoa nở hoa tàn hần vốn không có cảm giác gì, ở một khắc này vậy mà cực kỳ hy vọng những bông hoa này có thể nở lâu thêm được một chút. Chỉ là một cơn mưa ác liệt kia ---

A La rũ mắt, nhớ tới sự việc mình chứng kiến ngày ấy khi tỉnh lại.

"Hoa chàng thu thập ngày ấy còn không?"

Không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như thế, Tử Tra Hách Đức bỗng dưng á khẩu không trả lời được, trên mặt thoáng hiện chút đỏ đậm kỳ dị.

"Ở đây, đương nhiên ở đây, sao hần vứt bỏ được?" Tiếng cười của Minh Chiêu đột ngột vang lên phía sau lưng hai người, đoạ A La giật mình. Nàng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hần, như thế nào cảm thấy được hần tựa hồ đến và đi không chút dấu vết, có mặt khắp nơi.

Minh Chiêu đứng ở góc rẽ chỗ nhà tranh, trong tay mang theo giỏ trúc chứa hoa kia, chỉ là đoá hoa đã khô vàng héo rút, không còn trắng nõn như ngọc như lúc mới nở khi đó.

A La khó hiểu nhìn về mặt xấu hổ của Tử Tra Hách Đức, đi qua, tiếp nhận giỏ trúc trên tay Minh Chiêu. "Cảm ơn."

"Không cần, cảm ơn người Địa Nhĩ Đồ kia của cô đi." Minh Chiêu buồn cười, rốt cuộc cười ra tiếng, so với vẻ ôn nhã thường ngày của hần đúng là khác. "Sao lại có người Địa Nhĩ Đồ ngốc như vậy....." Hần lắc đầu thờ dài.

"Hờ ---" A La quay đầu lại, vừa vận nhìn thấy Tử Tra Hách Đức ảo não mở to mắt, "Tử Tra Hách Đức?" Nàng đi đến bên cạnh hần, cầm tay hần, thà rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không hy vọng hần có chút khổ sở nào.

"Cũng không có gì." Tử Tra Hách Đức trừng mắt nhìn nam nhân tuấn mỹ khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào trên bức tường bằng đất, "Chẳng qua cái người Diễm tộc này nói nàng là hồn hoa lê, chỉ cần nhặt những cánh hoa lê tàn lụi này đặt ở dưới gối nàng, nàng có thể tỉnh lại. Ta thấy nàng vẫn hôn mê, cho nên ---", cho nên hần không để ý bản thân cử động khó khăn, liền đi xuống giường lượm hoa. Hần không nói rõ, Minh Chiêu còn nói cho hần biết, mỗi lần nhặt một cánh hoa đều phải niệm tên nàng một lần. Lời nói vớ vẩn như vậy hần lúc ấy vậy mà lại tin, nhớ tới thật sự có chút mất mát.

"A?" A La kinh ngạc nhìn Minh Chiêu cười đến vô tội, nhớ tới lời hắn từng nói với mình. "Vậy hắn nói cho ta biết truyền thuyết người Địa Nhĩ Đồ của chàng..." Nàng lặp lại lời mà Minh Chiêu nói với nàng buổi sáng hôm ấy.

"Sao lại có chuyện này?" Tử Tra Hách Đức ngẩn ra, bật thốt nói.

Lần này hai người đều biết bị Minh Chiêu lường gạt, không hện mà cùng nhìn về phía hắn, chỉ là một tức giận một nghi hoặc mà thôi.

Minh Chiêu nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ. "Ta bắt quá là thuận miệng nói một chút, nào biết các ngươi sẽ tin là thật." Nói xong, thản nhiên vào phòng, tư thái vô cùng tao nhã, tựa hồ chưa từng làm qua cái gì.

A La cùng Tử Tra Hách Đức đưa mắt nhìn nhau, buồn cười không nói gì. Bọn họ đều không phải là kẻ ngu dốt, chỉ là trong nháy mắt ngăn ngủi, bọn họ dĩ nhiên hiểu rõ tâm ý của nhau. Chỉ vì toàn tâm toàn ý nhớ mong đối phương, cho nên mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có một tia hy vọng, bọn họ đều nguyện ý thử.

"Hắn là cố tình." A La dựa vào trong lòng Tử Tra Hách Đức, mỉm cười nói, trong lòng tràn ngập cảm kích với Minh Chiêu.

Tử Tra Hách Đức lạnh lùng khẽ hừ, liếc mắt nhìn Minh Chiêu đang ở trong nhà sắp xếp được liệu, thản nhiên nói, "Ta thấy hắn là muốn nghiệm chứng xem người bị tình làm khó rốt cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn." Trên thực tế Tử Tra Hách Đức là có tình cảm mà bộc phát, lúc trước hắn đối với việc Đặc Lan Đồ bị Thanh Lệ Na mê hoặc đến đầu óc choáng váng cảm thấy không đồng tình, hiện tại xem ra chính hắn cũng giống như Đặc Lan Đồ vậy.

Giọng nói của hắn không chút che giấu, Minh Chiêu đương nhiên nghe được, chỉ thấy mái tóc trắng khẽ lay động, gương mặt tuấn mỹ kia quay sang, trên mặt có ý cười thừa nhận nhàn nhạt.

Tử Tra Hách Đức mặc kệ việc này, mặc dù bị hắn đùa cợt, vẫn lại là cam tâm tình nguyện cảm kích nam nhân mà giãn nét mặt ra.

Cơn gió mang theo mùi hoa nhẹ nhàng thổi qua, ấm áp giống như nụ cười của Minh Chiêu. Mái tóc dài của A La bị thổi bay lên, mềm nhẹ quấn lấy thân thể khô vĩ kiên cường như nham thạch của Tử Tra Hách Đức.

CHƯƠNG 11: MẪU THÂN

“Lúc nở như tuyết, lúc tàn như tuyết, hoa nở tuyệt sắc. Hương không ở nhụy, hương không ở đài, mà ở trong cốt.

Giữ gió khe, lưu trăng suối, chịu đựng xấu hổ tổn thương, đào sơn như máu. Nồng nàn mà nhàn nhạt, cuối cùng cũng có một tình yêu bình thường.”

Trăng khuyết, A La lặng lẽ đứng ở dưới tàng cây hoa lê kia, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chạm vào thân cây thô ráp, bên tai vang lên tiếng hát của mẫu thân lúc nàng còn nhỏ. Khi đó nàng cho rằng lời ca nói về hoa lê, về sau mới biết là không phải. Nhưng mà sự yêu thích với hoa lê bắt nguồn từ đó cũng đã ăn sâu bén rễ, vốn ở bài Vịnh mai này.

"Đêm lạnh, ra ngoài sao không mặc thêm y phục?" Một tấm áo choàng thật dày bao lấy A La, giọng nói Từ Tra Hách Đức âm thầm trách cứ vang lên sau lưng nàng.

Nàng quay đầu lại, Từ Tra Hách Đức mở hai tay ôm nàng vào lòng, dùng chính thân thể cao lớn của chính mình giúp nàng ngăn trở gió đêm lạnh lẽo.

"Một mình... ngờ ngác nghĩ gì vậy?" Hắn hỏi, giống như vô tâm, nhưng chỉ có hắn tự mình biết, khi hắn xuyên qua song cửa sổ nhìn thấy nàng đứng ở trong màn đêm. Bóng lưng gầy yếu trong veo mà lạnh lùng có vẻ vô cùng không thật, tựa hồ tuy lúc đều có khả năng biến mất không thấy, trong lòng hắn nảy sinh một sự khủng hoảng to lớn. Sau khi trải qua một kiếp nạn như vậy, hắn biết chính mình sẽ không thể chịu đựng được chuyện tương tự phát sinh thêm một lần nữa.

A La mỉm cười, tựa đầu trên bộ ngực rộng dày của hắn.

"Từ khi ta 14 tuổi đã không còn cười nữa." Nàng buồn bã nói, ánh mắt như nước rơi vào thảo nguyên bị bóng đêm thâm trầm bao phủ. Những chuyện đã qua giống như chuyện của đời trước, ở khắc này lại có vẻ xa xôi mà mờ ảo như thế. "Nếu không phải gặp chàng..." Nàng dừng lại, nhớ tới cuộc gặp gỡ không hề làm cho người cảm thấy vui vẻ kia.

Từ Tra Hách Đức cũng không cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, không tự chủ được cùng nàng nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp mặt, một tia cười yếu ớt hiện lên khóe môi.

"..... Nếu không có chàng vô lễ như vậy xông vào, cả đời này ta có thể sẽ không cười nữa...." Nàng thì thảo nhỏ giọng, uyển chuyển nói ra tất cả tâm tư.

"Uhm..." Tử Tra Hách Đức chỉ nhàn nhạt lên tiếng, bởi vì nghe hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, cho nên không làm chuyện truy vấn dư thừa, nhưng khóe môi không cách nào kiềm được cong lên.

A La không có chú ý tới vẻ mặt hắn, vẫn còn đắm chìm trong hồi ức.

"Chàng đã từng hỏi ta, mặt ta là bị người nào huỷ..." Nói tới đây, nàng dừng một chút, đột nhiên phát hiện sự chua xót trong quá khứ không biết từ khi nào đã tan biến không thấy, bao quanh trái tim nàng đích thị là một loại cảm giác xa lạ mà lại làm cho người ta yên tĩnh. Tất cả những khổ sở phải chịu đựng cùng toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ, khi được hắn yêu thương ôm vào trong ngực, đều đã trở nên không còn quan trọng. Có lẽ, đây chính là hạnh phúc.

Thoả mãn thở dài, lòng nàng bình thản nói về những thống khổ đã qua. "Vì để thoát khỏi cuộc sống kia, vì... là bản thân ta tự phá hủy dung mạo kia đi." Giọng nói của nàng nhẹ nhàng băng quơ, cho thấy nàng thật ra không thêm để ý, nhưng nàng không nói ra miệng chính là, ngay cả chính nàng cũng không xác định được, lúc trước nàng thoát đi có phải vì có thể lại được gặp hắn hay không.

Tươi cười trên mặt Tử Tra Hách Đức thu lại, mày rậm nhíu lại, nghĩ đến một khắc kia khi lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo kia chạm vào đôi má mềm mại của nàng, đau đớn cùng dững khì của nàng, bàn tay ôm thắt lưng nàng không tự giác ghì chặt, một chút đau đớn sắc nhọn dâng lên trong lòng hắn, như một dòng điện chạy khắp toàn thân.

Hắn nhắm mắt lại, thở dốc một hơi thật to, có chút phiền não thì thảo chửi nhỏ: "Nữ nhân ngốc!" Nào có người giống nàng vậy?

Biết tâm tư của hắn, A La lơ đãng cười, chậm rãi nói: "Kỳ thật... việc kia cũng không có gì...." Sự xinh đẹp đối với nàng cũng không quan trọng, nàng chỉ muốn làm một nữ tử chân thành bình thường, cùng người mình yêu mến bên nhau cả đời, những thứ khác lại cũng không là gì cả. Còn nhớ rõ tâm nguyện trước đây, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mới biết được một dân tộc muốn có hoà bình yên ổn không phải chỉ dựa vào sắc tướng của nữ tử là có thể làm được. Nàng không phải Thu Thần Vô Luyến, cho nên cũng sẽ không nhận trách nhiệm như vậy.

"Chỉ là... xấu như vậy, chỉ sợ phải uỷ khuất chàng rồi." Đây là tiếc nuối duy nhất của nàng. Không có nữ nhân nào không hy vọng ở trước mặt người mình yêu mến thể hiện ra mặt xinh

đẹp nhất của mình, nhưng mà, nàng càng không hy vọng đưa tới những phiền toái cùng điều xấu không cần thiết cho hấn.

Hồng nhan hoạ thuỷ, những lời này... kỳ thật không sai.

Tử Tra Hách Đức hít sâu một hơi, cúi đầu yêu thương hôn lên môi nàng, "Nếu như ta để ý những thứ này, hiện tại đã không đứng ở chỗ này."

"Hơn nữa, ta từ đầu đến cuối muốn điều chỉ là A La, cùng Thu Thần Vô Luyến mỹ lệ nhất thiên hạ có quan hệ gì chứ?" Hấn ôn nhu nói, con người thâm thúy trong màn đêm lấp lánh. Hấn không có nói cho A La, hấn cũng không hy vọng nàng khôi phục dung mạo, chỉ vì hấn không muốn cùng tộc Vương của hấn, cùng với nam nhân khác tới tranh đoạt nàng. Hấn chỉ muốn nàng thuộc về một mình hấn.

A La ngẩn ra, vẫn chưa kịp có bất kỳ rung động gì ---

"Hoá ra người Địa Nhĩ Đồ người cũng không ngu ngốc." Giọng nói Minh Chiêu lại đột ngột vang lên, cắt đứt không khí đang vô cùng thân thiết của hai người. Chỉ là giọng nói của hấn ấm áp tựa như gió xuân, cho dù lúc nào cũng quanh quẩn bên người, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy phiền chán.

A La từ trong lòng Tử Tra Hách Đức ngẩng đầu lên, xoay người, ôn hoà nhìn về phía Minh Chiêu chẳng biết từ lúc nào đã đứng trên bậc thang, cũng không ngại hấn nghe được lời thì thầm của hai người.

"Người Diễm tộc các người thích nghe lời người khác nói chuyện sao?" Tử Tra Hách Đức tức giận, giấu cợt nói. Kỳ thật không phải chán ghét, mà là thật sự muốn biết nam nhân này có phải thật sự như hấn biểu hiện ra ngoài hay không, không có cảm xúc dao động của người thường.

Minh Chiêu vẫn như cũ cười đến vân đạm phong thanh, "Không phải ta muốn nghe, mà là giọng nói người lớn đến nỗi ta không thể không nghe." Ngụ ý là Tử Tra Hách Đức độc hại lỗi tai hấn, hấn là người bị hại.

Tử Tra Hách Đức tức cười không nói gì, hấn vốn không phải một người thích tranh luận, chỉ cười cho qua, buông tha ý định để cho Minh Chiêu tiết lộ cảm xúc của mình.

A La nhìn không được dịu dàng cười, cầm tay Tử Tra Hách Đức, cùng hấn cùng nhau đi đến bên người Minh Chiêu ngồi xuống.

Trên mặt Minh Chiêu chột sừng sốt, trong đêm tối nháy mắt không ai có thể bắt được. Qua một lúc lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi nói, "Có lẽ các người quyết định đúng."

Một câu này không đầu không đuôi, lại khiến cho Tử Tra Hách Đức cùng A La có chút kinh ngạc, đồng thời nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Minh Chiêu trầm mặc một phen, mới nói: "A La.... cô hiện tại vẫn rất xinh đẹp." Mới vừa rồi nhìn thấy A La không lưu tâm cười, cho dù là trên một khuôn mặt như vậy, vẫn xinh đẹp đến kinh tâm động phách như trước. Từ đó có thể biết, nếu khôi phục lại dung mạo, từ nay về sau nàng sẽ mang đến phiền toái như thế nào. Trong cuộc sống thế tục này, sự xinh đẹp xuất trần thoát thế luôn luôn khó mà trường tồn.

A La ngẩn ra, bởi vì cảm nhận được lời hắn nói ra xuất phát từ đáy lòng, cho nên hơi có chút ngạc nhiên, không biết nói cái gì, chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười yếu ớt, trong lòng cũng không khỏi dâng lên nỗi buồn vô cớ khó hiểu.

Gió đầu hạ thổi qua vai ba người đang ngồi, mang theo cảm giác mát mẻ, cũng mang theo ý ly biệt không người nói ra.

Hôm sau, phía chân trời xuất hiện ráng mây vàng nhiều ngày không thấy.

Minh Chiêu đứng trong tia nắng ban mai, mái tóc màu xám bạc xoã trên lưng giống như hấp thụ tinh hoa của trăng, sắc vàng của mặt trời, lấp lánh mộng ảo như không thực, làm cho người ta khó dời ánh mắt.

Không nghĩ tới hắn sẽ chờ ở bên ngoài, Tử Tra Hách Đức cùng A La đều có chút bất ngờ.

"Minh Chiêu tiên sinh." A La lên tiếng chào hỏi trước.

Minh Chiêu hơi nghiêng đầu, khoé môi hàm chứa ý cười tốt lành, ráng mây màu vàng càng tôn lên sự tuấn mỹ vô trù của các đường nét trên mặt hắn, khiến cho toàn thân hắn tỏa mát ra một loại ánh hào quang thần thánh thoát ly trần thế.

A La cùng Tử tra Hách Đức đều vì một màn này mà ngừng hô hấp.

"Ta cùng đi với các người." Đối với ảnh hưởng mà mình tạo ra coi như không có, Minh Chiêu thản nhiên nói.

Tử Tra Hách Đức phục hồi lại tinh thần đầu tiên, tương đối kinh ngạc, "Cùng đi?" Hấn muốn đi đâu?

Minh Chiêu xoay đầu qua, con người sáng bóng màu bạc nhìn chăm chú về phía mặt trời mới mọc nơi chân trời xa xôi, một tia u quang hiện lên, bởi vì đưa lưng về phía hai người A La, cho nên không ai thấy. "Ta muốn đến bộ Mạc Hách của các người ở vài ngày." Hấn nói như đương nhiên, căn bản không phải thương lượng hay trưng cầu.

Tử Tra Hách Đức vốn ngần ra, rồi sau đó lộ ra ý cười vui mừng. "Hoan nghênh!" Tính cách hấn ngay thẳng, không chút nào che giấu sự tán thưởng cùng yêu thích đối với Minh Chiêu.

A La lại có chút nghi hoặc, nàng không tin Minh Chiêu là một người lưu luyến tình cảm nhân thế, đương nhiên hấn sẽ không vì lý do bọn họ rời đi mà không nỡ, cho nên hành động như vậy của hấn thật sự làm cho người ta khó có thể phỏng đoán. Chỉ là hấn thật sự là một người làm cho người ta yêu mến, mặc dù biết hấn có mục đích riêng, cũng vẫn như cũ khiến người ta khó có thể cự tuyệt.

Vì thế ba người cùng đi, ở Du Lâm mua ngựa, cưỡi ngựa như bay về bộ Mạc Hách.

Đi nửa ngày trên thảo nguyên rộng lớn, mặt trời lên cao, toả nhiệt. Phía trước xuất hiện một mảnh rừng thưa, những chiếc lá trên cây Diệp Tử đã phát triển tươi tốt, xanh tươi một mảng, khiến cho ánh mắt ba người vốn bị vùng đồng bằng trống trải lấp kín đột nhiên sáng ngời.

Đó là chỗ thượng nguồn, mọi người đi trên đoạn đường này đều biết.

Ba người chậm rãi giảm tốc độ ngựa, từ từ dọc theo con đường nhỏ đi vào trong rừng. Một cái hồ nhỏ cong như hình trăng lưỡi liềm lẳng lặng nằm ở đó, trong suốt vô cùng, nước suối theo rừng cây bên kia chảy vào, lại theo bên kia chảy xuống, quanh năm không đầy không tràn.

Mà trên thảm cỏ dài trên bờ hồ, đã có một người qua đường, đang quỳ gối múc nước bên bờ hồ, chỉ thấy thân hình bà thướt tha thon dài, tóc dài hoa râm ở phía sau lưng trải dài trên đất.

Ngoại trừ Minh Chiêu, Tử Tra Hách Đức cùng A La đều ngần ra. Có thể là nhận thấy có người tới, người nọ quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp mang theo năm tháng tang thương.

Là mẫu thân Đặc Lan Đồ - Vũ Muội.

Nhìn thấy bọn họ, trên mặt Vũ Muội không có bất luận cảm xúc dao động gì, giống như sớm đã đoán được bọn họ sẽ đến. Xoay mặt lại, bà tiếp tục dùng túi nước hứng đầy nước.

Tử Tra Hách Đức cùng A La nhìn nhau, cảm nhận được nghi hoặc trong lòng đối phương, nhưng cũng không ai nói chuyện, chỉ an tĩnh xuống ngựa, đi tới sau lưng Vũ Muội.

Tử Tra Hách Đức chưa mở miệng, phía sau lại truyền đến giọng nói ầm áp của Minh Chiêu.

"Lão nhân gia, người muốn đi đâu?" Theo thanh âm, Minh Chiêu vượt qua hai người đi tới bên cạnh Vũ Muội, ngồi xổm xuống. "... Ta tới giúp người." Nói xong, lấy túi nước nặng trĩu trong tay Vũ Muội, giúp bà múc nước.

Nhìn người trẻ tuổi làm chuyện này như thể đương nhiên, ánh mắt Vũ Muội trở nên ôn hoà. "Ta muốn đi tìm nhi tử bất hiếu kia của ta, hấn vậy mà vì huynh trưởng của hấn mà đi tìm mã tặc hung tàn báo thù, vứt bỏ ta, mặc kệ mẫu thân sắp xuống mồ này."

Toàn thân Tử Tra Hách Đức chấn động, thất thanh nói: "Cái gì? A dì, Đặc Lan Đồ đi tìm Kha Chiến rồi sao?"

Vũ Muội không để ý hấn, tiếp nhận túi nước Minh Chiêu đưa cho bà, cũng không nói tiếng cảm ơn, chỉ là đột nhiên vươn một bàn tay đặt trên trán Minh Chiêu, trong mắt loé ra ánh sáng thâm thúy trí tuệ. Sau một lúc lâu, nói: "Đứa bé ngoan, người nhất định sẽ tìm được người người muốn tìm."

Lời của bà không hiểu ra sao cả, hai người bên cạnh nghe được một đầu mờ mịt, nhưng tươi cười trên mặt Minh Chiêu lại trong nháy mắt thu hồi lại, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Nhận lời chúc của người." Hấn cũng không nói gì thêm, nhưng cùng hấn sớm chiều ở chung gần một tháng, hai người lại biết Vũ Muội nói trúng tâm sự của hấn rồi.

Thờ dãi, lúc này Vũ Muội mới đứng lên nhìn về phía Tử Tra Hách Đức vẻ mặt cung kính, "Toàn bộ nguyên nhân vì người mà ra, cũng nên do người đi kết thúc." Trên mặt bà không có biểu hiện của sự không hài lòng hay chán ghét, chỉ là nhận bắt đắc dĩ.

Nghe được lời của bà, A La bắt đầu khẩn trương, nghĩ đến một trận huyết tinh từng trải qua, không tự chủ được nắm chặt tay Tử Tra Hách Đức. Mặc kệ hấn đi nơi nào, nàng cũng sẽ theo bên cạnh hấn. Nàng không giúp được hấn, nhưng ít ra nàng sẽ không để hấn một mình đối mặt toàn bộ.

Biết tâm tư của nàng, trong lòng Tử Tra Hách Đức âm áp, trên mặt lại chỉ mỉm cười, "Đó là đương nhiên. Người yên tâm, a di, ta nhất định sẽ đem Đặc Lan Đồ lông tóc không chút tổn hại đưa đến trước mặt người."

Biểu tình của Vũ Muội cũng không có bởi vì hắn hứa hẹn mà có chút dịu đi, chỉ là nhẹ gật đầu, sau đó chuyển hướng sang A La.

"Người đi theo ta." Bà nói, giống như bộ dạng lần đầu tiên gặp mặt khi đó, ngữ khí uy nghiêm không thể kháng cự. Nói xong, tự mình hướng ngoài rừng mà đi.

A La bất an nhìn ánh mắt Tử Tra Hách Đức, lo sợ nghi hoặc trong lòng bởi vì hắn ôn hoà cười mà đột nhiên bình tĩnh lại. Buông tay hắn ra, nàng mang tâm tình bình tĩnh theo sát sau lưng Vũ Muội.

Vũ Muội đứng lại tại cánh rừng, ánh mắt rơi vào con chim ưng tự do bay lượn trên bầu trời trong xanh. A La lặng yên đi tới phía sau bà, lẳng lặng chờ đợi bà nói chuyện.

Thật lâu sau.

"Đã từng, ta tưởng là ta có thể thay đổi số mệnh an bài." Giọng nói già nua như được bánh xe thời gian mài dũa từ từ vang lên trên vùng đồng bằng trống trải, "Ta cho rằng nếu trời phú cho ta thần lực biết trước tương lai, như thế có nghĩa là người cũng giao cho ta quyền lực thay đổi tương lai..."

Nói đến đây, Vũ Muội không tiếng động nở nụ cười, trong nụ cười tràn ngập chua xót cùng bất đắc dĩ, cũng tràn ngập sự khuất phục đối với vận mệnh.

"Từ lúc Tử Tra Hách Đức sinh ra, ta liền thấy được việc hắn và người gặp nhau, biết xuất thân cùng lai lịch của người không giống bình thường." Vũ Muội nói ra bí mật giấu ở trong lòng mấy chục năm. Từ sau khi trở thành tù binh của người Địa Nhĩ Đồ, bà liền không để lộ ra năng lực siêu phàm của thánh nô Thất Sắc tộc. "Ta cho rằng sự xuất hiện của người sẽ đem lại tai nạn vô cùng to lớn cho người Địa Nhĩ Đồ, chỉ vì phàm là nơi có người liền không có hoà bình, phàm là người có được người đều chắc chắn có máu tươi dính vào người, mà Tử Tra Hách Đức cũng sẽ không ngoại lệ."

Lời của bà giống như một tia sét đánh, oanh tạc mọi chỗ trống trong đầu nàng, thật lâu không thể suy tư.

Vũ Muội không chút nào quan tâm tới phản ứng của A La, chỉ tự mình nói tiếp. "Cho nên ta một mực dựa vào lực ảnh hưởng của mình cố gắng ngăn cản Tử Tra Hách Đức kế thừa vị trí trưởng tộc của phụ thân hần. Mọi người đều tưởng ta là vì Đặc Lan Đồ." Nói đến đây, bà lại nở nụ cười, "Tiểu tử Đặc Lan Đồ kia căn bản không thể đảm đương chức tộc trưởng, so với con ngựa hoang còn khó khống chế bản thân, mỗi ngày chỉ biết đi theo tiểu cô nương Kỳ Kha, đối với toàn bộ mọi chuyện chung quanh coi như không có. Ta làm sao hy vọng hần tới thế vị phụ thân hần."

A La chậm rãi lấy lại tinh thần, dần dần hiểu rõ ý tứ Vũ Muội. Lão nhân này chỉ muốn bảo hộ dân tộc đã huỷ diệt mẫu tộc của bà, lại sinh sống cùng nhau mấy chục năm mà thôi.

"Nếu Tử Tra Hách Đức không đảm đương vị trí tộc trưởng, như thế vô luận hần cùng người nào ở cùng một chỗ cũng sẽ không ảnh hưởng đến bộ Mạc Hách, thậm chí tất cả bộ tộc Địa Nhĩ Đồ..."

Lời nói rõ ràng còn chưa hết, Vũ Muội lại đột nhiên trầm mặc. Sự yên lặng tại không gian như vậy có chút khó xử, A La không tự chủ được tỉ mỉ suy nghĩ về lời lão nhân nói.

Một tiếng rít, con điều hâu lượn vòng trên không đột nhiên như mũi tên lao xuống đất. Lúc nó bay lên, móng sắc đã gắt gao bắt được một con rắn dài còn đang vằn vẹo vùng vẫy.

A La bị biến hoá bất thành linh làm cho kinh ngạc một phen, thu hồi tinh thần mất tập trung, ánh mắt rơi vào mái tóc dài màu xám trắng chấm đất của Vũ Muội.

"Người muốn ta rời khỏi Tử Tra Hách Đức?" Nàng sâu xa mở miệng, đột nhiên có chút mệt mỏi. Chẳng lẽ nói, lương tình tương duyệt của nàng cũng không được thể nhân cho phép sao? Như thế nàng rốt cục lại làm ra chuyện thập ác không thể tha sao?

Vũ Muội quay đầu lại, trên mặt là sự ôn hoà hiền lành ngoài dự kiến của A La. Bà mỉm cười nói, "Nếu như ta muốn người rời khỏi hần, người làm được sao?"

A La ngẩn ngơ nhìn lão nhân lần đầu lộ ra vẻ mặt thân thiện, vô ý thức lắc lắc đầu, rồi sau đó đột nhiên có chút tức giận.

"Nếu là như vậy, người vì sao muốn lưu ta lại? Vì sao muốn nói cho ta hành tung của Tử Tra Hách Đức?" Lúc trước là lão nhân chính mình nhiều chuyện, hiện tại lại muốn tới khó xử bọn họ, nàng rốt cuộc phải làm cái gì?

Vũ Muội nhìn ánh mắt tức giận hiem có của A La, trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh diễm, không có chút mảy may tức giận vì bị châm chọc. "Hoá ra là sự xinh đẹp từ trong xương cốt, khó trách..." Bà lắc đầu thờ dài, lời nói chưa hết.

A La nghe không rõ, cũng vô tâm muốn hiểu thêm, hàng mi tú nhả thon dài nhẹ nhàng chau lại. Nàng cơ hồ đã có thể đoán trước con đường tương lai của nàng cùng Tử Tra Hách Đức sẽ không bình thản.

"Ta không muốn tiếp tục phí sức làm chuyện chẳng có kết quả tốt." Vũ Muội trở về chủ đề chính, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong vắt, trong đôi mắt trong veo trí tuệ loé ra sự kính sợ đối với vận mệnh. "Người cùng Tử Tra Hách Đức nhất định cùng nhau, bất luận sinh tử. Mà ta --" trên mặt của bà lần đầu lộ ra nụ cười ôn nhu cung chiêu.

"Ta không hy vọng tiểu tử Tử Tra Hách Đức kia chết. Hắn... từ nhỏ lớn lên bên cạnh ta, ta vẫn coi hắn như hài tử của mình mà đối đãi. Không muốn thấy hắn thống khổ, không muốn hắn chịu bất luận thương tổn gì, cho nên mới không muốn hắn ngồi lên vị trí tộc trưởng, như vậy hắn liền không có cơ hội cùng Địa Nhĩ Đồ Vương đi Ma Lan quốc, liền không gặp được người. Nói một cách khác, cho dù hắn gặp được người, không có thân phận tộc trưởng, hắn cũng có thể tùy theo lòng mình lựa chọn người mình yêu mến mà không ảnh hưởng tất cả bộ tộc. Hắn không rơi vào thế khó xử." Đây là lần đầu tiên Vũ Muội nói ra tâm ý chân thật của bản thân, cho tới nay, bà ở trước mặt mọi người đối xử với Tử Tra Hách Đức cũng không có chút biểu cảm giả dối, cũng không ai biết, yêu quý của bà đối với Tử Tra Hách Đức không chút nào ít hơn so với Đặc Lan Đồ.

Nghe đến lời thiệt tình của lão nhân, A La không khỏi xúc động, lại tìm không thấy lời có thể nói.

Vũ Muội cười khổ, rồi nói tiếp, "Chỉ là vận mệnh không thể thay đổi, ta là thông qua đứa nhỏ Tử Tra Hách Đức này mới chính thức hiểu được."

Hai thân huynh đệ Tử Tra Hách Đức đều có tư cách kế thừa quyền vị của phụ thân. Ở đây nam nữ ngang hàng, quyền quyết định chọn người không phải chỉ có phụ thân của bọn họ định đoạt. Người Địa Nhĩ Đồ chuộng võ lực, chỉ có dũng sĩ mới nhận được sự tôn kính cùng kính yêu của mọi người, cho nên muốn kế thừa vị trí tộc trưởng tất phải chịu được khảo nghiệm của mọi người, cũng đạt được đại đa số người tán thành mới được.

Hai huynh đệ Tử Tra Hách Đức từ nhỏ liền theo phụ thân chinh chiến sa trường, đều có được nghị lực vô cùng cứng cỏi cùng sự kiên quyết và năng lực tác chiến vô cùng mạnh mẽ, đều được tộc nhân ủng hộ. Nhưng Tử Tra Hách Đức lại hơn Đặc Lan Đồ ở sự trầm ổn cơ trí, mà ở lúc nên dừng mãnh tiến lên cũng không chút nào kém cỏi hơn Đặc Lan Đồ. Chính điều này, dưới sự an bài tỉ mỉ để gây bất lợi cho Tử Tra Hách Đức trong cuộc khảo nghiệm, Tử Tra Hách Đức 18 tuổi vẫn thắng Đặc Lan Đồ 17 tuổi một bậc, đoạt được vị trí tộc trưởng. Chuyện này Vũ Muội không kịp chuẩn bị, nhưng khi đó bà vẫn tin tưởng chắc chắn vận mệnh có thể thay đổi, người thường hay nói 'Người định thắng thiên' không phải sao?

Chỉ là về sau đủ loại âm kém dương sai, đều đã từng cái xác minh lời tiên đoán của bà, để cho bà lần đầu nếm được cảm giác vô lực trước vận mệnh. Người luôn luôn sau khi trải nghiệm qua mới có thể hết hy vọng. Từ khi thấy được tình cảnh Tử Tra Hách Đức cùng Thu Thần Vô Luyến ôm nhau trên chiến trường tàn khốc, Vũ Muội liền bi thương che lại năng lực đoán trước tương lai của chính mình. Nhân sinh vốn đã là một loại trách nhiệm, mà đối với việc biết trước tương lai lại càng tăng thêm một gánh nặng cho nhân sinh. Bà là thánh nô, vốn đến chết cũng sẽ không bạc tóc, nhưng nguyên nhân là vì biết trước vận mệnh của Tử Tra Hách Đức mà tóc đen thành bạc. Cho nên về sau bà trốn tránh dời ra khỏi nơi cư trú của người Mạc Hách, cho dù bị Tử Tra Hách Đức cùng tộc dân hiểu lầm cũng không tiếc.

Mãi đến ngày ấy thấy A La bắt lực, nhìn đến vết sẹo xấu xí trên mặt nàng, Vũ Muội lần đầu cảm thấy vận mệnh có khả năng thay đổi. Ngày trước, trong điềm báo của bà khuôn mặt Thu Thần Vô Luyến đều mơ hồ không rõ, mà Thu Thần Vô Luyến hiện tại đã không còn sự mỹ lệ của ngày xưa, nữ tử như vậy, mặc dù có mị lực lớn đến cỡ nào cũng không đến mức tạo thành ảnh hưởng quá lớn đi. Nghĩ đến đây, trong lòng bà lại dấy lên hy vọng. Cho nên mới vì Tử Tra Hách Đức mà lưu lại A La.

Sau khi biết Tử Tra Hách Đức vì đi tìm A La mà tìm đến mã tặc, Vũ Muội đã có thể khẳng định địa vị của nữ tử tàn dung này trong lòng Tử Tra Hách Đức không tầm thường.

"Người Địa Nhĩ Đồ là một dân tộc hiếu chiến, cho nên cảm tình giữa người với người cơ hồ đều thành từ trong chiến tranh. Đối với bọn hấn mà nói, không có thù thách chiến tranh, liền không có tình cảm không gì phá nổi. Ta cùng phụ thân Đặc Lan Đồ là như thế, nam nữ người già trong tộc kết hôn với tộc khác cũng là như vậy." Lời Vũ Muội nói khiến người suy nghĩ sâu xa, nhưng A La lại nhăn mày.

"Ta không thích chiến tranh." Nhân nhật nói, nàng trần thuật quan điểm của chính mình.

"Không ai thích chiến tranh, cũng như không ai thích cực khổ cùng thất bại." Vũ Muội mỉm cười, "Nhưng vô luận có thích hay không, chúng ta cũng phải đối mặt. Khác biệt chỉ là vì thế bị động mà tiếp thu hay là chủ động mà đối diện thôi."

A La im lặng, giữa lúc hoảng hốt giống như nhận ra điều gì. Sinh mệnh cũng giống vậy, vô luận có nguyện ý hay không, một khi bắt đầu, thì nên hoàn thành.

"Cho nên ta ở ngoài sáng biết dưới tình huống rất nguy hiểm vẫn để cho người một mình đi tìm Tử Tra Hách Đức." Vũ Muội chậm rãi nói ra dụng tâm lương khổ của bản thân. "Nhìn ra người dùng tình sâu đậm đối với Tử Tra Hách Đức, nhưng đối với dĩ vãng đã trải qua cùng e ngại với tương lai khiến người giậm chân tại chỗ. Mà đây là chướng ngại lớn nhất giữa các người." Nói đến đây, Vũ Muội không nói tiếp nữa, có thể hiểu sớm nên hiểu, không thể hiểu nhiều lời cũng vô ích.

Lông mày A La dần dần buông lỏng, nghe giọng điệu Vũ Muội tựa hồ cũng không phải muốn cản trở nàng cùng Tử Tra Hách Đức ở cùng một chỗ, mà còn giống như có ý tán thành.

Nhưng chính lúc nàng đang nhẹ nhàng thở ra, đề tài của Vũ Muội lại thay đổi, nói ra chuyện nàng sợ hãi nhất.

"Ta là người từng trải, đương nhiên hy vọng các người lưỡng tình tương duyệt có thể cùng một chỗ. Chỉ là người phải biết rằng... cho dù mặt người có bị huỷ hay không, người là Thu Thần Vô Luyến, vậy thì thủy chung là Thu Thần Vô Luyến. Cái sự thật này không có khả năng giấu diếm cả đời. Hơn nữa lúc người trở thành thê tử duy nhất của Tử Tra Hách Đức, chân tướng rất nhanh sẽ bị người có tâm vạch trần. Khi đó người phải đối mặt sẽ là lựa chọn khó cả đôi đường." Vũ Muội thắm thía nói ra lo lắng trong lòng.

Nghe vậy, khuôn mặt giấu dưới mạng che mặt của A La đã dần dần mất đi huyết sắc. Nàng làm sao không biết, chỉ là vẫn không nguyện nghĩ tiếp mà thôi.

Mà một câu này của Vũ Muội đã gợi lên sự thực mà nàng thủy chung không nguyện đối mặt, khiến cho lòng nàng hoàn toàn lạnh lẽo.

"Huống chi, hiện tại người vẫn xinh đẹp đến kinh người như trước kia."

Bên cạnh cây rừng rậm rạp, mấy ngàn kỳ mã tặc do Kha Chiến cầm đầu bị hai vạn dũng sĩ Địa Nhĩ Đồ tạo thành thế gọng kìm vây khốn. Chỉ thấy hán tử mã tặc dũng mãnh mặc võ phục

màu đen đều ngồi trên lưng ngựa, tuấn mã mạnh mẽ dàn hàng mà đứng, hình thành một bức tường người ngựa kín không kẽ hở như một cái tường đồng vách sắt, đem phụ nữ và trẻ em vây ở bên trong. Người người ở thế sẵn sàng đối địch, mắt thấy một trận chiến tranh tàn khốc sắp bạo phát.

Mà người Địa Nhĩ Đồ bên này, ngoài dự đoán mọi người, ba ngựa đứng cạnh nhau. Ngoài Đặc Lan Đồ ra, còn có Thanh Lệ Na thân khoác áo giáp màu bạc cũng tức giận đứng ở trong đó, mà ở giữa hai người, trên con tuấn mã trang sức hoa lệ là một nam tử trung niên dung mạo anh vĩ cao quý.

"Vương!" Tử Tra Hách Đức thất thanh gọi. Minh Chiêu cùng Vũ Muội cùng đồng hành cũng không có bất luận phản ứng gì, trong lòng A La lại phát lạnh, nhớ tới Tử Tra Hách Đức từng nói qua với nàng.

Nam nhân kia đúng là tộc Vương của người Địa Nhĩ Đồ, có tình cảm giống như huynh đệ với Tử Tra Hách Đức. Bởi vì nhận được tin tức Tử Tra Hách Đức bỏ mạng dưới tay Kha Chiến, buồn giận đan xen, tự mình dẫn Vương Đình tinh nhuệ đi tiêu diệt đám mã tặc Kha Chiến. Trùng hợp ở trên đường gặp Đặc Lan Đồ cũng đi báo thù, vì thế kẻ vai chiến đấu.

Bốn người Tử Tra Hách Đức đột nhiên xuất hiện dẫn tới chấn động mãnh liệt, vô luận là bên phe mình hay là đám mã tặc Kha Chiến, tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình không thể tin. Rồi sau đó, người Địa Nhĩ Đồ lấy lại tinh thần, bộc phát một tiếng hoan hô rung trời động đất, bởi vậy có thể thấy được địa vị của Tử Tra Hách Đức trong cảm nhận của các chiến sĩ Địa Nhĩ Đồ.

Ánh mắt như điều hâu của Kha Chiến nheo lại, không thể tin hai người bị trọng thương như vậy mà còn có thể sống sót. Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn liền giống như mọi người bị nam tử tóc xám bạc tuấn mỹ không giống thế nhân kia hấp dẫn.

Minh Chiêu mỉm cười nhìn tộc Vương người Địa Nhĩ Đồ vô cùng tôn quý, không để ý hình tượng tự mình quát ngựa chạy về phía bọn họ, sau đó cùng Tử Tra Hách Đức gắt gao ôm nhau. Ánh mắt của hắn chỉ quét mắt một cái về phía Đặc Lan Đồ theo sát ở phía sau cũng kích động như vậy, sau đó liền rơi vào trên khuôn mặt mỹ lệ mang thần sắc phức tạp của Thanh Lệ Na, nhưng đây cũng chỉ là trong khoảnh khắc, sau đó liền dời đi.

A La cũng không tự giác lặng lẽ núp ở sau lưng Minh Chiêu cùng Vũ Muội.

Bởi vì hai quân đối chọi, cho nên mọi người cũng không có thời gian ồn ào hàn huyên, Tử Tra Hách Đức ngay cả Minh Chiêu cùng A La cũng không giới thiệu.

"Vương, việc này nguyên do là từ việc riêng của bản thân Tử Tra Hách Đức mà ra, thỉnh cầu người đặc biệt cho phép Tử Tra Hách Đức chính mình tới kết thúc." Tử Tra Hách Đức cung kính trưng cầu ý kiến Địa Nhĩ Đồ Vương, hắn luôn luôn công tư rõ ràng, không nguyên bởi vì tư dục của chính mình dẫn đến máu tươi của dũng sĩ trong tộc nhuộm đỏ thảo nguyên.

Hiểu rõ dụng tâm lương khổ của Tử Tra Hách Đức, Địa Nhĩ Đồ Vương cũng không chút do dự nào, liền gật đầu đáp ứng, có thể thấy được tín nhiệm của hắn đối với Tử Tra Hách Đức không giống bình thường.

Ở một bên yên lặng nhìn toàn bộ, A La lại càng ngày càng sợ hãi, sợ hãi có một ngày Tử Tra Hách Đức phải làm ra lựa chọn thống khổ giữa nàng và Vương mà hắn tôn trọng nhất.

Không biết là quên, hay là cố ý, Tử Tra Hách Đức cũng không quay đầu lại nhìn A La lấy một cái, liền quất ngựa đi tới đội quân Địa Nhĩ Đồ tiên phong.

"Kha Chiến, chúng ta lại gặp mặt!" Tử Tra Hách Đức mỉm cười hô. Đối với Kha Chiến, hắn kỳ thật cũng không có bất kỳ hận ý gì.

Khoé môi Kha Chiến lộ ra một nụ cười băng lãnh. "Thật khiến cho người ta khó có thể tin, Tử Tra Hách Đức, người cùng nữ nhân của người mệnh thực lớn." Kha Chiến hắn cùng thủ hạ của hắn cho tới bây giờ đều là hán tử hung hãn không sợ chết, căn bản không sợ quân đội Địa Nhĩ Đồ gấp đôi quân bên phe mình.

Trong ánh mắt Tử Tra Hách Đức xẹt qua một tia tán thưởng, nhưng vẻ mặt lại trở nên băng lãnh.

"Kha Chiến, có từng nhớ rõ ta từng cầu người buông tha nữ nhân của ta?" Hắn hiện tại nhớ tới tình cảnh ngày ấy, cảm giác lòng vẫn còn sợ hãi, may mắn không tự chủ nhú lại. "Ta giết huynh đệ người, người vì bọn họ báo thù, chuyện kia là đương nhiên. Nhưng người không nên thương tổn nữ nhân của ta." Nói đến đây, hắn cơ hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Kha Chiến cười lạnh, "Muốn chiến liền chiến! Tử Tra Hách Đức, người từ khi nào lại trở nên lè mè như vậy rồi hả?" Hắn không kiên nhẫn nghe lời vô nghĩa.

Bị hắn kiêu ngạo cười đùa, thần sắc Tử Tra Hách Đức khôi phục như thường, dù bận vẫn ung dung mà nói: "Gấp cái gì, Kha Chiến. Ta và người vốn là ân oán cá nhân, ta không tàn độc

như người, không muốn liên lụy quá nhiều người. Nếu như người nguyện ý mở miệng cầu ta, ta sẽ bỏ qua cho phụ nữ và trẻ em của người." Bây giờ, hắn cũng muốn nhìn xem Kha Chiến cao ngạo như thế nào quyết định. Là lựa chọn đồng quy vu tận, hay là bỏ xuống cao quý tự tôn của chính mình, vì tộc dân của hắn giành một con đường sống.

Con người đen của Kha Chiến nheo lại, không tin đánh giá Tử Tra Hách Đức đang cười, suy đoán tính chân thật trong lời nói của hắn.

Nhìn ra hoài nghi của hắn, Tử Tra Hách Đức cười ngạo nghễ. "Người Địa Nhĩ Đồ nói là làm, Kha Chiến người không chịu nhận thì thôi, không nên vũ nhục thành tín của ta."

Hiểu rõ ý tứ của hắn, mặt Kha Chiến không chút thay đổi rũ mắt xuống. Thật lâu sau, lại giương mắt lên nhìn về phía Tử Tra Hách Đức, trong mắt hắn có bi thương nhụt chí. "Người thả bọn họ, ta nguyện ý tuý người xử trí." Hắn sớm biết, nếu như chiến tranh một khi bắt đầu, hắn tất nhiên có thể chạy thoát, nhưng thủ hạ của hắn, cùng với một đám già trẻ phụ nữ chưa kịp trốn đi, tất nhiên khó có may mắn thoát được. Kha Chiến hắn tuy lạnh lùng vô tình, lại cũng sẽ không hèn hạ đến mức để cho những người vốn dựa vào hắn lại mất mạng vì hắn.

"Hảo hán tử!" Tử Tra Hách Đức tán thưởng, đối với việc Kha Chiến co được dãn được cực kỳ hảo cảm. Nếu như Kha Chiến vì tôn nghiêm không để ý tính mạng của thủ hạ, Tử Tra Hách Đức hẳn nhất định sẽ đem hết toàn lực để khiến cho máu tươi của hắn bắn tung toé, nhưng hiện tại đương nhiên không phải.

Đối với tán thưởng của Tử Tra Hách Đức, Kha Chiến không có bất kỳ cảm giác gì. Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn sĩ khí trào dâng của chiến sĩ đối phương, biết chính mình lựa chọn chính xác. Vô luận bọn hắn lợi hại như thế nào, nhưng trước mắt quân đội Địa Nhĩ Đồ thân kinh bách chiến, bọn hắn vẫn chỉ là một đám ô hợp.

"Người thả bọn họ đi trước, ta sẽ xuống ngựa đưa tay chịu trời." Kha Chiến chậm rãi nói. Thủ hạ của hắn hiển nhiên đã trải qua cách huấn luyện cực nghiêm, mặc dù vào loại thời điểm này vẫn như cũ không ai dám làm ra bất cứ âm thanh phản đối nào. Nhưng trong mắt mỗi người đều loé ra ánh sáng phản kích, hiển nhiên bởi vì đầu lĩnh bọn họ bị vũ nhục mà phẫn nộ.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, giơ tay lên, đội ngũ bên trái lập tức nhường đường, mặc cho tráng hán mã tặc đưa người già phụ nữ cùng trẻ em ra ngoài.

Đúng lúc này, trong đội ngũ sơ tán đột nhiên có một nữ tử y phục tả tơi tóc dài hỗn độn chạy ra, bỏ nhào về phía Kha Chiến ở trên cao, dẫn tới một trận rối loạn nhỏ.

Thấy nàng, Kha Chiến vốn bất biến lạnh lùng nháy mắt tan vỡ, nhin không được lạnh lùng quát trách mắng: "Cút trở về đi!"

Ai ngờ nàng kia giống như không nghe được, chạy thẳng về phía chiến mã của hắn. Con ngựa chấn kinh, hí dài một tiếng, cất vó về hướng nữ tử.

Kha Chiến quá sợ hãi, bất chấp tất cả, phi thân xuống ngựa, một tay kéo nữ nhân vào lòng mình, sau đó ôm nàng nhảy lên lưng ngựa.

"Tử Tra Hách Đức..." Kha Chiến lần đầu lộ ra nụ cười khổ cùng biểu tình bất đắc dĩ. Vì nữ nhân ôm chặt chính mình kia, hắn rất muốn cầu Tử Tra Hách Đức buông tha nàng, nhưng mà hắn biết nàng quyết không đồng ý bỏ hắn một mình rời đi.

Một màn này giống như đã từng thấy qua khiến cho hốc mắt Tử Tra Hách Đức tròn bóng, không tự chủ được quay đầu nhìn về phía A La vốn trốn phía sau Minh Chiêu hiện tại lại lộ diện, chỉ thấy nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Hóa ra Kha Chiến lãnh huyết này cũng là một người chí tình. Hắn làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thống khổ đã từng phát sinh trên người mình lần nữa xảy ra trên một cặp tình lữ khác. Nếu như hắn làm như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho A La lương thiện thất vọng thống khổ.

Thôi vậy.

CHƯƠNG 12: DUYÊN ĐỊNH

Tiệc tối chúc mừng được cử hành nhiệt liệt. Tất cả mọi người đều vì Tử Tra Hách Đức bình an trở về mà cảm thấy vô cùng vui mừng, cũng cảm thấy may mắn vì một trận chiến tranh vốn nên máu chảy thành sông tiêu tan trong vô hình. Mặc dù người Địa Nhĩ Đồ không thể tách rời chiến tranh, nhưng không có nghĩa là bọn họ thích chiến tranh, cái kia là một lựa chọn không thể tránh được.

“Tử Tra Hách Đức, tâm của ngươi dao động rồi.” Tiếng cười sang sảng từ ghế chủ vị truyền đến, người nói chuyện chính là tộc Vương Bột Liên Nguyên được người Địa Nhĩ Đồ kính ngưỡng nhất.

Tử Tra Hách Đức chỉ mỉm cười, giờ lên ly sừng trâu kính rượu tộc Vương tôn kính của hắn, không giải thích cho mình.

Hắn thật sự là tộc Vương vĩ đại nhất của người Địa Nhĩ Đồ mà Tử Tra Hách Đức kính nể nhất, cũng từng muốn gặp Thu Thần Vô Luyến nhưng lại bị cự tuyệt sao? A La quý gối phía sau lưng Tử Tra Hách Đức, lúc này mới len lén cẩn thận đánh giá người nam nhân anh vĩ một mình độc chiếm vị trí trên kia.

Ước chừng 35 36 tuổi, chính là độ tuổi mà một người nam nhân kiêu ngạo nhất, ngũ quan có năm sáu phần tương tự Tử Tra Hách Đức, lại có vẻ nhu hoà hơn rất nhiều. Nếu như nói Tử Tra Hách Đức là đá thô đứng sừng sững bất động trong mưa gió, hắn liền là bảo thạch sau khi trải qua mài dũa toả ra ánh sáng chói mắt nhất. Trên người hắn có đầy đủ sự tôn quý cùng tự tin mà nam nhân ở địa vị này nên có.

Im lặng thờ dài, A La thu hồi ánh mắt, không tiếp tục để ý tới nam nhân dường như có mệnh vận hơn hẳn so với Tử Tra Hách Đức.

Minh Chiêu ngồi ở ghế bên cạnh, bởi vì đã cứu Tử Tra Hách Đức, hắn trở thành khách nhân tôn quý nhất của người Địa Nhĩ Đồ. Mà Thanh Lệ Na lại ngồi cùng một chỗ với Đặc Lan Đồ, từ sau khi Tử Tra Hách Đức xuất hiện nàng vẫn có vẻ có chút tinh thần không yên.

Tử Tra Hách Đức đương nhiên hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng cũng chưa từng nói gì.

Vũ Muội cũng không tham gia loại yến hội này. Tính cách của bà luôn quái gở, ngược lại cũng không có người để ý.

“Kha Chiến kia cũng coi như một hán tử.” Đặc Lan Đồ nói tiếp. “Ít nhất không để cho thủ hạ của hắn làm kẻ chết thay hắn.”

Lúc này, Thanh Lệ Na đột nhiên đứng lên, dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Một tên nô lệ cuồng quít tới nghênh tiếp, cung kính hỏi: “Người cần gì sao, tiểu thư Thanh Lệ Na?”

Thanh Lệ Na phát tay để cho hắn thối lui, con ngươi mỹ lệ loé ra tia sáng quật cường, yên lặng nhìn Tử Tra Hách Đức từ sau khi trở về liền coi nàng như không có, mãi đến khi Tử Tra Hách Đức kinh ngạc nhìn lại nàng.

“Là ta lừa gạt Mạc Hách đại nhân đi tìm mã tặc, ta có ý định hại hắn.” Nàng kiêu ngạo ngẩng cằm, cũng không đề cập tới sự hối hận cùng thống khổ khi nàng nghe được tin Tử Tra Hách Đức bỏ mạng trong tay mã tặc. “Nếu ta đã làm, liền không cần giấu diếm. Hiện tại mặc cho các người xử trí.”

Nghe được lời của nàng, ngoại trừ Tử Tra Hách Đức, tất cả mọi người khác đều lấy làm kinh hãi, mà Đặc Lan Đồ bị đả kích vô cùng. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới nữ nhân hán âu yếu nhất lại thiếu chút nữa làm hại huynh trưởng của hắn mất mạng, thống khổ vì bị phản bội khiến cho hắn nhất thời lại nói không ra lời.

Khuôn mặt vốn tràn đầy tươi cười của Bột Liên Nguyên bỗng nhiên trầm xuống, sắp sửa phát tác, Tử Tra Hách Đức đã trước một bước mở miệng. “A La đã bình an trở về bên cạnh ta, ta không muốn tiếp tục truy cứu chuyện đã qua. Hơn nữa dùng vũ lực mời tiểu thư Thanh Lệ Na tới tộc của ta làm khách, là Tử Tra Hách Đức vô lễ trước. Nếu muốn tính toán so đo thì lấy đầu ra nhiều để so đo như vậy.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu che giấu đi nguyên nhân thật Thanh Lệ Na hại hắn, chỉ không muốn Đặc Lan Đồ chịu thương tổn lớn hơn.

Thâm sâu nhìn hắn một cái, hiểu rõ dụng tâm của hắn, Thanh Lệ Na lạnh lùng cười, cũng không nói gì thêm, kiêu ngạo thẳng lưng xoay người rời khỏi lều lớn.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, ánh mắt Đặc Lan Đồ lộ ra đau khổ nặng nề, lần đầu tiên không cùng đi ra.

Bột Liên Nguyên là người nhìn quen những tình huống như thế này, không hề vì chuyện nhỏ ngoài ý muốn này mà ảnh hưởng tâm tình. Chỉ thấy hắn nâng chén hướng Minh Chiêu nói:

“Nào, Minh Chiêu lão đệ, bốn vương kính người một ly. Người là người mà người Địa Nhĩ Đồ ta kính nể nhất, cũng là người Diễm tộc duy nhất được kính nể a.”

Đối mặt với tôn sùng như vậy, Minh Chiêu chỉ âm thầm cười, không quan tâm hơn thua nâng chén đáp lễ, thái độ tao nhã bẩm sinh.

Hai người mỗi người một hơi uống cạn rượu, lập tức dẫn tới tiếng hoan hô ủng hộ của mọi người ở đây, không khí vốn có chút ngưng trọng lại lần nữa trở nên nhiệt liệt.

Rượu uống được nửa, Minh Chiêu tìm cơ rời đi trước. Ánh mắt có men say của Bột Liên Nguyên lần đầu rơi vào trên người A La nửa núp ở sau lưng Tử Tra Hách Đức.

“Tử Tra Hách Đức huynh đệ, nữ nhân Địa Nhĩ Đồ chúng ta không có tập tục che mặt đi.” Hắn nửa đùa nói.

Nghe vậy, toàn thân A La chấn động, không khỏi càng thêm lui người núp ở sau lưng Tử Tra Hách Đức.

Tử Tra Hách Đức cảm nhận được lo lắng trong lòng A La, đưa tay qua cầm lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, dùng sức mạnh cùng ấm áp của tay mình trấn an bất an của nàng.

“Hồi Vương, A La dung mạo xấu xí, sợ người kinh hãi, mới vẫn luôn dùng lụa mỏng che mặt.” Hắn dùng giọng nói trầm ổn chậm rãi nói ra một chuyện thực mà mọi người đều biết.

“Vậy ư? Bốn vương nghe nói cũng không phải như vậy.” Bột Liên Nguyên cười nói: “Tin tức mã tặc truyền ra lại là, ngày ấy bọn hắn thấy được một nữ nhân đẹp không thể tưởng tượng nổi. Ta nghĩ, bọn hắn nói chính là nữ nhân trốn ở phía sau lưng người.”

Tử Tra Hách Đức ngẩn ra, quay đầu lại, đối diện với ánh mắt màu nâu ôn nhu lại để lộ ra sợ hãi của A La. A La rất cuộc đẹp bao nhiêu, hắn kỳ thật không có ý thức lắm, giống như rất đẹp, lại giống như cực kỳ xấu, tựa hồ vô cùng mâu thuẫn, mà lại có vẻ hợp tình hợp lý như thế.

“Có thể là truyền nhầm chăng?” Hắn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể giải thích như vậy.

Đối với câu trả lời của hắn, Bột Liên Nguyên cũng không có ý bất mãn, lắc đầu cười nói: “Huynh đệ, người vẫn liên tục giấu nàng ở phía sau lưng người. Nếu nàng là thê tử tương lai của người, vì sao không nhân cơ hội này giới thiệu cho ta cùng với Vương Đình nhóm bằng hữu theo ta đường xa mà đến?”

Lời này của hắn nói ra về tình về lý cho dù là ai cũng không cách nào cự tuyệt, huống chi lại là Tử Tra Hách Đức vẫn luôn đối với hắn vô cùng tôn trọng.

“Vương nói đúng, là Tử Tra Hách Đức lơ là.” Tử Tra Hách Đức cũng không muốn tiếp tục uy khuất A La, quyết định ở trước mặt mọi người thừa nhận thân phận của nàng. Vì thế đứng dậy, lời kéo A La vẫn trầm mặc không nói đi tới giữa lều lớn.

Một tay đặt trên ngực, khom lưng đối với Bột Liên Nguyên thi hành đại lễ chính thức của người Địa Nhĩ Đồ, sau đó xoay người đối diện với A La.

Không biết hắn muốn làm gì, nhưng ánh mắt hắn ôn nhu khiến cho A La không còn chút nào sợ hãi.

Chỉ thấy Tử Tra Hách Đức giơ tay lên, chậm rãi kéo khăn che mặt của A La xuống. Trong lều lớn khi đó lập tức an tĩnh, tới mức châm ròi có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người nhìn thấy được dung mạo của A La, bởi vì đều là nhân vật thân kinh bách chiến, mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, cũng không có người thất thố biểu hiện ra ngoài.

“Vương, các vị huynh đệ, vị này tên A La, là nữ tử bầu bạn một đời một kiếp với Tử Tra Hách Đức ta.” Tử Tra Hách Đức từng chữ từng chữ trình trọng làm rõ chuyện riêng của mình, không người nào có thể hoài nghi chân tâm trong lời nói của hắn.

Nhìn vẻ mặt thật sự nghiêm túc của hắn, A La chỉ cảm thấy khoé mắt khẽ ướn, trước mắt nhòe đi, khoé môi không tự chủ nhếch lên.

Bột Liên Nguyên vẫn chú ý nàng nhìn một màn như vậy, trong mắt xẹt qua một tia kỳ dị.

A La không thích ánh mắt Địa Nhĩ Đồ Vương nhìn nàng, sắc bén như đao lại mang theo lửa nóng trần trụi giống như muốn nhìn xuyên qua nàng, sau đó như nuốt chửng nàng vào. Loại ánh mắt này trước kia nàng đã gặp qua, không hề xa lạ, ngoại trừ Tử Tra Hách Đức, đó là ánh mắt tất cả nam nhân khác không hề che giấu khi nhìn thấy dung mạo của nàng. Chỉ là nàng bây giờ không nên có loại lực ảnh hưởng này mới đúng chứ. Nghĩ đến đây, nàng chỉ cảm thấy toàn thân rét run, không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng Tử Tra Hách Đức trong đám người.

Sau yên hội, tất cả mọi người đi ra ngoài lều. Tất cả tộc dân đều đã đứng trước đồng lửa ca hát khiêu vũ, chúc mừng sự trở về bình an của Tử Tra Hách Đức. Chúc mừng như vậy chỉ sợ còn kéo dài tới mấy ngày.

Nhìn thấy bọn hắc đi ra, tộc dân nhiệt tình lập tức đi lên vây quanh, bao quanh bọn họ. Tử Tra Hách Đức đáp trả tộc nhân nổi gót tới kính rượu, tay chân có chút luống cuống. Hắc cùng A La rất nhanh đã bị đám người tách ra.

A La đứng dưới cái bóng đám người tạo ra, cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng quen thuộc. Buổi tối nàng mới tới bộ Mặc Hách chính là như vậy, còn nhớ rõ lúc nàng đứng bên cạnh đám người, nhìn thấy Tử Tra Hách Đức cùng Linh Mộc sóng vai mà đi, trong lòng dâng lên chua xót. Có lẽ tại khi đó, hoặc là sớm hơn, nàng cũng đã để hắc vào trong lòng.

“A La cô nương.” Một thanh âm hùng hậu uy nghiêm đột ngột vang lên bên tai nàng. Toàn thân A La chấn động, kinh hoàng nghiêng đầu.

Là nam nhân nàng chỉ sợ tránh cũng tránh không kịp, Địa Nhĩ Đồ Vương – Bột Liên Nguyên.

Trên mặt hắc nở nụ cười thân thiện, toàn thân tản mát ra mị lực của một nam nhân vương giả cao quý cùng thành thực. Nhưng A La lại không cảm thấy được chút nào động tâm, nàng chỉ biết người nam nhân này sẽ uy hiếp được nàng cùng Tử Tra Hách Đức.

“Vương.” Che giấu kinh hoàng trong lòng, A La khom mình hành lễ.

“Theo giúp ta một chút đi.” Bột Liên Nguyên nói, mặc dù là ngữ khí trung cầu nhưng thần thái trong lúc đó có một loại uy nghiêm làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

A La khẽ cắn môi dưới, bất đắc dĩ đáp ứng.

Vượt qua đám người hưng phấn, dưới ánh trăng mờ lung, Bột Liên Nguyên dẫn A La bước chậm trên thảo nguyên trống trải.

“Trước đây rất lâu.” Giọng nói trầm thấp của Bột Liên Nguyên từ từ vang lên trong đêm yên tĩnh, mang theo hồi ức thê lương. “Ta nhận được một bức họa vẽ một nữ tử.”

A La đã tỉnh táo lại, nghe được hắc nói cũng không có chút phản ứng nào, chỉ lấy trầm mặc để đáp lại.

“Đó là một hoạ sĩ rất có tiếng trên vùng thảo nguyên. Vẽ rất khá, nhất là trong cặp mắt lộ ra u buồn cùng nhu tình kia cũng được hấn chuẩn xác bắt giữ lưu lại.” Thâm sâu thở dài, Bọt Liên Nguyên ngừng một chút, giống như vẫn đắm chìm trong chấn động lúc ấy khi nhìn thấy bức hoạ kia.

“Mỹ nữ như vậy ta chưa từng gặp qua, ta không tin trên đời lại có nữ tử như vậy.” Thật lâu sau, hấn mới nói tiếp: “Nhưng từ sau khi thấy bức hoạ kia, ta liền không cách nào tự thoát khỏi lưu luyến bức hoạ kia, lưu luyến nữ nhân trên bức hoạ kia.” Nói đến đây, trên gương mặt anh tuấn của hấn lộ ra nụ cười hạnh phúc, hiển nhiên bởi vì hồi tưởng mà vui vẻ.

A La lại cảm thấy toàn thân băng lãnh, không cách nào đáp lại.

“Về sau có người nói cho ta biết, nữ tử trên bức hoạ thật sự tồn tại, chỉ là đã là nữ nhân của nam nhân khác.” Trong giọng nói của Bọt Liên Nguyên để lộ ra vô tận thống khổ, là bởi vì đam mê của chính mình trở nên tan vỡ. Hấn nguyên là một vương giả có sự can đảm và quyết đoán kiệt xuất, lại không nghĩ rằng có một ngày sẽ vì một nữ tử chưa từng gặp mặt mà mất đi lý trí đến si mê. Bất đắc dĩ như vậy, không phải số mệnh thì là cái gì?

A La nhìn ra vẻ cô tịch tàn mát trên đôi vai gầy lầy trời đất của hấn, đột nhiên có chút cảm động. Nhưng nàng rõ ràng hơn, hấn nói với nàng những lời sẽ không phải không có mục đích. Nàng cũng không phải là thiếu nữ ngây ngô hồn nhiên, sẽ không ngu ngốc cho rằng một nam tử lần đầu gặp mặt sẽ tự động kể rõ tâm sự của hấn với nàng.

Quay đầu lại, Bọt Liên Nguyên thâm sâu nhìn đôi mắt màu nâu như nai con phòng bị của A La, ôn nhu nói: “Nhưng ta vẫn muốn đi gặp mặt nàng một lần. Biết rõ một tia hy vọng của chính mình cũng không có, ta vẫn muốn đi gặp mặt nàng một lần.”

Bị ánh mắt hấn nhìn mà trong lòng sợ hãi, A La loáng thoáng nghĩ đến có lẽ hấn đã đoán được chút gì. Chỉ là nàng bây giờ đã không phải —

“Vì thế ta đường xa đi về phía trước, chỉ muốn gặp nàng một lần. Nhưng mà...” Bọt Liên Nguyên cười khổ, “Nhưng mà nàng không gặp ta. Có lẽ nàng đã phiền chán ánh mắt nam nhân, phiền chán nam nhân luôn luôn vây chung quanh nàng.”

“Nữ tử có ánh mắt như vậy sẽ không phải là một nữ tử ái mộ hư vinh cùng theo đuổi.”

Hấn tiếp tục trầm mặc, vẫn không rời mắt khỏi A La, hai tròng mắt sáng ngời loé ra ánh sáng vô cùng nóng bỏng.

Đôi mi thanh tú của A La không tự chủ được nhẹ nhàng nhú lại, không tự nhiên xoay đầu, nhìn về phía đám người đang vây quanh Tử Tra Hách Đức. “Vương, A La cần phải trở về.”

Bột Liên Nguyên nheo ánh mắt sắc bén lại, hiển nhiên nhìn ra A La bất an. “Không cần sốt ruột, Tử Tra Hách Đức còn không có nhân rồi bởi nàng.” Hắn nói như thế làm cho người ta không khỏi hoài nghi hắn sớm có an bài.

A La quay đầu lại, nhìn về phía khuôn mặt phản chiếu sự nhiệt tình của hắn, ánh mắt trở nên băng lãnh. Đến giờ khắc này, nàng ngược lại không hề sợ hãi.

Nhiệt tình trên mặt Bột Liên Nguyên không có chút nào bởi vì sự lạnh lùng của A La mà có chút tiêu giảm, vẫn tiếp tục kể rõ chuyện xưa của chính mình. “Về sau, nghe nói nàng trượt chân rơi xuống sông mà chết, ta thống khổ nhiều ngày không thể đi vào giấc ngủ, thiếu chút nữa muốn dẫn quân đội đi san bằng cái địa phương hại nàng bỏ mạng kia.” Chỉ là Tử Tra Hách Đức cùng với tộc trưởng khác liệu chết ngăn cản.

Sau khi cảm giác được ý đồ của hắn, A La liền không còn tâm tình đối với thâm tình của hắn sản sinh bất kỳ phản ứng gì. Nàng rất rõ ràng, thâm tình của hắn sẽ chỉ làm nàng cùng Tử Tra Hách Đức cực khổ.

“A La, nàng biết không? Nàng –” Bột Liên Nguyên không tiếp tục dùng ngữ khí khách khí thêm vào hai chữ ‘cô nương’ sau tên gọi A La của nàng, mà gọi thẳng kỳ danh. “Có được một đôi mắt giống nàng y như đức.”

“Mà ta từng lập lời thề, chỉ cần thấy ánh mắt giống như nàng, mặc kệ dung mạo như thế nào, ta đều không từ thủ đoạn để cho chủ nhân ánh mắt đó trở thành nữ nhân của ta.”

Bị lời nói mang tính xâm lược cùng ánh mắt của hắn làm hoảng sợ, A La không tự chủ được lui về sau một bước, trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận vô danh. “Địa Nhĩ Đồ Vương tôn quý, người đã quá lời rồi. Người nên biết, A La là thê tử bề tôi của người.” Thật hay hắn còn nói ra miệng được, trước mặt hắn còn gọi nam nhân của nàng là huynh đệ, giờ khắc này vậy mà lại muốn đoạt nữ nhân huynh đệ.

Bột Liên Nguyên cũng không tức giận, ngược lại theo sát tiến lên một bước, đưa tay bắt lấy tay nàng. “Nàng cũng có thể biết, bây giờ còn không phải...”

A La liền lùi lại mấy bước, tránh đụng chạm của hắn, cũng không nghĩ tới một bàn tay to đột nhiên chụp vai nàng, không khỏi quá sợ hãi, cuống quýt quay đầu lại, lại đối diện với khuôn mặt tươi cười ấm áp của Minh Chiêu.

“Hoá ra cô ở trong này, A La, người Địa Nhĩ Đồ kia đang tìm cô khắp nơi đó.” Minh Chiêu cười đến khiến cho A La an tâm, lại để cho người cảm thấy chướng mắt.

“Minh Chiêu lão đệ, không phải ngươi đi nghỉ ngơi rồi sao?” Về mặt Bột Liên Nguyên khôi phục như thường, nhưng trong ánh mắt khó nén được sát khí loé lên.

“A, hoá ra Đại Vương cũng ở trong này, Minh Chiêu thất lễ rồi!” Minh Chiêu giống như giờ khắc này mới phát hiện ra sự tồn tại của Bột Liên Nguyên, thông thả thi lễ xong mới giải thích, “Còn không phải Tử Tra Hách Đức Mạc Hách kia tìm cô tìm đến trong lều của ta, quá nhiều ta không thể đi vào giấc ngủ được.” Nói xong, chuyển hướng A La.

“Đi thôi, còn chờ nữa nam nhân của cô sẽ nổi điên đó.”

Nhìn bóng lưng bọn hắn cùng nhau rời đi, Bột Liên Nguyên cũng không cách nào che giấu lửa giận trong lòng.

Người Diễm tộc đáng giận!

Mấy ngày sau, Địa Nhĩ Đồ Vương dẫn theo nhân mã chính mình rời khỏi bộ Mạc Hách, lại khiến cho A La khó có thể xóa đi bóng ma triệt để. Vì để Tử Tra Hách Đức không phải khó xử, nàng cũng không có đem chuyện đêm đó nói cho hắn biết.

Sau khi trở về, Tử Tra Hách Đức vô cùng bận rộn, cơ hồ không có thời gian ở chung với A La. Nhưng bởi vì thân phận của nàng được Tử Tra Hách Đức thừa nhận, thái độ mọi người đối với nàng đều trở nên vô cùng thân thiết, nhất là Lam Nguyệt.

Một ngày này, A La bị Lam Nguyệt đột nhiên trở nên hiểu chuyện kéo ra khỏi lều của nàng, bảo là muốn học nàng thứ gì đó. Tử Tra Hách Đức một mình một người ở lại lều lớn xử lý sự vụ.

Ánh mặt trời chiếu vào, Thanh Lệ Na mặc y phục một màu trắng thuần đột ngột xuất hiện cạnh cửa lều, không có bất kỳ phục sức nào, nàng nhìn qua có chút tiêu tụy.

Tử Tra Hách Đức ngừng đầu, thấy là nàng, hơi có chút kinh ngạc.

“Ta phải đi.” Thanh Lệ Na nói, mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, trên khuôn mặt mỹ lệ không còn tươi cười kiêu ngạo.

Tử Tra Hách Đức đứng lên, nhìn thấy bộ dáng không giống Thanh Lệ Na ngày trước, nhưng cũng không biết phải nói cái gì. Nghĩ tới, nếu không phải chính mình lợi dụng nàng dụ Đặc Lan Đồ trở về, nàng hiện tại tất nhiên vẫn là nữ tử kiêu ngạo vui vẻ kia, kỳ thật là chính mình vô tình hại nàng. Chỉ là lúc ấy chỉ coi nàng như một đối thủ ngang cơ, cũng không nghĩ tới nhiều như vậy.

“Tiểu thư Thanh Lệ Na.” Trong mắt hắn để lộ ra ý xin lỗi, không biết là có phải chịu ảnh hưởng của A La, tâm của hắn so với trước kia mềm hơn rất nhiều.

“Không cần nhìn ta như vậy, Tử Tra Hách Đức.” Thanh Lệ Na chậm rãi đi lên phía trước, dừng lại trước mặt Tử Tra Hách Đức. Khẽ ngửa đầu nhìn khuôn mặt thô kệch cứng rắn như nham thạch của hắn, ngừng một chút mới nói: “Ngươi là một nam nhân đáng cho nữ nhân dụng tâm. Ta đối với ngươi còn không có hoàn toàn hết hy vọng, cho nên không cần nhìn ta như vậy.” Lúc này Thanh Lệ Na dịu dàng điềm đạm, bày ra dáng vẻ không giống với trước kia, lại càng có thể đánh động lòng người.

Lần đầu tiên, Tử Tra Hách Đức cảm thấy nàng đẹp đến rung động lòng người.

“Ta đã cùng huynh đệ ngươi nói rõ ràng, cả đời này ta sẽ không thích hắn.” Thanh Lệ Na cười khổ nói, “Chuyện này sớm nên nói rõ ràng.” Nhưng nàng lại kéo đến bây giờ, không chỉ có thương tổn chính mình, cũng thương tổn tình yêu thâm thiết Đặc Lan Đồ dành cho mình.

Tử Tra Hách Đức không nói gì, hắn có thể nói cái gì? Tình cảm chỉ có một bên tình nguyện là một sự tra tấn vô hình, sớm một chút để Đặc Lan Đồ thấy rõ sự thật cũng được. Có lẽ giờ khắc này hắn sẽ thống khổ vô cùng, nhưng thống khổ sẽ bị thời gian làm hao mòn hết, vô luận dài ngắn, tổng còn hơn để cho hắn cả đời đều bị loại tình cảm vô vọng này quấn quanh.

Sâu xa thở dài, giọng nói Thanh Lệ Na ôn nhã như nước.

“Ta thủy chung không cách nào hiểu được, ta cùng A La đồng thời xuất hiện trước mặt ngươi, vì sao ngươi lại chọn nàng.” Nàng nhẹ thuật lại bất bình trong lòng, cho dù ở nơi nào, nàng là tiêu điểm tập trung của mọi người, chỉ riêng hắn, nàng so với một gốc cây cỏ dại cũng không hơn bao nhiêu. “Có phải hay không bởi vì Đặc Lan Đồ?” Bởi vì hắn nhận định chính mình là nữ nhân Đặc Lan Đồ, cho nên mới đối chính mình không ôm bất kỳ suy nghĩ gì.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười lắc đầu, “Ta càng tin tưởng vận mệnh an bài.” Đối với Thanh Lệ Na trước mặt này, hẳn không có bất kỳ địch ý gì.

Giải thích như vậy khiến cho trong lòng Thanh Lệ Na thoáng dễ chịu chút, dù sao không ai có thể đối kháng với vận mệnh, việc đó và việc nàng có đẹp hay không, có mị lực hay không không hề quan hệ. Chỉ là, nàng vẫn có chút không cam lòng —

“Có lẽ một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận, hối hận không lựa chọn ta.” Nàng ngẩng cái cằm nhỏ xinh đẹp lên, trong mắt lại thấp thoáng ánh sáng kiêu ngạo không chịu thua.

Tử Tra Hách Đức bật cười, vì lời nói trẻ con cùng dáng vẻ của nàng. “Có lẽ...” Hắn trầm ngâm nói, nhưng trong lòng so với ai khác đều rõ ràng, cái kia chỉ là lời an ủi nàng. “Bất quá hiện tại sẽ không.”

Nhìn hắn dung tút tươi cười, Thanh Lệ Na chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên nhu tình nồng đậm cùng không nở, trong miệng không khỏi có chút đau khổ, nhưng kiêu ngạo bẩm sinh để cho nàng không cách nào cúi đầu cầu xin hắn yêu thương không thuộc về mình.

Nàng ép chính mình nặn ra một nụ cười không quá tự nhiên, “Được rồi. Ta chờ ngày ngươi đến Kỳ Kha cầu ta, nhưng không cam đoan khi đó ta còn có thể tiếp nhận ngươi...” Nàng biết rõ loại sự tình này không có khả năng phát sinh, cho nên nói đến phần sau giọng nói đã không chế không nổi có chút nức nở. Nam nhân khiến nàng động tâm đau lòng lại không phải của nàng, trên đời này còn ai có thể để cho nàng phó thác chân tâm.

Thấy nàng quay mặt che giấu lệ quang trong mắt, Tử Tra Hách Đức hơi nhíu mi, không thể làm cái gì, đành phải làm bộ nhìn không thấy, ít nhất có thể để cho nàng giữ lại chút tự tôn.

Tiếng bước chân nhỏ vụn từ xa đến gần, Tử Tra Hách Đức cùng Thanh Lệ Na đều nghe thấy được, biết là A La.

Trong đôi mắt đẹp ánh lệ của Thanh Lệ Na rất nhanh xẹt qua một tia bồn chồn, nàng nếu bị thương, bọn hắn hai người cũng không nên cứ như vậy thuận lợi ở cùng một chỗ. Không nghĩ biện pháp chia rẽ bọn hắn, ít nhất cũng muốn cho bọn hắn chịu chút suy sụp.

“Ngươi đối với nàng ta trung trinh không đổi như vậy, vậy còn nàng ta thì sao?” Nàng không để ý hình tượng lấy mu bàn tay lau khô khoé mắt, khoé môi lộ ra nếp nhăn giao hoạt khi cười, rồi sau đó bỗng nhiên giang hai tay không có báo trước ôm cổ Tử Tra Hách Đức.

Nghe khẩu khí của nàng Tử Tra Hách Đức liền biết hồng bet, cũng đã không kịp phản ứng. Cửa lều bị nhắc lên, A La đứng ở nơi đó.

Chỉ là thoáng động một cái, Tử Tra Hách Đức liền biết muốn thoát khỏi cái ôm của Thanh Lệ Na quyết không phải chuyện dễ dàng, chỉ đành buông tha, vô tội nhìn về mặt kinh ngạc của A La.

A La có chút không biết làm sao, không rõ chính mình rốt cuộc nhìn thấy gì, bọn hắc ôm rốt cuộc đại biểu là ý tứ gì.

Thấy biểu tình phức tạp của nàng, ánh mắt Tử Tra Hách Đức lạnh lùng.

Chẳng lẽ nàng còn chưa tin chính mình?

Lại là trắng tròn.

A La ngồi bên bờ hồ, nhớ tới lần đó nhìn thấy Hồng Liễu cùng Tử Lang, không khỏi khe khẽ thở dài.

Nữ nhân một khi bắt đầu hoài nghi là cực kỳ đáng sợ.

Thương Ngự dồn hết tình yêu cũng không thể để cho nỗi sợ hãi cùng hoài nghi trong lòng Bách Hoa Nô có chút tiêu giảm, rốt cục có một ngày, lòng của nàng nghiêng về một nam nhân khác, một nam nhân hoàn toàn đến từ nhân loại. Sau đó, một hồi chiến tranh giữa Nhân tộc cùng Huyền Lang tộc dưới tình huống như vậy bạo phát.

Nhân loại, không cách nào dễ dàng tha thứ có sinh vật nào bọn họ không hiểu rõ lại có năng lực mạnh hơn bọn họ tồn tại chung quanh.

Dưới sự cám dỗ của cái ác, Bách Hoa Nô tự mình cắn một cây chuỷ thủ sắc bén vào bụng nam nhân yêu nàng kia.

Tất cả Huyền Lang tộc trong đêm hôm đó bị giết.

Hít sâu một hơi, A La không khỏi ôm chặt chính mình, nhớ tới Tử Tra Hách Đức ôm lấy Thanh Lệ Na khi đó, trong lòng điên cuồng ghen tỵ. Nàng tại sao có thể như vậy? Đã đến giờ khắc này nàng còn chưa tin hẳn sao? Nếu như hẳn muốn Thanh Lệ Na sớm có thể muốn rồi, căn bản không cần chờ tới bây giờ, đợi cho hẳn cơ hồ vì nàng trả giá sinh mệnh.

Nàng không nên không chút tín nhiệm nào đối với hắn. Hắn lãnh đạm nhìn mình như vậy, là muốn để chính nàng quyết định có tin tưởng hắn hay không. Hắn là nam nhân kiêu ngạo như vậy, như thế nào sẽ vì chính mình mà giải thích?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhếch khoé môi, lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Nam nhân từng chỉ vì con ngựa lộ ra ôn nhu này, thậm chí thời điểm trọng thương chưa lành vì mình đi lượm cánh hoa lê, nàng còn có cái gì có thể hoài nghi.

Gió đêm thổi khăn che mặt A La bay lên, hôn lên mặt nàng môi nàng, lạnh lẽo, mát lạnh, lại khiến cho tâm tình nàng trở nên dễ chịu trước giờ chưa từng có. Nàng dựa vào đại thụ, nhìn lên bầu trời đêm trong xanh giữa những cành cây, ánh trăng trong vắt len lỏi qua những tán lá, rải rác trên thảm cỏ, tạo thành những mảng vỡ nhỏ. Mặt hồ tĩnh lặng hoàn toàn in dấu trăng tròn, đêm rất yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng trâu bò từ xa xa truyền đến.

Đêm bình tĩnh tường hoà như vậy, như vậy làm cho người ta nhớ nhung, tựa như ôm ấp của hắn.

Một khắc kia, A La nhớ tới lời Vũ Muội, nhớ tới ánh mắt nhìn mình cùng lời nói của tộc Vương mà Tử Tra Hách Đức tôn kính, đột nhiên rất sợ. Nàng không muốn lại bởi vì nàng mà trả giá bằng sinh mệnh cùng máu tươi, không muốn một bộ tộc hoà bình hùng mạnh bởi vì nàng mà phát sinh nội chiến, lại càng không muốn Tử Tra Hách Đức chịu bất kỳ thương tổn gì.

Bất an đứng lên, nàng không tự giác đi ra rừng cây, đi tới mặt cỏ bên cạnh bờ hồ. Gỡ xuống khăn che mặt, nàng cúi đầu nhìn bóng dáng âm u đáng sợ của bản thân phản chiếu trên mặt nước. Dung mạo như vậy, vì sao còn có người sẽ muốn?

Vài giọt nước mắt nhỏ trên mặt hồ, làm nhiễu ảnh ngược, cũng mơ hồ mắt nàng.

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng chỉ biết là giấy thuỷ chung không gói được lửa. Một ngày nào đó, người trong Ma Lan quốc sẽ biết nàng còn sống. Một ngày nào đó, tộc Vương người Địa Nhĩ Đồ kia sẽ vì dục vọng của hắn mà làm ra chuyện bất lợi với Tử Tra Hách Đức. Biết rõ sự tình sẽ phát triển như vậy, nàng có thể nào bất chấp安危 của Tử Tra Hách Đức mà an tâm theo sát bên cạnh hắn.

Chỉ là hiện tại bảo nàng rời đi, nàng đã không cách nào làm được.

Roi vào trong suy nghĩ mâu thuẫn, A La cũng không chú ý tới chân mình đã chậm chạp đi chuyển vào trong hồ nước, càng quên đêm lạnh.

“Nàng đang làm cái gì vậy?” Một tiếng hét to cùng giận dữ vang lên, ngay sau đó A La bị Tử Tra Hách Đức đột nhiên xuất hiện gắt gao ôm vào trong lòng.

A La lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện chính mình vậy mà bất giác đi vào trong hồ nước. Mà cánh tay rắn chắc của Tử Tra Hách Đức giống như một vòng sắt siết chặt trên eo nàng, căng thẳng đến mức khiến nàng cơ hồ không thở nổi. Hiên nhiên hấn hiều làm cái gì đó.

Nàng cũng không có bất kỳ ý nghĩ tự sát gì, chỉ là cảm thấy con đường phía trước gian nan, không biết nên đi như thế nào. Mà nay đứng ở hồ nước này, mới bỗng nhiên phát hiện so với sinh tồn đau khổ của con người, đoạn tuyệt thực ra lại là con đường dễ dàng không gì sánh được. Nàng không nói gì, theo đuổi sự thoải mái giả dối trong việc đắm chìm trong ảo tưởng buông tha sinh mệnh của chính mình.

Trầm mặc của nàng khiến cho trái tim Tử Tra Hách Đức càng thêm hoảng, không cho giải thích, ôm trọn lấy nàng, dẫn nàng rời khỏi cái nơi đột nhiên khiến cho hấn sợ hãi kia.

Đi vào trong lều, A La vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tử Tra Hách Đức vì nàng cười hài và vớ ướm dầm, sau đó đem nước ấm tới, ôn nhu lau chùi hai chân lạnh lẽo của nàng. Hấn cũng không có nói. Sau đó, nàng nhìn ánh nước loé lên trong mắt hấn, không rõ ràng, nhưng nàng khẳng định chính mình quả thật thấy được.

Nàng cảm nhận được sợ hãi trong lòng hấn, giống như chính mình sợ hãi mất đi hấn. A La đột nhiên đau lòng, đau lòng hấn vừa rời sợ hãi, đau lòng hấn thống khổ.

“Là ta không tốt.” Trong màn trướng yên tĩnh, giọng nói khàn khàn của Tử Tra Hách Đức đột nhiên vang lên. Hấn hơi nghiêng mặt, không để cho A La nhìn thấy rõ thần sắc trong mắt hấn. Sau đó, ngay sau đó, hấn lại ôm chặt nàng vào lòng.

A La cười, nước mắt lại chảy xuống. “Chàng không có gì không tốt cả... là ta... ta cũng không nghĩ tới... ta chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện.” Nam nhân như vậy, nàng sao bỏ được hấn, nàng sao nhẫn tâm để cho hấn lại lo lắng hãi hùng. Tương lai, tương lai liền để cho bọn họ cùng nhau đối mặt đi, tin tưởng chỉ cần có hấn ở bên cạnh, nàng liền có dũng khí đối mặt tất cả khó khăn.

“Giữa trưa... Thanh Lệ Na là tới cáo biệt...” Ở một khắc này, Tử Tra Hách Đức không muốn tiếp tục kiên trì cái gì. Hắn chỉ muốn nàng không tiếp tục suy nghĩ miên man, không tiếp tục làm ra chuyện khiến hắn sợ hãi. Những thứ khác, lại có gì quan trọng chứ.

A La mỉm cười, rung rung ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, hôn đi lời giải thích của hắn. Hắn không cần giải thích, nàng rất rõ ràng tâm của hắn. Vào thời điểm này, muốn hắn giải thích không thể nghĩ ngờ là không tôn trọng chân tâm mà hắn đã giao phó.

“Ta biết.” Thật lâu sau, nàng rời khỏi đôi môi ấm áp của hắn, kề vào trong lòng hắn, thì thầm.

Tử Tra Hách Đức nói không ra lời. Qua thật lâu sau mới chậm rãi nói. “Không cần lại làm chuyện như vậy nữa.” Một màn vừa rồi cơ hồ khiến cho hắn phát cuồng, hắn rốt cuộc chịu đựng không nổi lần thứ hai.

“Uhm.” A La vô cùng ôn thuận đáp lại, bàn tay mềm vô ý thức chơi đùa với bàn tay to thô ráp của hắn. Là bàn tay như vậy, về sau nàng muốn nắm cả đời. Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên cảm thấy cực kỳ thoả mãn, thoả mãn chưa bao giờ có, để cho nàng không muốn nghĩ tới bất kỳ cái gì.

“A La.” Cảm giác được nhu tình của nàng, Tử Tra Hách Đức trầm ngâm một chút, rồi sau đó thấp giọng gọi.

“Chuyện gì?” A La không có ngẩng đầu, chỉ ôn nhu trả lời.

Tử Tra Hách Đức từ trong lòng lấy ra một dải lụa trắng có nhiễm nét mực đưa tới trước mặt A La. A La tiếp nhận, rõ ràng là lời nhắn ngày đó nàng ly khai. Nàng nghi hoặc rời khỏi ngực Tử Tra Hách Đức, khó hiểu nhìn ánh mắt nghiêm túc của hắn.

“Sáng ngày mai Minh Chiêu liền phải rời khỏi bộ Mạc Hách đi tới phương Nam xa xôi.” Tử Tra Hách Đức nói một câu cực kỳ đột ngột, dứt lời lập tức phát hiện chính mình nói hươu nói vượn, vội vàng dừng lại. Suy nghĩ trong chốc lát mới lại nói: “Chúng ta đi đưa hắn, sau đó... cũng rời khỏi nơi này.” Chuyện đêm đó A La không đề cập qua với hắn, nhưng cái gì hắn cũng biết, chỉ là cũng không nói mà thôi. Hắn sớm biết tình cảnh của mình cùng A La, cũng hiểu rõ tâm tư A La, không nghĩ muốn bởi vì tình cảm cá nhân của mình mà liên lụy tất cả bộ tộc, cho nên mới dứt khoát làm ra quyết định như vậy. Sau khi trở về hắn một mực bận rộn, cũng không tiếng động an bài toàn bộ, hiện giờ đã đem tất cả công việc an bài thích đáng, tin tưởng nếu hắn đột nhiên biến mất cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ hỗn loạn gì.

A La chấn động, con người màu nâu mỡ lẽ lộ ra một tia quang mang không dám tin. “Chàng.. nói cái gì? Chàng thật sự nguyện ý...” Nguyện ý vì nàng buông bỏ toàn bộ, buông bỏ quyền lực cùng địa vị, buông bỏ tôn quý cùng vinh quang nam nhân cần có. Nàng cũng không có nói gì, đơn giản là nàng không dám nghĩ tới.

Nhìn thấy biểu tình của nàng, Tử Tra Hách Đức biết quyết định của mình là chính xác. A La muốn đích thị là cuộc sống nơi sơn dã bình yên tự do, chỉ cần sống ở nơi này một ngày, nàng sẽ lo lắng hãi hùng một ngày. Mà hắn, muốn chính là A La vui vẻ.

Mỉm cười, hắn chậm rãi gật đầu, làm nên quyết định vì một đời của bọn họ.

KẾT THÚC: GIÓ BAY

Chiều tà nung vàng, gió đêm thổi, mang theo hơi say của mùa hè.

Trên vùng đồng bằng trống trải đoá Ngọc Hoả Diễm màu xanh lay động như biển, mùi thơm ngào ngạt đưa tới hấp dẫn cánh bướm bay lượn. A La cùng Tử Tra Hách Đức cầm tay sóng vai mà đứng, nhìn theo một bóng người cưỡi ngựa trắng trong ngày đẹp trời trong veo phi như bay, tóc xám bạc tung bay, như mây như sương.

“Minh Chiêu cũng như con gió!” A La thở dài, nghĩ đến Minh Chiêu đi ở tùy tâm, một chút cũng không lo lắng, tiêu sái tươi cười, không khỏi buồn vô cớ. Cho dù không có tình yêu nam nữ, Minh Chiêu cũng là nhân vật khiến cho người ta nhớ tới.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, con người đen thâm thủy tràn đầy ánh sáng hồi ức. “Hắn là y hoàng tử Diễm tộc, hắn cũng là đại phu của toàn bộ thảo nguyên.” Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên, vào hơn mười năm trước, trong chiến dịch thảm khốc lần đó, lúc ấy Minh Chiêu vẫn là đứa bé như thế nào mang theo mái tóc màu xám bạc cùng tươi cười như ánh mặt trời, bên ba ở giữa những người bị thương của hai tộc.

“Đúng vậy.” A La thì thầm, gió đêm thổi bay mái tóc dài đen như gấm của nàng, ánh mắt nàng xẹt qua một tia mê lương. Nhớ tới thiếu nữ chưa bao giờ chân chính gặp qua Minh Chiêu, một thiếu nữ vì hắn mà tinh thần hoảng hốt, tâm tình không yên. Nàng còn tốt không?

Dưới bầu trời xanh, hồi ức như thủy triều cuốn sạch nàng.

“Tỷ muốn gả cho một nam nhi giống như con chim ưng hùng vĩ.” Mười bốn tuổi trước kia, nàng đưa ra ‘quyết định hùng hôn’ như vậy với Tiểu Băng Quân. Khờ dại như nàng, mặc dù biết quyền lựa chọn không ở trong tay chính mình, lại như cũ đối với tương lai tràn ngập khát khao.

Thiếu nữ Băng thành có băng tuyết xinh đẹp, băng tuyết sáng long lanh, cùng với băng tuyết dễ dàng mất đi. Nếu như nói nữ tử Diễm tộc là lửa, các nàng đó là băng, đã có vận mệnh gần giống nhau. Có lẽ, ngoại trừ người Địa Nhĩ Đồ, nữ tử thiên hạ chỉ sợ đều là như vậy đi.

Nam nhi như con chim ưng hùng vĩ! A La ôn nhu nhìn về phía nam tử bên cạnh, hắn đang nhìn về phía mặt trời lặn, ánh mắt loé ra sự sáng suốt, không biết suy nghĩ cái gì.

Hình dáng khuôn mặt kiên cường, ánh mắt kiên nghị. Hoá ra nàng muốn chính là nam tử như vậy.

Như có chút cảm giác, Tử Tra Hách Đức quay đầu, cùng ánh mắt thâm tình khẩn thiết của A La giao nhau, ngực chấn động, vẻ mặt lập tức trở nên mềm mại như nước.

Hai người nhìn nhau thật lâu, sau đó nhìn nhau cười, bàn tay đan xen không khỏi siết thật chặt.

Là mùa Ngọc Hoả Diễm nở rộ, Ngọc Hoả Diễm nở, trái dài thảo nguyên cùng núi non trùng điệp.

~~~ Toàn Văn Hoàn ~~~

Truyện được đăng và chuyển ngữ tại tuphuongcoc.com

